

» Sandık değil sokak belirleyecek!

Greif direnişi, tüm düzen güçleri hummalı bir iktidar kavgasına tutuşmuşken, işçi sınıfının tutması gereken yolu göstermekle kalmadı, işçi ve emekçilerin hakları ve gelecekleri için yapması gerekeni çarpıcı bir şekilde ortaya koydu. (s.3)

» Devrimci politika ve örgütlenme ilişkisi

Bugün gençlik hareketinin -tüm birikim ve deneyimine rağmen- yaşadığı durumu aşmanın, hareketi yeni bir eşiğe getirmenin yolu; politik, kitlesel ve devrimci bir örgütlenmenin yaratılması, bu örgütlenmenin gerçek işlevine kavuşmasının, yani kitlesel bir güce dayanan devrimci odak olabilmesinin sağlanabilmesinden geçmektedir. (s.26)

» NATO Afganistan'da ölüm saçıyor

NATO orduları ile Taliban güçleri arasında devam eden savaşın faturasını ödeyen Afgan halkı, 2001'den beri iki ateş arasında bulunuyor. (s.23)

Direnen Greif işçileri kazanacak!

Greif Fabrikası'nda, sadece bir mevzide olup bitmekte olan yalıtık bir sınıf eylemine değil, sınıf hareketinin dünü ve bugününe damgasını vuranlar ile geleceğini belirleyecek güçlerin karşı karşıya gelişine tanık oluyoruz. Greif on yıllar boyunca sınıf mücadelesine hakim olan ve artık köhnemeye yüz tutmuş anlayış ve kurumlara vurulmuş sarsıcı bir darbe olmuştur. Greif işçileri, henüz tüm sonuçlarına ulaşmış olmamakla birlikte sınıf hareketinde doğmakta olanı temsil etmekte, Haziran Direnişi'yle yolu açılan sınıf ve kitle mücadelelerinde yeni döneme girdiğimizi tescillemektelerdir.

Greif direnişi bu yeni dönemin, en önemli mihenk taşlarından biri olacaktır. Çünkü bu yeni döneme özgü

mücadele azmi ve isteğini, bürokratik mekanizmaları yıkıp geçen isyan ruhunu taşımaktadır. İşte bu yüzdendir ki Greif direnişi ekseninde yaşanan taraflaşma oldukça anlamlıdır. Sınıf mücadelesinde eskiyi ve aşılmakta olanı temsil eden kişi ve kurumlar bu büyük direniş karşısında gericileşmekte, bugüne kadar farklı yerlerde duranlar da mevcut düzeni korumak adına birleşmektedirler. Fakat mevcut çürümüş ve kokuşmuş yapıdan tiksinen ve samimi olarak sınıf mücadelesinin gelişmesine destek sunan güçler de Greif direnişçilerinin yanındadır. Bu büyük direniş karşısında büyük bir heyecan duymakta, ona büyük bir sempatiyle bakmaktadır.

Greif Direnişi, sınıf hareketinde eski ile yeninin mücadelesidir!

Greif işçilerinin yaptığı, sendika bürokratlarının on takla atıp sendikacılık oynadıkları bu düzenin kollarına kendileri bırakmak yerine, fiili-meşru ve militan mücadelenin yolunu tutmak olmuştur.

İstanbul'un Esenyurt-Kıraç bölgesinde kurulu Greif Fabrikası'nda, sadece bir mevzide olup bitmekte olan yalıtık bir sınıf eylemine değil, sınıf hareketinin dünü ve bugününe damgasını vuranlar ile geleceğini belirleyecek güçlerin karşı karşıya gelişine tanık oluyoruz. Greif on yıllar boyunca sınıf mücadelesine hakim olan ve artık köhnemeye yüz tutmuş anlayış ve kurumlara vurulmuş sarsıcı bir darbe olmuştur. Greif işçileri, henüz tüm sonuçlarına ulaşmış olmamakla birlikte sınıf hareketinde doğmakta olanı temsil etmekte, Haziran Direnişi'yle yolu açılan sınıf ve kitle mücadelelerinde yeni döneme girdiğimizi tescillemektelerdir.

Greif direnişi bu yeni dönemin, en önemli mihenk taşlarından biri olacaktır. Çünkü bu yeni döneme özgü mücadele azmi ve isteğini, bürokratik mekanizmaları yıkıp geçen isyan ruhunu taşımaktadır. İşte bu yüzden Greif direnişi ekseninde yaşanan taraflaşma oldukça anlamlıdır. Sınıf mücadelesinde eskiyi ve aşılmakta olanı temsil eden kişi ve kurumlar bu büyük direniş karşısında gericileşmekte, bugüne kadar farklı yerlerde duranlar da mevcut düzeni korumak adına birleşmektedirler. Fakat mevcut çürümüş ve kokuşmuş yapıdan tiksinen ve samimi olarak sınıf mücadelesinin gelişmesine destek sunan güçler de Greif direnişçilerinin yanındadır. Bu büyük direniş karşısında büyük bir heyecan duymakta, ona büyük bir sempatiyle bakmaktadırlar.

Greif işçilerinin örgütlü olduğu DİSK Tekstil Sendikası'nın merkez yönetimi sergilediği tutumla, sınıf hareketinde eskimiş, artık açılıp geride bırakılması gereken anlayış ve pratiğin tipik bir temsilcisi olduğunu tescillemiştir sadece. İşçilerin kendilerini aşarak başlattıkları işgal eylemi karşısında DİSK Tekstil yönetimi, net bir tutumla direnişe sırtını dönmüş, üstelik de "tümüyle yetkili kurullarının haberi olmadan hareket eden" işçileri, "örgütsel disipline aykırı davranmak" ve böylelikle de "mücadeleye zarar vermek"le suçlamıştır. Ardından da işçilere eylemden vazgeçerek TİS sürecinin yasalarla öngörülen olağan akışını beklemelerini ve kendilerine güvenmelerini istemiştir.

DİSK Tekstil'in başında tescilli ve kaşarlanmış sendika bürokrati Rıdvan Budak bulunmaktadır. Ama bu biçimde ifade bulan gericilik hiç de ona has değildir. Öyle ki bu, bugün Türk-İş'i bir yana bırakalım DİSK'in mücadeleciler bilinen sendikalarında, şu ya da bu ileri siyasal çevrede kendisini tanımlayan sendikacılara bile sinmiş ortalama bir düşünme ve davranma tarzıdır. Greif işçisinin şu birkaç günlük büyük derslerle dolu direnişi sırasında da test edilerek kanıtlanmıştır.

Bu bakımdan işçilerin DİSK ziyaretinde yaşadıkları oldukça aydınlatıcıdır. Geldiklerini duyunca arazi olan DİSK Tekstil yöneticilerini bulamayan Greif işçileri DİSK'in kapısını çalıp DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ile görüştüler. Çerkezoğlu, ki ilerici bir sol gelenekten gelen, sokak mücadelesi pratiği içerisinde

kendisini göstermiş bir sendikacıdır. Ama dikkat edilsin aynı Çerkezoğlu da farklı cümlelerle de olsa işçileri "örgütsel disiplin"e davet etmekte, işçiler üstelince ise başka bir sendikanın içişlerine karışmayacağını söylemektedir. DİSK yönetiminin ve Arzu Çerkezoğlu'nun sendikasının (Greif işçilerinin başlıca talebinin taşeronluğu kaldırmak olduğu halde üstelik) hala daha Greif direnişini sahiplenmekten uzak durduğunu hatırlatalım. Çerkezoğlu örneğini, sorunun tekil ve çürümüş bürokratlara özgü bir durum olmadığını göstermek için özellikle verdiğimiz belirtmiş olalım.

Kaşarlanmış bürokrati ile ilerici sendikacısının üzerinde birleştiği nokta, işçi sınıfının hep kaybetmesiyle sonuçlanan yerleşik sendikal düzenden başkası değildir. O düzen ki sermaye karşısında işçi sınıfının elini kolunu bağlamaktan başka bir sonuç vermemektedir. Öyle ki bu bürokrat takımının "örgütsel disiplin"den anladıkları şey, işçilerin kayıtsız-şartsız bu düzene itaat etmesinden başka bir şey değildir. Rıdvan Budak gibi sendikayı geçim kapısı olarak gören kaşarlanmış bürokratlar bu düzenden beslenmektedir. Böylelikle de her dönemin adamları olmayı başarmaktadırlar. Onun için Greif işçisinin eyleminde kendi sonlarını görmekte ve korkmaktadırlar.

Elbette ilerici görünen ara kademe bürokratları Budaklar kadar kirlenmiş değillerdir. Hatta bir kısmının parada pulda gözü yoktur. Ancak yönetimde olmanın sağladığı ayrıcalıklar konusunda da en az Budaklar kadar hassastırlar. Üstüne ilerici siyasal kimliklerini ve sokaktan gelmelerini bu ayrıcalıklı konumlarını haklılaştırmak için kullanırlar. Aşağıdan gelen her türlü inisiyatif kendilerine karşı bir tehdit gibi görünür. Bunlar taban örgütlenmelerini ve sendikal demokrasiyi savunur görünürler ama gerçekte onu her bakımdan sakatlamak için elinden geleni yaparlar. Bağımsız ve dirençli olan işçileri ayıklayıp ezerler, dışlayıp tecrit ederler. Aşağıdan üretilecek fikirlere kapalıdır, her

şeyi onlar bilir, onlar yaparlar. Üretimden kopuk olmaları ve sendikal imkanları onları bilgiye ulaşmak bakımından avantajlı kılar. Böylelikle edindikleri yeteneklerini (!) işçilere karşı kullanırlar. Bir yandan işçilerin özgüvenini kırarak onları gönüllü itaate zorlarlar, diğer yandan da işçileri cahillikle ve mücadeleden kaçmakla suçlarlar. Kendilerine kalsa sermayeye karşı her şeyi yapacak tiynettendirler ama o geri işçiler yok mu onlar ellerini bağlamaktadır.

Greif işçileri işte bu düzenin kafalara kazdığı düşünce ve davranış kalıplarını yerle bir ettiler. Doğru bildikleri yolda inisiyatif olarak işbirlikçi sendikal düzenin labirentlerinde çürümek yerine doğrudan eyleme geçtiler. "Sendika biziz" haykırışında dile gelen bu tutum ile sendikal bürokrasiye meydan okudular. Buna karşılık "İşçiler sendika yöneticisinin kararı olmadan nasıl hareket ederler" feryadı kaşarlanmış olanla alt kademedeki bürokrati birleştirdi. Çünkü sözkonusu olan kendilerinin varlık zemini olan mevcut bürokratik sendikal düzendi. Greif işçisi, sendikal bürokratik hiyerarşiyi yok sayarak bu düzeni tehdit ediyordu, dolayısıyla tecrit edilmeli, yok sayılmalı, diğer işçilere yayılmadan ayıplanarak ezilmeliydi. İşte bunun için kaşarlanmış bürokratlar doğrudan saldırırken, alt kademe bürokratlar ve onların siyasal uzantıların da susku fesadıyla direnişi boğmaya çalışıyor.

Sınıf mücadelesinin geri düzeyinde varlık gösterip sefa sürenler için sorun sadece Greif işçisinin sendikal bürokrasiyi hiçleştirilen tabandan inisiyatifini değildir. Dikkat çekici biçimde tepkiler aynı zamanda Greif işçisinin, yasalarla belirlenen alışıldık sendikal mücadele kurgusunu bozmasına yöneliktir. DİSK Tekstil yönetimi, işçileri sakin olmaya ve TİS sürecinin yasalarla belirlenen aşamalarını beklemeye çağırmakta, aksi durumda yapılanın mücadeleye zarar vereceği tehdidini savurmaktadır. Ama hiç kuşku olmasın ki bu düşünceler alenen olmasa da genel olarak sendika yönetimlerince paylaşılmakta, hatta

algıları sınıf mücadelesinin geri düzeyi-kurumları tarafından biçimlendirilmiş işçilerin bir kısmı da böyle düşünmektedir.

Farklı kesimler tarafından paylaşılan bu mücadele (!) anlayışının ortak özelliği yasalılık, uzlaşmacılık, barışçıl mücadele biçimlerinden şaşmamaktır. Uzun ve bıktırıcı, yorucu ve işçileri dışlayıcı yasal prosedürler içerisinde mücadeleyi olabildiğince sınırlamak ve masada bir orta yol bulmaktan ibaret tarzıdır. Elbette bu yasalıcı ve icazetçi sendikal düzende grev yapmak da mümkündür. Ama bu grevler olabildiğince etkisizleştirilir ve daha çok da işçileri yorup yıpratarak mücadele azmini kırmak için kullanılır. İşte Greif işçilerinin yaptığı, sendika bürokratlarının on takla atıp sendikacılık oynadıkları bu düzenin kollarına kendileri bırakmak yerine, fiili-meşru ve militan mücadelenin yolunu tutmak olmuştur. Böylelikle de apoletleri olmadan bir hiç olan sendika bürokratları ayaklarının altındaki zeminin kaydığını görmüş ve dehşete düşmüşlerdir.

Greif işçilerinin bu militan çıkışlarında devrimci işçilerin etkin bir rol oynaması, onun kendinden menkul, arkası olmayan özel bir örnek olduğunu göstermez. Ayrıca belirtelim ki, fiili-meşru mücadele yolunu tutan, aşağıdan bir inisiyatifle çürümüş bürokratik kurumları yerle bir eden bu sınıf dinamiği, Greif'te olduğu gibi, içerisinde devrimci işçiler çıkaracak ve doğal olarak ruhuna ve tarzına en uygun düşen önderliği devrimci sınıf partisi zemininden bulacaktır.

Diğer taraftan Greif'ta görülen sendikal bürokrasinin kabına sığmazlık ve fiili-meşru mücadelede kararlılık, sınıf hareketinin içerisinde yaygın bir duygu ve davranma eğilimi haline gelmektedir. Çünkü işçi sınıfı ağır baskı ve sömürü koşulları altında artık bir çıkış yolu aramaktadır ve mevcut sendikal rejim bu çıkışa yanıt üretememektedir. Üstüne Haziran Direnişi ile açığa çıkan devrimci direniş ruhu işçi sınıfının saflarını derinden etkilemektedir. Yanısıra mevcut siyasal ve hukuksal düzene derin güvensizliği besleyen siyasal kriz ise işçi sınıfının zihnine yerleştirilmiş barışçıl ve yasalıcı mücadele kalıplarını kırmaktadır. Sınıf mücadelesinde artan gerilim, işçi sınıfının bunu dolaysız biçimde test etmesini de sağlamaktadır. Örneğin on binlerce taşeron işçisinin kadro hakkını tanıyan mahkeme kararları hükümet tarafından fiilen uygulanmıyor. Bu durumda da fiili-meşru mücadele tek işlevsel yol haline gelmektedir. İşte hedeflerinin başına fabrikada taşeronluk düzenini bitirmeyi koyan Greif işçileri, eylemleriyle bunun nasıl olacağını gösteriyorlar. Bunun için de Greif, işçi sınıfının etinde-kemiğinde hissettiği, ulaşmak istediği yeni mücadele ve örgütlenme yoluna atılmış güçlü bir adım olmaktadır. İşte bu koşullarda Greif son değil başlangıç olacaktır sadece, yeni Greifler yoldadır.

Greif işçisi ileri çıkarak buzu kırmıştır. Bu halde de yapılması gereken Greif işçilerinin bu yolda kazanması için her türlü destek ve dayanışmayı aktif ve eylemli bir tarzda göstermek, yanı sıra onun mevcut düzenin sahipleri (sendika ağaları, sermaye ve devleti) ezilmesine engel olmak, üstüne de Greif işçilerinin mücadeleleriyle temsil ettikleri mücadele ve örgütlenme ruhunu sınıfın saflarına taşımaktır.

Haziran Direnişi'nde kolektif varlığıyla sahneye çıkamayan, sahneye çıktığında da zayıflıklarını ortaya seren işçi sınıfı, geriden geliyor ama Haziran'ın açtığı yoldan ilerliyor. İşte bunun için "Haziran başlangıç, işçi sınıfı gelecektir!" dedik. Kesin olarak haklı çıkacağız.

Gelecek ve özgürlük mücadelesinde sonucu...

Sandık değil sokak belirleyecek!

Düzen siyasetinin ve reformist solun en temel gündemini şüphesiz yaklaşan yerel seçimler oluşturuyor. Öyle ki, tüm bu çevreler tamamen yerel seçimlere kilitlenmiş durumda. Tam da bu nedenle burjuva partilerinin yalan ve demagoji üzerine kurulu seçim propagandaları her geçen gün daha da kulakları tırmalıyor. Reformist solun ham hayallerle süslü vaatleri ise bu tabloyu kendi cephesinden tamamlıyor.

Daha Haziran Direnişi'nin ilk patladığı günlerde dahi esen direniş rüzgarını seçim hesaplarına malzeme yapan reformizmin bu tutumunda şaşılacak bir şey yok elbette. Zira doğası ve konumu gereği düzen zemininde politika yapmak onlar için varlık-yokluk meselesi. Devrim iddiasını çoktan bir kenara bırakmış, sınıf mücadelesinin gündemlerine ve sorumluluklarına çoktan arkasını dönmüş bulunan reformist soldan farklı bir tutum beklemek saflık olacaktır.

Dolayısıyla, seçim sahnesinin en ön planında boy göstermelerini, renk renk bayraklarıyla burjuva partileri ile başa yarışmalarını yadırgamamak gerekiyor.

Sokağın hareketleneceği günlere giriyoruz

Düzen cephesinde işler bu eksenle ilerlerken, sokağın ve mücadele mevzilerinin giderek hareketleneceği bahar dönemine girmiş bulunuyoruz.

8 Mart'la başlayan ve Haziran Direnişi'nin yıldönümüne kadar uzanan bu dönem, devrimci sınıf mücadelesi açısından büyük bir önem taşıyor. Emekçi kadınların, işçilerin, gençlerin ve toplumun bütün ezilen kesimlerinin sokağa yüzünü döneceği bu dönemi sınıf ve devrimin gündemleri üzerinden örgütlemek ve bu eksenle kazanımlara dönüştürmek günün en temel görevi olarak önümüzde duruyor.

Dahası, bu aynı dönemde toplumun farklı kesimlerinin kendi talep ve özlemleri ile mücadele alanlarına çıkacağından kuşku duymamak gerekiyor. İşte TİS taleplerinin kabul edilmesi için fabrikalarını işgal ederek büyük bir direnişin altına imza atan Greif işçileri, bunun en yalın örneğidir. Yılların birikimi ve öfkesi ile önce örgütlenen, fabrikada birlik süreçlerini ilmek ilmek ören Greif işçileri, içinden geçmekte olduğumuz günlerin ne denli mücadele potansiyellerine sahip olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Greif direnişi, düzen partileriyle, reformist çevreleriyle, cemaatiyle, yargısıyla, polisiyle tüm düzen güçleri hummalı bir iktidar kavgasına tutuşmuşken, işçi sınıfının tutması gereken yolu göstermekle kalmadı, işçi ve emekçilerin hakları ve gelecekleri için yapması gerekeni çarpıcı bir şekilde ortaya koydu. Bağımsız devrimci sınıf kimliği ve tutumuyla hareket etmenin o kritik ve belirleyici rolünü dosta-düşmana bir kez daha gösterdi.

Önümüzdeki günlerde sınıf cephesinden benzer çıkışların yaşanacağından kuşku duymamak gerekiyor. Dahası toplumun farklı kesimleri hala çözümü ve gerçek anlamda kazanımı sokakta gördüğünü farklı eylemler üzerinden ortaya koyuyor. İşte Türkiye'nin bir

dizi kentinde internet sansürüne karşı sokaklara dökülen kitle bunun en güncel örneği oldu. Yine Haziran Direnişi'nde katledilen gençlerin mahkemelerine olan ilgi ve eylemli katılım bir başka örnek olarak önümüzde duruyor.

İşte sermaye düzeninin seçim aldatmacasına, burjuva partilerin yalan ve demagojilerine, reformist solun yaydığı ham hayallere karşı, sınıfın ve devrimin gündemlerini öne çıkarmak ve bu temelde mücadeleyi büyütmektir aslolan.

Sonucu sandık değil, sınıf mevzilerinde verilen mücadele belirleyecektir!

İşte tam da bu nedenle güncel görev; seçim çalışması dahil olmak üzere süreci devrimci sınıf mücadelesinin gündemleri üzerinden örgütlemek, gerçek anlamda sonucu belirleyecek olanın da sınıf mevzilerinde verilecek olan dişe dış mücadelenin olacağını bilerek hareket etmektir.

Geri burjuva propagandanın yarattığı kirli atmosferi dağıtmak da, reformist solun yaydığı ham hayallerin ne kadar temelsiz olduğunu tüm yalınlığıyla göstermek de bu görevin ne denli hakıyla yerine getirileceğine bağlıdır. Keza bunun olanakları ve dinamikleri her geçen gün daha da artmaktadır.

Greif işçileri, bu açıdan devrimci baharın perdesini aralamış bulunuyor. Yarın 1 Mayıs'ta Taksim'i söküp almak için sokaklara incek olan işçi ve emekçiler, özgürlük ve eşitlik talebi ile meydanları dolduracak olan Kürt halkı, baskı ve asimilasyona son diyen Alevi emekçiler de sahnedeki yerlerini alacak, aslolanın sınıflar mücadelesi olduğunu herhangi bir tartışmaya yer bırakmadan ortaya koyacaklardır.

Her bakımdan sınanma dönemi

Yukarıda genel çerçevesi çizilen dönem, toplumun tüm ilerici ve sol kesimleri için ciddi bir sınanma alanı olacaktır. Özellikle de sınıf devrimcileri açısından.

Zira sınıf devrimcileri, devrimci sınıf gündemleri konusunda tam bir açıklığa sahip durumdalar. Dahası, bu konuda yılların birikimi, donanımı ve pratik deneyimlerine sahipler. Tüm bunlar öte yandan sınıf devrimcileri açısından önemli olanaklar anlamına gelmektedir. Fakat gelinen yerde işçi sınıfına eylem içerisinde önderlik etme, sokağı örgütleme, direnişi büyütme sorumlulukları bizleri beklemektedir.

Bu konuda solun önemli bir kesiminin Haziran Direnişi'nde sınıfta kaldığı biliniyor. Özellikle de hareketi ileri taşıma noktasında. Tamamen parlamenterizm batağına saplanmış olan reformist solun hareket karşısında ne denli gerileşebileceğine bizzat Haziran günlerinde tanık olduk.

Dolayısıyla tüm bu tablo sınıf devrimcilerinin omuzlarına ek bir takım sorumluluklar yüklüyor. O halde tam da bu gerçeğin bilinciyle sınıf mevzilerine yüklenelim. Bir bütünlük içerisinde seçim kampanyasından mevzi direnişlere, 8 Mart'tan 1 Mayıs'a mücadeleyi ve sokağı ilmek ilmek örelim.

İşgalci Greif işçileri:

“Emeğimiz ve onurumuz için, kölelik zincirlerimizi kırıyoruz!”

Dünya devlerine çuval üretimi yapılan ABD merkezli Greif-Sunjüt'ün Esenyurt Hadımköy ve Dudullu'daki fabrikalarında sendikal örgütlenme mücadelelerini sürdüren DİSK/Tekstil üyesi işçiler toplu sözleşme taleplerine sahip çıkıyor.

Geçtiğimiz hafta cuma günü Greif'in Türkiye'deki fabrikalarının yöneticileriyle TİS masasına oturan DİSK Tekstil Sendikası, işçilerin kırmızı çizgi olarak nitelendirdikleri talepler konusunda herhangi bir adım atılmaması nedeniyle TİS masasından uzlaşmazlıkla ayrılmışlardı.

İşçiler fabrikada bekleyişte

Greif bünyesindeki taşeron çalıştırmanın tamamen son bulması ve taşeronda çalışan işçilerin kadroya geçirilmesi, TİS taslağında ücret ve sosyal haklara dair talepler olduğu gibi kabul edilmesi talepleri konusunda ısrarcı olan işçiler 10 Şubat'ta Greif yöneticileri ile sendika arasında süren toplantının sonucunu ise iş yavaşlatma eylemi yaparak takip ettiler.

Greif yönetiminin talebi üzerine şirketin Dudullu'daki binasında saat 14.00'te başlayan görüşme devam ederken, saat 15.00'te vardiya değişimi için fabrikaya gelen işçilerle vardiyası sona eren işçiler biraraya geldi. Servisleri kalkacak olan işçiler fabrikayı terk etmezken fabrikanın tüm bölümlerinde iş yavaşlatma eylemi başlatıldı. DİSK/Tekstil üyesi yüzlerce işçi, yaptıkları eylemle toplu sözleşme talepleri kabul edilene kadar mücadeleyi sürdürmekte kararlı olduklarını ifade ettiler. Eylemli bekleyiş devam ederken, görüşme sonucunda anlaşma sağlanmadığı açıklandı. Greif'ta işçilerin bekleyişi hem Dudullu'daki hem de Hadımköy'deki fabrikalarda devam etti.

Hadımköy'deki fabrikada işçiler fabrika yöneticilerinin çıkışı sırasında alkış ve ısıklarla protesto eylemi yaptı. “Direne direne kazanacağız!” sloganı atıldı.

İşgal, grev, direniş!

Greif işçileri Hadımköy'deki fabrikanın bahçesinde sloganlarla eylemlerini sürdürürken gece vardiyasındaki işçiler de fabrikadaki eyleme katıldılar. Üç vardiya aynı anda eyleme geçti. Üretim tamamen durduruldu. Ve fabrika işgali başlatıldı.

İşçiler bu esnada, **‘Emek hırsızlığına, taşeron belasına, asgari ücret sefaletine geçit yok! Kölelik zincirlerimizi kırıyoruz!’** başlıklı bir yazılı açıklama

yaparak işgal eyleminin nedenini kamuoyuna deklare ettiler.

İşçiler bahçede “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşgal grev direniş!” sloganını haykırırken, sınıf devrimcileri de fabrikanın kapısında “Greif işçisi yalnız değildir!” sloganıyla işçilere destek verdiler. İşçiler, işgal için iş bölümü yaptı. Bir grup işçi fabrika kapısında nöbet tuttu. Fabrika içinde üretimin devam etmemesi ve provokatif girişimlere müdahale etmek için ekipler oluşturuldu. İşçiler fabrikadaki kameraları da kapatarak patronun görüntü almasını engellediler. İşçiler, Greif'ta çalışan özel güvenlikleri fabrikada dışına çıkardılar. Fabrika kapısına resmi ekip otosuyla gelen polisler, işçiler tarafından “Direne direne kazanacağız!” sloganıyla karşılandı. İşçiler fabrika kapısının açılmaması için bahçe kapısının önüne forkliftlerle hammaddeler yığarak önlem aldılar. Greif'ta taşeron şirketlere bağlı çalışan işçilerin

patronları tarafından aranarak yarın fabrikaya gelmemeleri, gelirse de fabrikaya alınmayacakları söylendi.

Her bölümden bir işçinin katılımıyla bir değerlendirme toplantısı yapıldı. Ardından tüm işçilere toplantının bilgisi verilerek, talepler karşılana kadar mücadeleyi sürdürmekte kararlı olduğu ifade edildi.

“Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!”

Greif işçileri kendi dokudukları çuval kumaşına yaptıkları “Emeğimiz ve onurumuz için direniyoruz! / Greif işçileri” şiarlı pankartı fabrikanın camlarından

sarkıttılar. Kurdukları ses sistemi ile çaldıkları müzikler eşliğinde halay çektiler. Gece vardiyasındaki işçiler servisler iptal edilmesine karşın fabrikaya gelmeye devam ettiler. Ayrıca işçiler fabrika genel müdürünün de fabrikadan çıkmasına izin vermediler.

İşçiler fabrikada yeni bir pankart daha hazırladılar. Haziran Direnişi'yle özdeşleşen “Bu daha başlangıç mücadeleye devam!” şiarını pankartlarına taşıyan işçiler işgalle başlattıkları mücadelelerinin başlangıç olduğunu gösterdiler. İşçiler dışardaki destekçileriyle birlikte coşkulu ve kararlı bekleyişlerini gecenin ilerleyen saatlerine rağmen “Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!”, “İşgal, grev, direniş!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını haykırarak sürdürdüler.

Dudullu'daki fabrikada da DİSK Tekstil üyesi işçilerin üretimi durdurarak eylem yaptıkları bildirildi.

DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan da fabrikaya gelerek bir açıklama yaptı. Doğan, işçilerin hakları için mücadele ettiklerini ifade ederek yanlarında olmak için fabrikaya geldiğini belirtti.

DİSK / Tekstil'in ihaneti

Doğan'ın açıklamasının ardından DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Genel Merkez Yönetim Kurulu adına resmi internet sitesinden başka bir açıklama yapıldı. Açıklamada, eylemin DİSK Tekstil bürokratları “Yetkili kurullarının bilgisi dışında” gerçekleştiğini ve “TİS sürecini baltaladığını” savundu.

Greif işçileri sendika bürokratlarının yapmış olduğu yazılı açıklamayı yaptıkları toplantı ile değerlendirdi. Toplantıda, sendikal bürokrasinin bu tutumu DİSK Tekstil'in geçmişte sergilediği tutumlarla birlikte anlatıldı. İşçiler, sendikanın bu tutumuna karşı olduklarını ve bu konuda neler yapılması gerektiğini tartışarak bir planlama yaparak ilk günü sonlandırdılar.

İşçiler işgalin ikinci gününe sabah kahvaltısı ile başladılar. “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Bu daha başlangıç mücadeleye devam!” sloganları atan işçiler alanda iş giriş saatinde toplandı. Sabah gelen

İşçilerle birlikte yapılan toplantıda tekrar kararlılıklarını ifade eden konuşma yapıldı. Greif işçileri, DİSK Tekstil bürokratlarının yapmış olduğu yazılı açıklama karşısında "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganını da haykırarak tepki gösterdiler. Fabrikaya gelen DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan, fabrika yönetimiyle görüşmelerin devam ettiğini söyledi. Doğan'ın konuşması sırasında işçiler sendikandan sitesinde yayınlanan yazıya ilişkin tepkilerini ifade ettiler. Doğan'ın "bunu da çözeceğiz" söylemlerine rağmen işçiler "hesabı sorulacak", "sendika bizim" gibi ifadelerle tepkilerini sert bir biçimde dile getirdiler. Kazım Doğan işçilere yaptığı konuşmanın ardından temsilcilerle görüştü. Yapılan görüşmede temsilciler sendika bürokratlarının yazdığı yazının siteden kaldırılması taleplerini ilettiler.

'Direnişimizi baltalayanlardan hesap soracağız!'

Greif işçileri, DİSK Tekstil'in Merkez Yönetim Kurulu imzalı açıklamasını değerlendirerek bir açıklama yayınladılar. 'Direnişimizi baltalayanlardan hesap soracağız!' başlıklı İşgalci Greif işçileri imzalı açıklamada, DİSK Tekstil Merkez Yönetim Kurulu'nun yalanları ve Greif yönetiminden yana aldığı tutum teşhir edilerek, sendika patrollerinden hesap sorulacağı vurgulandı.

İşçiler sendika merkezinin tutumu üzerine günün ilerleyen saatlerinde bir toplantı daha gerçekleştirdiler. DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin, işçilere hitaben yaptığı konuşmada sendika yönetiminin sabah saatlerinde direnişi karalayan yazıyı kaldıracağını söylediğini, ancak aradan geçen saatlere rağmen mevcut yazının yayından kaldırılmadığını belirtti.

Yılgin, yazının kaldırılması konusunda sendika içerisinde yetki kimdeyse onunla görüşeceklerini söyledi.

İşgalci işçilerden kaçan, sendika ağaları...

Kazım Doğan tekrar fabrikaya geldi. İşçiler yazılan yazının siteden kaldırılmamasına tepki gösterdi. Doğan, yeni yazı yazıldığını söyleyerek işçileri yatıştırmaya çalıştı. Bu arada yeni bir açıklama yapan sendika, yine işçileri sahiplenmeyen, beklemeye çağıran bir metin yayınladılar. İşçiler ile son durum üzerine konuşan Doğan, "sendika sizin sendikanız"

dedi. İşçilere "5 kişilik bir komite kurun, bu şekilde sendika ile görüşün. Böyle bir şey yapmayın" diyen Doğan'a işçiler, sendika ile görüşmek için 40 kişilik bir komiteleri olduğunu, bu komite ile görüşmenin yapılacağı cevabını verdiler. İşçiler bu konuşmanın ardından "Direne direne kazanacağız!" sloganını haykırdılar ve araçlarına bindiler.

İşçiler DİSK Tekstil yönetimi ile görüşmek için sendikandan Şirinevler'deki binasına gittiler. Ancak işçilere kapıyı açan kimse olmadı. İşçiler durumu değerlendirerek, sendikandan önünden ayrıldılar. İşçiler, sendika binasının saat 16.00 'da kapalı olmasını 'manidar' bulduklarını belirttiler. Greif işçileri DİSK Tekstil'de yöneticileri bulamamaları üzerine DİSK Genel Merkezi'ne geçtiler.

DİSK Genel Merkezi'nde bulunan yetkililerle görüşen işçiler, durumlarını ifade ederek, DİSK Tekstil'in kendilerinden kaçtığını, bu sebeple DİSK merkezinin konuyla ilgili tutum almasını istediklerini söylediler.

İşçiler ile konuşan yetkiliyse konfederasyonun olaydan tam anlamıyla haberi olmadığını, işçilerin mücadelesini desteklediklerini belirttiler. Daha sonra konuyu Arzu Çerkezoğlu'na ileteceklerini söyleyen yetkililer, işçilerin taleplerini iletmek için işçilerin bulunduğu kattan ayrıldılar.

İşçiler bir görüşme yapmadan binadan ayrılmayacaklarını belirttiler ve taleplerini sıraladılar. İşçiler Arzu Çerkezoğlu ile görüştüktan sonra DİSK binasından ayrıldılar.

Greif işçileri: Zafer bizim olacak!

Sendika ile görüşmeye gidildiği sırada ayrıca fabrika bahçesinde sürece ilişkin basın açıklaması okundu. Greif işçileri adına basın açıklamasını işçi temsilcilerinden Ferhat Alsaç okudu. Patronun toplu sözleşme sürecinde işçileri hiçe sayması, taşeron sistemi ve kölelik dayatmaları karşısında fabrikanın işgal edildiği ifade edildi.

Haklı ve meşru mücadelelerini baltalamaya çalışan sendika patronlarından hesap sorulacağı belirtilerek DİSK Tekstil Genel Merkez yönetiminin bunu göreceği söylendi.

Greif işçilerinin mücadelesini tanımayan ihanetçi sendika patronlarını kendilerinin de tanımadığı belirtilerek DİSK ve bağlı sendikalara mücadeleyi sahiplenme çağrısı yapıldı. Açıklama "Zafer bizim olacak. Zafer tüm işçi sınıfının olacak." sözleri ile noktalandı.

11 Şubat 2014 | Greif

11 Şubat 2014 | Greif

11 Şubat 2014 | Greif

12 Şubat 2014 | Greif

12 Şubat 2014 | Greif

12 Şubat 2014 | Greif

Sınıf devrimcileri işgalci işçilerle omuz omuza

Basın açıklamasının ardından söz BDSP temsilcisine bırakıldı. Greif işçilerinin mücadelesini selamlayarak konuşmasına başlayan temsilci, bu mücadelenin Greif patronunu mağlup edeceğini ifade etti. İşçi sınıfının kendi sorunlarına sahip çıkamadığı oranda gerçek kazanımlar elde edemediğini ifade etti. Greif işçilerinin verdiği mücadelenin Türkiye ve dünya sermayesine karşı verildiğini söyledi. Sendikalı olmanın tek başına örgütlü olmak anlamına gelmediğini söyleyerek sınıf devrimcilerinin işçilerin öz örgütlülüğünü temel aldığını belirtti. Sendikal bürokrasiyi de teşhir ederek Greif işçilerinin bu mücadele içinde sendikal bürokrasi tabusunu yok ettiğini ifade etti. Birçok yerde örgütlenme eğilimi olduğuna işaret ederek sendikaların taşeron işçileri örgütlemekten kaçtığını ifade etti. Bu anlayışa karşı da verilen mücadele ile kazanımın elde edilebileceğini söyleyerek BDSP'nin başından beri Greif işçilerinin örgütlenmesi için çaba harcadığını ve bundan sonra da bu çabayı devam ettireceğini belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Basın açıklaması bittikten sonra Liman-İş Sendikası işçileri ziyarete geldi.

İşçilerle dayanışma büyüyor...

Greif önüne liman işçileri, DİSK Gıda-İş ve Eğitim-Sen üyeleri ziyarete geldiler. İşçiler televizyon kanallarıyla röportaj yaparak, sorunlarını aktardılar ve direnişten vazgeçmeyeceklerini kaydettiler. Bu sırada fabrikadan ayrılan taşeron firma yetkilileri ve fabrika müdürleri işçiler tarafından yuhlandılar. Daha sonra yapılan konuşmada bu yetkili ve idari birimin fabrikaya bir daha giremeyeceği dile getirildi. Greif işçilerine destek için direnişteki Punto Deri işçileri ziyarete geldi. Direnişteki işçileri saat 20.00'de Pınar Aydınlar ziyarete geldi. Destek konuşmasının sonrasında Pınar

Aydınlar'ın söylediği "Çav Bella" marşına işçiler de eşlik etti. Ardından söylediği türküler eşliğinde halaylar çekildikten sonra sloganlar atıldı.

İşçiler ziyaretçilerin ardından bölüm komiteleriyle toplanarak değerlendirme yaptılar.

Bu sırada DİSK Tekstil eski açıklama siteden kaldırdı ve ikinci açıklamada da tepki çeken kısımlarını çıkardı.

İşçiler DİSK Tekstil'in yayınladığı yazıya dair taleplerinin kabul edilmesi üzerine kısa bir açıklama yaptılar. "İşgalci Greif işçileri" yazılı pankart açan işçiler, direndiklerini ve kazandıklarını ifade ettiler. DİSK'teki bekleyiş sırasında desteğe gelen Kazova işçileri, Greif işçilerini yemeğe davet ettiler. İşçiler hep birlikte sloganlarla Kazova Kültür'e geçtiler.

Direnişçi işçiler yemek sırasında deneyimlerini paylaştılar. Greif işçileri, Kazova işçilerine teşekkür ederek araçlarına doğru sloganlarla yürüdüler.

Greif işgalinde 3. gün...

Sabah saat 08.30'da fabrika bahçesinde toplanan işçiler, kısa bir toplantı gerçekleştirdiler.

Toplantıda direnişin disiplini üzerine bazı kararlar alındı. İşçiler, spor yapan arkadaşlarını alkışladılar. Daha sonra, bir işçi, çevresine toplanan arkadaşlarına şarkı söyledi. Kürtçe ezgiler eşliğinde halay çekildi. Sabah saatlerinden itibaren çeşitli siyasal yapılar fabrikaya gelerek işçilere destek oldular. İşçiler vakitlerini halay çekerek ve voleybol oynayarak geçirdiler. Yeni gelişmeler olması halinde temsilciler işçileri bilgilendirdiler. Sendika ile ilgili konuşan temsilci, sendikanın işçilerin inisiyatifleriyle hareket edeceğini, belirleyici olanın işçilerin iradesi olacağını ifade etti. Temsilci, patronun kendilerine ve sendikaya yeni teklifler sunduğunu, ancak kırmızı çizgileri olduğunu belirterek, ciddi olmayan teklifler karşısında masaya oturmayacaklarını dile getirdi ve taleplerini sıraladı. DİSK Tekstil Genel Sekreteri Muzaffer Subaşı ile görüştiklerini kaydetti. Subaşı'nın yazının kaldırılması taleplerini kabul ettiğini kaydeden Yılgin, sendikanın TİS için 'bir ilk olacak' ifadesini kullandığını söyledi. Yılgin başta yemek olmak üzere, sendikanın işçilere yardım edeceğini belirtti ve sözlerini "Zafere kadar mücadele sürecek!" diyerek sona erdirdi.

Ardından Dudullu'daki fabrikadan gelen temsilcilerle birlikte toplantı yapıldı. İşçiler, İngilizce olarak kaleme aldıkları metni Greif genel merkezine, DİSK Tekstil Sendikası'nın üye olduğu Uluslararası Tekstil Hazır Giyim Federasyonu'na (ITGLWF), yurtdışındaki sendikalara, işçi örgütlenmelerine ve BİR-KAR'a yolladılar.

İşçiler diğer sendikaları, sendika temsilcilerini bilgilendirmek ve direnişlerine destek oluşturmak amacıyla da çalışmalarını sürdürüyorlar. İki grup olarak görevlendirilen işçiler Aksaray, Taksim, Mecidiyeköy, Esenyurt, Avclar ve Sefaköy'de bulunan sendika şubelerini ve temsilcilikleri dolaşarak direniş süreçlerini anlattılar.

Greif işçileri yeni bir pankart hazırladılar. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" yazan pankart sloganlarla bahçeye taşındı, ardından hazırlanan pankart binaya asıldı. Sloganlar eşliğinde basın açıklamasına geçildi.

Basın açıklamasını temsilcilerden Orhan Purhan yaptı. Açıklamada taşeron işçileri için de direnişin önemli bir yerde durduğu, sergilenen bu sınıf mücadelesi içinde kazanana kadar mücadelenin süreceği vurgulandı.

Son olarak bütün sendika ve emek örgütlerine direnişle dayanışma çağrısı yapılarak açıklama sonlandırıldı.

İşçiler yaptıkları iki yeni pankartı, fabrika önündeki caddeden görülecek şekilde binaya astılar. Öncekilerden daha büyük olan pankartlarda "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" ve "Taşeronluğa, kölece çalışma koşullarına karşı direnişteyiz!" yazıyor. Kazım Doğan da fabrikaya gelerek, işçilere yaptığı açıklamada Greif yönetiminin taleplerin karşılanması konusunda esnediği bilgisini verdi. Ancak yapılan teklifler, işçilerin temel taleplerini karşılayacak düzeyde değil.

Greif yönetimi yemek şirketine yemek getirilmemesi talimatı verdiği için işçiler kendi imkanlarıyla yemek sorununu çözüyorlar. Bölüm komitelerinin aldığı karar üzerine bütün Greif işçileri toplantıya girdiler. Toplantıda fabrika yönetiminin teklifleri üzerine bilgilendirmede bulunuldu ve buna dair fikir alış veriş yapıldı. Ayrıca, BİR-KAR'ın Greif işçileri için kampanya başlattığı bilgisi işçilerle paylaşıldı.

Sınıf devrimcilerinden dayanışma çadırı

İlk günden beri Greif işçilerinin yanında olan sınıf devrimcileri, fabrika karşısına kurdukları çadırda desteklerini sürdürüyorlar. Yaktıkları ateşle ısınan sınıf devrimcileri halaylar ve sloganlarla bekleyişlerini sürdürüyorlar.

İşçilerin aileleri de fabrikaya gelerek yiyecek getirdiler. Aileler direnişin yanında olduklarını gösteriyorlar.

Kaldıraç-İşçi gazetesi de desteğe geldi. EHP Greif işçilerini ziyaret etti. Ziyarette EHP adına yapılan konuşmada direnişin haklı ve onurlu olduğu belirtildi. Direnişin yanında olmaya devam edecekleri söylendi.

İşçiler hazırladıkları karikatürleri fabrikanın kapısına astılar. İşçiler gün içinde türküler söyleyerek halay çektiler. Ayrıca dışarıda voleybol ve futbol oynadılar. İşçiler akşam yemeklerinin ardından görevlerinin başlarına geçtiler. Görevleri bulunmayan işçilerse bölümlerinde ya da çay ocağında dinlendiler. Bir kısım işçi yeni pankartlar hazırlığı yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Greif işçileri Çerkezoğlu'yla görüştü...

Greif işçileri, direnişin 2. günü DİSK Tekstil'e gittiklerinde bürokratlar sendikada olmadığı için görüşme yapılamadı. Bunun üzerine işçiler sendikalarının bağlı olduğu konfederasyonu göreve çağırmak üzere DİSK Genel Merkezi'ne geçti.

İşçiler ile görüşmeye gelen Çerkezoğlu'na Greif'teki TİS süreci aktarıldı ve patronun TİS'i sürdürülemez bir duruma getirmesi üzerine, sendikanın bilgisi dahilinde masadan kalkıldığı aktarıldı. Daha sonra işçilerin üretimi durdurarak fabrikayı işgal ettiği belirtildi. Sendikayla yaşanan sıkıntılar ifade edildi.

DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Sorumlusu Engin Yılgin, sendikanın direnişi gayri-meşru göstermeye çalışan bir açıklama yaptığını, bu yazının ise verilen tüm çabalara rağmen kaldırılmadığını kaydetti. Yılgin DİSK Genel Merkezi'ne gelmeden önce sendika ile görüşmeye gittiklerini, ancak muhatap olarak kimseyi bulamadıklarını aktardı.

Bürokrasiye "uyum", yasalara "bağlılık"

Çerkezoğlu ise DİSK'in tek doğrusunun işçi iradesi olduğunu, ancak kendilerine bağlı sendikaların 'işçilerine karışamayacaklarını' söyledi. Çerkezoğlu, sendikanın kendilerine TİS sürecinin devam ettiği bilgisi verdiğini ifade etti ve "yasal sürece" dikkat çekerek, grevin başlaması için 15 gün süre olduğunu kaydetti. Sendikalarının TİS sürecine müdahale edemeyeceklerini dile getiren Çerkezoğlu, işçilerin sorunlarını sendikaları ile çözmelerini söyledi.

Bunun karşılığında Çerkezoğlu'na tekrar sendikanın Greif'teki tutumu hatırlatıldı ve DİSK Tekstil'in 'mücadele' pratiklerinden bazı örnekler verildi.

DİSK 47. yılında işgali sahiplenmeli!

Ardından işçiler DİSK'ten bir basın toplantısı ile Greif'teki işgali destekleyici bir açıklama yapmalarını talep ettiler. Ayrıca DİSK Tekstil'in karalayıcı açıklamasının yerine direnişi sahiplenen bir açıklama yapması taleplerini ilettiler.

Çerkezoğlu işçilerin taleplerini sendikalarına iletmelerini ifade ederek süreç ile ilgili sorumluluk

almamaya çalışan bir tutum takındı. Ayrıca, yasal sürece dair hatırlatmalarda bulundu ve işçilere sendikalarından bağımsız tutum almamaları yönünde telkinde bulundu. TİS süreçlerinde tıkanmaların olabileceğini söyledi.

İşçiler, arkadaşları işten atıldığında şalteri indirdiklerini, karşılığında sendikanın kendilerine tepki gösterdiğini kaydettiler. Çerkezoğlu tavrını sürdürerek bunun işçiler ile sendika arasında olduğunu söyledi.

Basını çekim yapmamaları konusunda uyarın Çerkezoğlu, konuşmasının devamında DİSK'in mücadele çizgisi olduğunu, ona bağlı sendikaların da bu çerçevede hareket ettiğini iddia etti.

İşçiler yer yer DİSK yöneticilerine tepki gösterdiler ve dışarıda "Direne direne kazanacağız!" şeklinde slogan attılar.

DİSK'in 47. yılında işgali sahiplenmesi gerektiğini söyleyen işçilere Çerkezoğlu, bir kez daha DİSK Tekstil'i sahiplenen bir tutumla karşılık verdi. Çerkezoğlu işçilerin taleplerini anladığını, kendisinin bu talepleri DİSK Tekstil yönetimine iletteceğini söyledi ve "yanlış yerdesiniz" dedi.

Daha sonra telefon ile DİSK Tekstil Genel Sekreteri Muzaffer Subaşı ile görüşüldü. İşçiler bu sırada bekleyişlerini sürdürdüler.

İşçilerin basıncı açıklamayı kaldırttı

Çerkezoğlu da Subaşı ile yaptığı görüşmeyi aktardı ve Subaşı'nın kendisine yazının kaldırılacağını söylediğini kaydetti. Ayrıca yarın sendikanın işçiler ile TİS'e dair görüşeceğini belirtti.

Zaman zaman işçiler ile Çerkezoğlu arasında gerginlikler yaşandı. Çerkezoğlu kendisinin patrona benzetildiğini söyleyerek tepki gösterdi ve bu mücadelede tanındığını, bedeller ödediğini ifade etti.

İşçiler yazı kaldırılana dek DİSK'te bekleyişlerini sürdürceklerini kaydettiler.

Bir süre sonra sendika bürokratlarına ait açıklamanın kaldırıldığı öğrenildi. İşçiler taleplerinin kabul edilmesini coşkuyla karşıladılar. Arzu Çerkezoğlu da işçilere TİS sürecinde de başarılar diledi. İşçiler binadan ayrılan Çerkezoğlu'nu alkışladılar ve teşekkür ettiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Zaferimiz işçi sınıfı adına kazanım olacaktır!”

Greif işgalinin 3. gününde, temsilciler Ferhat Alsaç ve Engin Yılgin’la yüzlerce işçinin katıldığı örgütlenme sürecine ilişkin konuştuk.

- Kendinizi tanıtır mısınız?

Ferhat Alsaç: 4 yıldır burada çalışıyorum. Meydancıydım şimdi temsilci oldum.

Engin Yılgin: DİSK Tekstil Esenyurt bölge temsilcisiyim.

- Fabrikada nasıl bir örgütlenme süreci yaşadınız. Öncelikle bunu aktarır mısınız?

Engin Yılgin: 2013’ün Şubat ayında fabrikada sendikal bir çalışma başlattık. Sendikayla irtibata geçmeden önce çalışan arkadaşlarımızla birlikte komite kurduk. Buradaki çalışma koşullarına dair bir analiz gerçekleştirdik. Greif bir Amerikan şirketi, uluslararası bir şirketti. Kendi sektöründe önemli bir yere sahipti. Ve bugün Greif’in çalıştırdığı işçilerin koşullarına, onlara verdiği haklara dair sıkıntılar vardı. İşçilerin çok ciddi rahatsızlıkları vardı. Arkadaşlarımızla konuştuk, tartıştık, değerlendirdik. İşçilerin birbirine karşı ciddi güvensizlikleri vardı. Birbirlerine inanmıyorlardı, sendikalara karşı çok ciddi güvensizlikleri vardı. Ama her şeyin ötesinde buradaki koşulların katlanılmaz yanlarının gerçekliği vardı. Biz ısrarla görüşmeye devam ettik. Ve sendikalaşmak için örgütlenmeye adım atıldı.

Şirketin iki fabrikasında 1500 işçi çalıştırılıyor. Bunların 1000’e yakını taşeron firmalarda çalıştırılıyor. Yasalarda üretimde taşeron çalışmanın önünde engeller olmasına karşın burada taşeron çalıştırılıyor. Tam 44 tane taşeron firma var. Taşeronlarda ciddi hak gaspları yaşanıyor. Performans, mesai dayatmaları vardı. Uzun yıllar çalışanlar dahi asgari ücret seviyesinde maaş alıyorlardı. Yine mesai, performans dayatmaları kadrodaki arkadaşlara da uygulanıyordu. Tüm bunların sonucunda örgütlenme, anayasal haklarımız olan sendikalaşma adımları atıldı.

Tabii biz sendikalaşırken sınıf bilinciyle, taban örgütlülüğüne dayanan bir örgütlenme izlenmesi gerektiğini tartıştık. Gece-gündüz toplantılarda biraraya geldik. Bu sürecin planlı bir şekilde örgütlenmesi gerektiğini, onların her açıdan bilinçlenmesi gerektiğini anlattık. Sendikaların tablosu da ortada. Sendikaların bu durumuna karşı da bilinçlenerek mücadele yürütmek gerektiğini işledik.

Sonuç olarak, işçiler böyle planlı toplantılarla bu süreci hazırladıkları için güçlü, kararlı ve militan bir direniş gerçekleştiriyorlar. Kendi örgütlülüklerinde kendi kararlarını alıyorlar. Bu kararlara birlikte uyuyorlar. Bizim mücadelemizde direnişi yöneten komitelerimiz var. Bölüm komitelerimiz, bölüm komitelerinden oluşan fabrika komitemiz var. Süreç tartışmalarla, birlikte alınan kararla yürütülüyor. Ve taleplerimiz gerçekleşinceye kadar da kararlı bir şekilde direnişi devam ettireceğiz.

Ferhat Alsaç: İlk olarak, olduğumuz bölümlerde kadroluların örgütlenmesi gerekiyordu. Bunu başardık. Örgütlenmenin akabinde bölüm komitelerini kurduk. Ve kendi çerçevemizde bir örgütlenmenin yeterli olmayacağını düşünüyorduk. Çünkü taşeronla ve bizden daha kötü şartlarda çalışan arkadaşlarımız

vardı. Onların da ne kadar kötü şartlarda çalıştıklarını biliyorduk ve buna göz yumamazdık. Bunun için onları da kendimizden ayrı görmedik. Ve örgütlenme sürecine onları da dahil etmeye karar verdik. Bölüm komitelerindeki ve kendi bölümlerimizde tanıdığımız diğer taşeronlardaki arkadaşlarımızla biraraya geldik. Fabrika dışında, oturdukları mahallelerde biraraya gelerek bu örgütlenmeyi başarmış olduk.

- Talepleriniz TİS görüşmesinde kabul edilmedi. Buna karşı üretimden gelen gücü kullandınız. Sendika bürokratlarınınsa beklemece, sürece yayan bir tutumu var. Buna karşı ne söylemek istersiniz?

Engin Yılgin: Böyle bir işletmede, 44 tane taşeron olan bir yerde sendikalar örgütlenmeye çok yanaşmazlar. Burada çalışan işçiler adına bu büyük bir cüretti. Biz bu cüreti gösterecek inancın olduğuna hep inandık. Biz Ortaçağ’ın kölelik koşullarında çalıştırılmasına karşı çıkacaklarına inandık. Buradaki taşeron sorunu çözülmeden TİS’in imzalanmayacağı kararlılığı vardı.

Gördüğümüz kadarıyla komitelerin işlemeyle tabandan bütün işçiler bu sürece dahil oluyor. Komiteler nasıl bir çalışma yürütüyor?

Öncelikle biz sendikalaşma süreci yürütürken her bölümle ayrı ayrı toplantı yapıyorduk. Bölümlerin kendi içinde komiteleşmesini planladık. Bölüm komitelerinden oluşan fabrika komitesinde de düzenli toplantılar alınıyordu. Uzun bir zamana yayılan böyle örgütlü bir süreç vardı. Ve bugün işgal günlerinde de gün içinde bir ya da iki kez biraraya geliyoruz. Fabrika komitesiyle birlikte tartışıyoruz, kararlar alıyoruz. Fabrika içerisinde yeni komiteler oluşturuldu. Güvenlik, teknik, günlük işlerle ilgili komiteler oluşturularak karşılıklı iletişim içerisinde süreç devam ediyor.

“İnsanlar ürettikleri gibi örgütlülüklerini yaratabilirse kazanırız”

- Taşeron uygulaması önemli bir sorun. Kendi çalıştığımız fabrikada bunun kaldırılmasını talep etmek oldukça cüretli bir adım. Bu talebi güçlendiren temelleriniz neydi?

Ferhat Alsaç: Aynı sahada çalışıp aynı makineleri kullanıyorsak, aynı işi veya benzer işleri yapıyorsak... Sonucunda orada çalışan da insan. Tanıdığımız, bildiğimiz bizim arkadaşımız.

Buna göz yumamazdık. Her şeyden önce insani bir boyutu vardı. Onların o kötü şartlar altında çalıştırılmalarını kabul edemezdik. İnsanlar ürettikleri gibi örgütlülüklerini yaratabilirse, biz bunu zaten kazanabileceğimizi biliyorduk. Ve o üretimden gelen gücümüzle birlikte kendi örgütlülüğümüzü de kullanarak bu süreci gerçekleştirdik.

- İşgalin öncesinde TİS görüşmeleri vardı. Talepleriniz neydi?

Ferhat Alsaç: Bizim ilk önce 66 talebimiz vardı.

Bunlardan on tanesi temel haklar üzerineydi. En başta taşeronun kaldırılmasıydı. Taşeron sistemine göz yumamazdık. Bunu hiçbir şekilde kabul edemezdik. Patronlar %300, %400 zam da verse 8 ikramiye de verse hiçbir şekilde kabul edemezdik. Bu söz konusu değildi. İkincisi, çok düşük maaşlar alıyorduk. Maaşların yükseltilmesi üzerinden ilk 6 ay %30 zam talebinde bulunduk. Bunun dışında üretim primi adı altında uygulanan her ay aldığımız 200 lira, 150 lira gibi değişen para vardı. Bu prim uygulamasının insanları yarıştırmamasından, üretimde performans dayatmasından dolayı maaşa eklenmesini talep ettik. Artı ikinci 6 ay %10 ve enflasyon oranında zam talep ediyorduk. Ve mesai ücretlerimizin yükseltilmesini öne sürmüştük. Bunların hiçbirisi sözleşme masasında kabul edilmedi.

Onlar bize çok katı bir biçimde yaklaştı. Biz de bu katılığa karşı masadan kalkmış bulunduk.

- Sendikanın yaptığı açıklamalarda geri noktalar var. Bu yaniyla sendikal bürokrasiye dair neler düşünüyorsunuz?

Ferhat Alsaç: Geçmişte de yaşadığımız bir takım örnekler vardı. Farklı farklı fabrikalarda. Sendikalaşmanın ne demek olduğunu hiç sendikalı olmamış bir arkadaşla sorsak o da bilir. Bizim beklentimiz de farklı değildi. Sendikanın yaptığı son olaya bizi üzen, kırıcı ve gerici bir davranıştı. Şube başkanının uyuşmazlık zaptı için “tutanağı tutuyorum”, genel merkezince “böyle bir şey yok” demesi bile bir pervasızlıktır. Bunu kabullenemedik zaten. Masadayken başkan tutulduğunu söylemişti. Merkezin 15 gün daha süre olduğunu söylemesi bize göre saçmaydı. Bu işçi arkadaşlarımız tarafından da kabul edilmedi. Bu ne ilkti ne de son olacaktır, bundan eminiz. Üretimin olduğu her alanda buna benzer durumlar gerçekleşecektir. Bütün işçi sınıfının biraraya gelmesi ve örgütlenmesi gerekiyor. Mücadele içinde ne gerekiyorsa onun yapılması gerektiğini düşünüyorum.

- Son olarak işgalin sınıf mücadelesi içerisinde nerede durduğunu, ne gibi kazanımı olduğunu düşünüyorsunuz? Buradan diğer işçi ve emekçilere mesajınız var mı?

Engin Yılgin: Toplantılarla biraraya geldiğimizde bu fabrikadaki sorunların bu şirketten öteye olduğunu, 44 taşeronun olduğu fabrikada böyle bir çalışma başlatıyorsunuz. Sınıf hareketi için ileri bir adım atıyorsunuz. Bu işgal ile işçi sınıfı için ön açıcı bir konumdayız. Arkadaşlarımızla böyle konuşuyoruz. O anlamıyla arkadaşlarımız da artık bunu böyle ifade ediyorlar. Biz bu fabrikada sadece kendi haklarımız için değil, aynı zamanda tüm işçilerin hakları için de mücadele yürütüyoruz artık. Bizim buradaki zaferimiz işçi sınıfı adına bir kazanım olacaktır. Bizim buna vesile olabilmemiz, kendi açımızdan ayrı bir onur olacaktır. Tüm direnişçi işçiler bunun bilincinde.

“Buz kırılmış, yol açılmıştır!”

Sınıf devrimcileri ve genç komünistler, Greif işçilerinin işgalini yaptıkları açıklamalarla selamladı. Açıklamalarla direnişle sınıf dayanışmasını yükseltmek, işçilerin sesini oldukları her alana taşımak için mücadelenin yükseltildiği ifade edildi.

BDSP: Dünyanın dört bir yanındaki sınıf hareketinin düzenin dışına taşan seyri Marx'ın şu sözlerini bir kez daha haklı çıkartmaktadır: “İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” Ve gelecek her yerde, devrimcileşen işçi sınıfına, onun dünya görüşü ve davasına aittir. Gelecek sınıf kitleleri ile etle tırnak gibi kaynaşmayı başaran, işçi sınıfının devrimci ve savaşçı partisine aittir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, Greif işçilerinin başlattığı işgal eylemini selamlarken bu direnişin zaferle sonuçlanması için yerel ve uluslararası ölçekte her türlü girişimde bulunacağımızı ilan ediyoruz. Ve son olarak, başta Greif işçilerinin bağlı bulunduğu DİSK olmak üzere tüm sınıf güçlerini eylemli sınıf dayanışmasını örmeye çağırıyoruz.

İzmir BDSP: Zaman, İstanbul'da yaktığınız direniş ateşini sanayi havzalarında harlamanın, sınıf dayanışmasını büyütmenin, nasırlı ellerimizi birleştirmenin zamanıdır.

Haziran günlerinin emekçi kitlelere bıraktığı “Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!” şiarını dalgalandırdığınız fabrikanızdan yükselen sesinizi İzmir'de sanayi havzalarına; Çiğli'ye, Bakırçay'a, Aliağa'ya, Torbalı'ya, Gaziemir'e, Buca'ya taşıyacak, sınıf dayanışmasını büyüteceğiz!

Ankara BDSP: Gelecekleri ve onurları için direnen İşgalci Greif işçilerine selam olsun!” diyen Ankara BDSP açıklamasında şunlar ifade edildi: “Sermaye devletinin başkenti Ankara'dan sınıf devrimcileri

olarak; gelecekleri ve onurları için örgütlenen, yürütülen TİS sürecinde talepleri kabul edilmeyince, direnişlerini işgalle taçlandıran Greif işçilerini selamlıyoruz.

Genç komünistler de direnişin safında

Ankara Ekim Gençliği: Bizler Türkiye'nin dört bir tarafında gençliği devrime ve sosyalizme kazanma mücadelesini yürüten ve işçi sınıfının sesini gençliğe taşıyan Genç Komünistler olarak direnişinizi sahipleniyoruz. Bizleri geleceksizliğe mahkûm edenlerden, sokak ortasında katledenlerden, üniversiteleri piyasaya açanlardan hesabı, işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesi ile bütünleşen gençlik soracaktır. Gençlik içerisinde artan reformist algılar, militan direnişlerle bir bir kırılacak, gençlik işçi sınıfı mücadelesinin bir parçası olacaktır.

İzmir Ekim Gençliği: Okullarımız sermayeye peşkeş çekilerek paralı hale getiriliyor. Bilimsellikten uzak, ezberci bir eğitim sistemi ile sermayeye hizmet edecek birer robot haline dönüştürülmek isteniyoruz.

Bizler tüm bu baskı ve sömürünün farkında ve buna karşı mücadele ediyoruz. Kurtuluşun siz işçilerin birliğinde ve mücadelesinde olacağını söylüyor ve inanıyoruz. Yapmış olduğunuz işgal ve direniş biz gençliğe yol gösteriyor. Büyük işçi direnişleri olan 15-16 Haziranlar'da, Kavel'de ve Tariş'te işçi sınıfının yanında yer alan gençlik, bugün de Greif'ta, Punto'da, Feniş'te işçilerin yanındadır.

“Greif işçilerinin direnişinin yanındayız”

Sol güçlerden de Greif direnişine dair destek mesajları yansıdı.

Emekçi Hareket Partisi İstanbul İl Başkanı Özge Akman: Greif işçileri birlikteliklerinden aldıkları güç ile büyük bir direnişe imza atıyorlar. O fabrikaların o patronların üreten işçiler olmadan nasıl çaresiz kaldıklarını nasıl mahkûm kaldıklarını gösteriyorlar. Bu direniş Gezi süreciyle toplumun tüm kesimlerinde yükselen hareketin işçi sınıfı açısından en önemli örneklerinden biridir.

Devrimci Düşünce Topluluğu: AKP iktidarının taşeronlaşmayı, güvencesiz ve kayıt dışı çalışmayı temel düstur haline getirmesine karşı üretimden ve sınıf bilincinden aldığı gücü ve yetkiyi kullanan Greif işçileri Türkiye işçi sınıfının iktidar mücadelesine bir soluk kazandırmıştır.

Kazova işçileri gibi Greif işçileri de haklarını sonuna kadar kullanacaktır. Gezi Direnişi esnasında söylediğimiz “bu daha başlangıç”

sloganı ve birlikte direnme hafızamız Greif işçilerinin mücadelesinde de yeni bir başlangıcın müjdesini vermektedir. AKP iktidarının ve sermayenin 12 Eylül darbesi ile birlikte aldıkları “gülme sırası”nı artık devralmanın zamanı gelmiştir!

Devrimci Düşünce Topluluğu olarak Greif işçilerinin direnişinin yanındayız.

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

BİR-KAR: İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, Greif Çuval işçisi sınıf kardeşlerimizin haklı ve onurlu kavgasını kendi kavgamız olarak görüyor, yürekten selamlıyoruz. Bulduğumuz her yerde yerli uluslardan işçi ve emekçilere onların haklılığını anlatacağımızı, maddi ve manevi her türlü desteği sunacağımızı ilan ediyor, yerli ve göçmen tüm uluslarından işçileri, emekçileri, ilerici ve devrimcileri Greif işçisi sınıf kardeşlerimizle enternasyonal destek ve dayanışmayı büyütme çağırıyoruz.

İsviçre BİR-KAR: Bu onurlu ve militan eyleminizi İsviçre BİR-KAR olarak bizler de coşkuyla karşıladık, işgal eyleminizi sıcak duygularla yürekten selamlıyoruz. Direnişiniz boyunca bulduğumuz alanlarda, sizlerle an be an gün be gün dayanışma içinde olacağımızı bildiriyoruz. Yalnız olmadığınızı bilmelisiniz. Direnişinizin kazanımla sonuçlanması için İsviçre'de de size her türlü desteği sunarak sesinizi ve taleplerinizi yerli ve yabancı sınıf kardeşlerimize, devrimci ve ilerici kamuoyuna ulaştırmanın azami gayreti içinde olacağız.

Stuttgart BİR-KAR: Biz Stuttgart'tan işçiler olarak sizlerle dayanışma eylemlerini başlattığımızı bildirmekten büyük bir onur duyuyoruz. Bu zor ve şerefli günlerinizde yalnız değilsiniz.

İlk elden, sizlerin çağrısını Almancaya çevirerek uluslararası alanda sesinizi duyurmayı amaçlıyoruz. Değişik ülke işçilerini sizlerin onurlu ve haklı mücadelenizle dayanışmaya çağırarak “Greif işçileriyle enternasyonal dayanışmaya!” çağrısını fabrika önlerinde ve öncelikle Türkiyeli işçilerin ve gençlerin yoğun olarak buldukları alanlarda dağıtarak sesinizin yankısı olmaya çalışacağız.

“Ölmek var dönmek yok!”

Greif işçileri ile fabrikadaki çalışma koşulları, onları direnişe yönelten nedenler ile direnişin bundan sonraki seyri üzerine konuştuk...

Veli Coşkun: Aylıklarımız oldukça düşüktü.

Sendikali olmak istiyorduk. İkramiyelerimizin olmasını istiyorduk. İşyerinde çalışma saatlerimiz çok uzundu, 12 saat çalışıyorduk, izin dönemlerinde, gece vardiyalarında, fazladan çalıştığımız zamanlar için mesai ücreti vermelerini istiyoruz.

Ancak onlar bu haklarımızı vermediler. Mesai ücretlerinin ödenmesi konusunda sıkıntılar var ve bu konudaki adaletsizliğin düzeltilmesini istedik. Koşullar bu şekildeydi.

Bundan sonraki süreç için ümitliyiz ve kararlıyız. Çünkü durum ile bugünkü durum arasında dağlar kadar fark var.

Cüneyt Çankaya: Sabah saat 08:00'de işe başlıyoruz. Akşam 18:00'de normal paydosumuz var. 'Mal yetiyecek' vs. deniliyor ve saat 21:00'e kadar çalışıyoruz. Bir insanın çalışamayacağı kadar çalıştırılıyor. Örneğin bazı arkadaşlarımız, normalde bir işçinin yıllık çalışması gereken mesai saatlerini aşılıyor. Bir arkadaşım bir ay içerisinde 120 saat mesai yapabiliyor. Bunun için direnişe başladık.

Direnişe başlamanın başlıca sebeplerinden biri de taşeron sistemi. Aldığımız düşük ücret, haklarımızın verilmemesi, işçi arkadaşlarımızın paralarını düzenli alamaması, evine rahat gidememesi, 45 günde bir para almamız ve benzeri olaylar var. Bu bir savaştı ve hepimiz bunun farkındaydık. Ben buraya geleli üç ay oldu. Daha öncede beş yıllık bir geçmişim var burada. Askerden geldim ve üç ay sonra direnişe çıktım. Sadece kendim için direnişe başlamadım.

Arkadaşlarım için, onların hakları için buradayım. Taleplerimiz kabul edilene kadar da buradayız.

Cihan Öksüz: Biz burada işe başladığımızda bize ilk söylenen şey sabah 08:00 akşam 18:00, Salı ve Perşembe 21:00'e kadar çalışma, yemek, servis ve sigortaydı. Bunları bize sosyal haklarımız olarak dayatıldı. Bir lütfmuş gibi gösterildi. Bunlar zaten verilmesi gereken şeyler. Mesaiye kalmayan arkadaşlarımızı işten çıkarıyorlar. Ayrıca taşeron sisteminde çalışıyoruz. Biz işe alındığımızda taşeronu bilmiyorduk.

Birçok kişinin borcu var. Meselede çalışmaya mecburuz, mesela geçen ay 120 saat mesai yaptım. Normalde bir ayın içerisinde fazladan 12 gün 7-24 fazladan çalıştım.

Direnişe giden süreç ise bir yıl öncesinden başladı.

Bu işe girişen abilerimiz oldu. Mesela Ferhat arkadaşımız var, 8 Kasım'da işten çıkarıldı. Ama direnişe başladık, fabrikayı işgal ettik ve işçi arkadaşımızı geri aldık. Sendikaya güvenseydik Ferhat arkadaşımızı geri alıramazdık. Daha fazla sayıda arkadaşımız işten atılabilirdi. Sendikanın başka da olumsuz örnekleri oldu. Başka fabrikalarda arkadaşlar işten çıkarılıyor, hala sendikanın bu durumla ilgili bir girişimi yok. Biz o eylemi yapmasaydık, bahsettiğim işçi arkadaş da işini kaybedecekti.

Bundan sonraki süreçte hakkımızı alana kadar direneceğiz. Üç gündür direnişteyiz, kış ayları, havalar çok soğuk ama emeğimizin hakkını alana kadar, direne direne kazanacağız. Buna inanıyoruz. “Ölmek var dönmek yok!” diyoruz.

Yetiş Demir: Maaşlarımız düşük. 10-15 yıllık arkadaşlarımız dahi asgari ücretle çalıştırılıyor. İkinci olarak taşeron firmalarda çalıştırılmamız. Taşeron firmaların işçilere hakkını vermemesinden kaynaklanıyor. Bu sebeplerle direnişe başladık. Sendikal örgütlenmemizi oluşturduk. Sonunda da bugünlere geldik. Umarız taşeron kaldırılır, haklarımız verilir ve bizde işimizin başına geri döneriz. Bizim temennimiz bu. Ama toplu sözleşmede çıkan sonuçlar bizi bunu yapmaya mecbur bıraktı. Yani işveren 50 talebi kabul etti belki ama aslanan taleplerimizi geriye bıraktı, masada bunları reddetti. Bu eylem için bizi kendileri zorladılar.

Temennimiz bunun olumlu bir sonuç vermesi ve Türkiye'de de sömürülen işçi arkadaşlarımızın haklarını rahat bir şekilde alabilmelerini sağlamak. İnşallah bu başarılı olur. Türkiye'de de böyle bir çalışma ortamı yaratılırsa işçiler açısından çok güzel bir kazanım olacaktır. Daha iyi bir yaşam standardı yakalanacak.

Çalıştığımız fabrika çok büyük bir firma. Şu anda çuval üretimi olsun, diğer malzemeler olsun, Türkiye'de üzerine yok. Fabrika Amerikalılar'ın eline geçmeden önce ihracatta yedinci sırada olan bir fabrika. Her şey ortada. Bugün bir bant fabrikasında dört tane ikramiye veriliyorsa burasının da işçisine rahat bir şekilde bunu verebilmesine engel yok. Ayrıca yakacak yardımı ödenmesini istiyoruz. Taşeron bünyesinde çalışmak istemiyoruz.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Feniş işçileriyle dayanışma ziyareti

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Umut-Sen, Kazova işçileri ve Şişli forumları, Feniş işçilerini direnişlerinin 154. günü 9 Şubat'ta ziyaret etti.

Şişli'den Gebze'de bulunan Feniş Alüminyum fabrikasına otobüsle giden destekçiler, fabrika önüne geldiklerinde sloganlarla işçileri selamladılar, sonra fabrika içerisine geçtiler.

“Fiili meşru mücadele yürütüyoruz”

Fabrika içerisinde, Feniş İşyeri Temsilcisi direniş süreçlerine dair bilgilendirme konuşması yaptı. Özellikle 2001 yılından itibaren ücretlerinde gecikmeler yaşandığını dile getiren temsilci, direniş sürecine kadar ücretlerini çeşitli eylemlerle aldıklarını, iki defa da iş durdurma eylemi yaptıklarını belirtti. Patronun üretimi durdurmasının ardından işçilere, “paranızı yasal yollardan alın” dediğini aktaran temsilci, bunun karşılığında fabrikayı işgal ettiklerini, fiili-meşru eylemlere başladıklarını, daha sonra da patronla protokol imzaladıklarını dile getirdi. Temsilci, ziyaretçilere de teşekkür ederek, emek dostlarının direnişe güç kattığını sözlerine ekledi. Ziyaretçiler daha sonra işyeri temsilcisine direniş süreci ile ilgili sorularını yönelttiler.

Sohbet sırasında gelen Çelik-İş Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç, işyeri temsilcisinin sözünü bölerek direnişle ilgili bir bilgilendirme konuşması yaptı. Daha sonra ziyaretçiler Koç'a, direniş ve direnişte sendikanın aldığı tutumla ilgili sorular yönelttiler.

Eleştirilere tahammül edemedi

Zaman zaman gerginleşen tartışmada Koç, ziyaretçilerin sorularına hukuki durum ile cevap vermeye çalıştı. Eleştirilere tahammül edemeyen Koç, sesini yükselterek, eleştirilerin haksız olduğunu iddia etti. Daha sonra sohbetin bulunduğu alandan giden Koç, işçileri de “Toplantı yapacağız” diyerek ziyaretçilerin yanından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu duruma rağmen işçiler ve destekçiler sohbete devam etti.

Ziyaretin sonunda işçiler ve destekçiler birlikte “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarını haykırdılar. Ziyarete Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Mücadele Birliği de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

“DİSK yüzünü işçilere dönmelidir!”

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun 47. yılı vesilesiyle DİSK Sosyal-İş üyesi Nazım Yazırlı ile DİSK'in dünü ve bugünü üzerine konuştuk...

- DİSK'in tarihi ve bugünü üzerine neler söylemek istersiniz?

- DİSK, 1967'de kuruldu. Kemal Eroğlu, Rıza Kuas gibi, aynı zamanda TİP'ten milletvekili seçilmiş kişiler tarafından kuruldu DİSK. Kısa dönemde Türk-İş'ten kopuyorlar. DİSK'in kurulmasındaki en büyük sebeplerden birisi Kavel ve Paşabahçe direnişleridir. Kavel işçi direnişinde verilen zamlar bir süre sonra geri alınıyor. Bu da Kavel Kablo işçilerinin direnişine yol açıyor ve direniş zaferle sonuçlanıyor. Paşabahçe'de aynı şekilde geliyor. Türk-İş yönetimi ile Demirel hükümeti dediğimiz dönemin Adalet Partisi uzlaşmaya, grev kırıcılığına gidiyor. İşçiler sendikaların, sarı sendika olduğunu, işçi sınıfının sendikası olmadığını, bir ihtiyaç olarak işçi sınıfının sendikası olması gerekliliği üzerinde görüş birliğine varıyor. Türk-İş'ten ayrılan bir kısım sendika ile DİSK kuruluyor.

1970'lere gelindiğinde Türk-İş'deki sendikaların birçoğu DİSK'e geçiyor. 1970'lerin ortalarında 15-16 Haziran patlak veriyor. Hükümet, Türk-İş'in kongresinde DİSK'i kapatmak için elinden geleni yapıyor. Kongrede “DİSK'in çarkına ot tıkacağız!” söylemleri gündeme geliyor. DİSK'i kapatmak için kanunlar çıkartılıyor, kararlar alınıyor. Bu durum 15-16 Haziran sürecini yaratıyor. İşçiler başta Gebze olmak üzere ülkenin çeşitli yerlerinden gelerek Taksim'e yürümeyi hedefliyorlar. Bu yürüyüşe en çok destek veren sendikalar Türk-İş'e bağlı sendikalardır. Direnişte ölen 3 işçi Türk-İş'e bağlı sendika üyelerindedir. Mesele sınıfsal birliği yaratarak, desteği vererek biraraya gelmektir. İşçi sınıfına inanan insanlar DİSK'e destek vererek alınan kararların geri çekilmesini sağlayıp DİSK'in kapatılmasına engel oluyorlar. Anayasa Mahkemesi denmesine rağmen işin özünde direniş var. Direniş meyvelerini veriyor.

1976'da yüzlerce insan Taksim Meydanı'nda biraraya geliyor. Faşist olan bir mahkeme, DGM, DİSK öncülüğündeki mücadele sonucu kapatılıyor. Bu nokta çok önemlidir. 1977'de 30 milyonluk ülkede, 500 bin insan Taksim'e akıyor. Bu da egemen, sömüren sınıfı doğaldır rahatsız ediyor. Önünü kesmek için bir katliam provası yapılıyor. Polis tarafından 34 insan katlediliyor. Bugün hala faili meçhuldür, kimlerin bu katliamı yaptığı. Oranın düzenini kim sağlıyorsa sorumlusu da odur. 33 yılın ardından suçluların hala bulunamamış olması suçunun devlet olduğunu bir kez daha kanıtıyor. Çünkü herkes kendi içinde besler kendi pislğini.

1980'e gelindiğinde ülkede sadece DİSK kapatılıyor. Neden DİSK kapatılıyor. Gerçekten devrimci olduğu için kapatılıyor. 1980 sonrasında DİSK'in bütün sendikaları kapatılıyor. Bir süre veriliyor “ya siz bırakın ya da biz kapatacağız!” diye. DİSK kapanıyor. 12 sene sonra 1992'de DİSK tekrar toparlanıp faaliyetlerine başlıyor. Fakat bence 1992'de toparlanıp faaliyetlerine başlayan DİSK, eski DİSK değildir. 1994'te Milli Güvenlik Kararları'yla işbirliği içerisindedir. 1997'de 28 Şubat'ı desteklemiştir. Bu destek bence hiç doğru bir adım değildir. İşçi sendikasının yeri işçi sınıfının, ezilenlerin yanındır. DGM'lerin kapatılması ile yapılan

faaliyet sonuç aldı. Şimdi ise ACM'ler, ÖYM'ler var. DİSK'in bunlarla ilgili çok büyük bir çalışması mevcut değil. Kısmi olarak var gibi görünüyor, raporlar var bunlarla ilgili. Fakat esaslı bir direnme söz konusu değil. Son dönemde işçiden yana bir tavır sergilemiyor. Kendi üyesi olan avukat Taylan Tanay ve çalışanı Şenay Yılmaz'ın 6 ay tutukluluğu gözetilerek -12 Eylül faşizminin çıkarttığı bir yasadır bu ki yasadır atmaya dair bir kesinlik yoktur- işten atılmışlardır. DİSK bizim gözümüzde asla işveren değildir, olamaz! Sendikayı yönetenler ne kadar sistemle iç içe olsalar da, işbirliği de yapsa devrimci sendikaların asıl yeri işçilerin, devrimcilerin, tutsak devrimcilerin yanındır. ÖYM'lerin kaldırılmasında tarihte oynadığı rol gibi şuan da buna uygun davranmalıdır. Ancak bu şekliyle DİSK başarıya ulaşabilir, baraj dediğimiz haksızlık ve hukuksuzluğu bu şekilde kaldırabilir. Diğer sendikalardan farkını açık ve net bir şekilde ortaya koymak zorundadır. DİSK yüzünü işçilere dönmelidir.

- Sendikalardan doğru yapılabilecek bir şey var mı sizce?

- Kendi sendikam da dahil var olan işçilerle sınıfsal anlamda bilgilendirilecek, sınıf bilinci kazandırılacak toplantılar yapılması gerekiyor. Hangi partiye oy verdiği, siyasal anlamda hangi görüşe sahip olduğu hiç önemli olmamakla beraber ezen ve ezilen çelişkinin net bir şekilde ortaya konulması gerekmektedir. AKP iktidarı faşistçe saldırıyordu sınıfa, en ufak bir eyleme bile, hak ve özgürlüklere tahammülü yoktur. Bugün AKP vardır, yarın başka bir parti olacaktır. Mesele A partisinin gitmesi, B partisinin gelmesi değildir. Önceki kendine sol diyen hükümetler en büyük gaspları yaptılar, emeklilik yaşını yükselttiler. Örnekler çoğaltılabilir. Burada önemli olan bu ülkede sömüren misin, sömürülen misin sorusunun cevabıdır. “A partisi gelince DİSK daha rahat örgütlenecek. Bizim tarafımızdaki parti gelince hemen örgütleneceğiz” söylemleri en büyük yanlışlardan biridir. Özellikle belediyelerde çalışan işçiler için en büyük tehlikedir bu. Çünkü son 20 senede büyükşehir belediyelerine baktığımızda en büyük kaybı DİSK'e bağlı Genel-İş yaşamıştır. Bu işçinin değil, işverenin örgütlendiği anlamına gelir. İşverenle işbirliği yapılarak buralarda yer tutulmuş, sendikal mücadeleyle bu alanlara girdiğini iddia edilmiş. Fakat işçiler başka sendika ve sınıf bilinci olmadığı için buralarda örgütlenmiştir. Bu sınıfa hizmet etmek değildir.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

-Marx “Bütün ülkelerin işçileri birleşin!” diyor. Ben de Türkiye'deki bütün işçiler-emekçiler ezildikleri noktayı görsünler diyorum. Bugün AKP iktidarı var yarın başkasının cumhuriyetçilikle, solculukla ezemeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur. Bu kurumlar için de önemlidir. Tabelalara değil yapılan işlere bakılmalıdır. Mevlanın “ya olduğun gibi görün ya da görüldüğün gibi ol!” sözünü söylemekten başka bir yol yoktur. Teşekkürler.

Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği'nden çağrı

Uzun, sabırlı ve güçlü bir ön çalışma sonrasında Manisa'da işçilerin, emekçilerin, gençlerin yeni bir mücadele mevzisi açılıyor, MÜCADELENİN SESİ YÜKSELİYOR.

Yaklaşık altı aylık bir ön çalışma ile Manisa'daki ilerici işçilere, emekçilere ulaşarak “neden dernek” ve “nasıl bir dernek” üzerine haftalık düzenli toplantılar ve sohbetler gerçekleştirdik. Bu toplantılar sonucu ortaya çıkan kararlar mahalle ve fabrika komisyonları oluşturularak tek tek ev, kahve ziyaretleri gerçekleştirdik.

Yine kurduğumuz bu komisyonlarla dernek tüzüğü oluşturularak önümüzdeki sürece dair mücadele programı ortaya koyduk.

Bu çalışmalar sonucu ilk başta derneğin yerinin tutulmasından iç hazırlıklarına kadar her şeyin toplam kolektif, coşkulu bir çalışma sonucu hazırladık. Derneğin açılışının duyurusu için 13 Nisan'a Manisalı işçilerin kürsüsü olacak bir etkinlik planladık.

Sistemin dayattığı çürümüş kültüre ve sanata karşı kendi atölyelerimizi kurarak derneğimizin temel şiarı olan “Yeni bir dünya yeni bir kültür”ü yaratmak oldu. Bu çerçevede İKSD şiir-tiyatro ve İKSD müzik atölyelerimizi kurduk.

Kurduğumuz dernek komisyonu ile düzenli toplantılar alarak haftalık eğitim çalışmaları belirledik. Bu kapsamda yaklaşan seçimlere dair İKSD olarak “Seçimler ve tutumumuz”, “Güncel politik gelişmeler ışığında işçi sınıfı ve seçimler” başlıklı iki söyleşi gerçekleştirdik. İşçi sınıfının kurtuluşunun yegâne yolunun ancak ve ancak kendi birleşik ve fiili-meşru mücadelesinde olacağını, seçim sandıklarıyla değil 15-16 Haziranlar'dan, Haziran Direnişi'nden ortaya çıkan ruhla derneği ve mücadeleyi yükseltmek gerekliliğini vurguladık.

13 Nisan'da yapacağımız açılış etkinliği ön hazırlıkları kapsamında yaklaşan 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü ve seçimler gündemi üzerinden yaklaşık bir aylık program oluşturduk. Bu çerçevede oluşturduğumuz program şöyle:

- * 12 Şubat (Çarşamba) saat 18.00: Demir Çeneli Melekler (Film gösterimi)
- * 16 Şubat (Pazar) saat 13.00: Av. İmdat Ateş'le işçi sorunları üzerine soru-cevap (Panel)
- * 23 Şubat (Pazar) saat 13.00: Kadın sorunu ve seçimler (Panel)
- * 2 Mart (Pazar) saat 13.00: 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü etkinliği

Manisa'da devrimci ve ilerici işçiler olarak yoğun bir çalışma ile derneğimizin açılış etkinliğine hazırlanıyoruz.

İşçilere, emekçilere, gençlere; her türlü baskı ve asimilasyona uğrayan Alevilere, imha ve inkâr ile terbiye edilmeye çalışılan Kürt emekçilerine çağrımızdır:

Derneğimizi açarak Manisa'da mücadelenin sesini yükseltiyor ve herkesi bu mücadeleye güç vermeye, omuz vermeye çağırıyoruz.

Yaşasın işçilerin birliği!

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği

Karaca-Narin Triko'da direniş!

Narin Tekstil Karaca Fabrikası'nda çalışan TEKSİF üyesi Ramazan Turhal ve Yusuf Ceviz işten çıkarıldılar. İşçiler direnişe başladı.

İstanbul Bayrampaşa Topçular'da bulunan Karaca Fabrikası'nda iki işçi, patronun sendikadan istifa etme baskıları karşısında geri adım atmayınca, işten çıkarıldılar. TEKSİF Sendikası'na üye işçiler Ramazan Turhal ve Yusuf Ceviz, işe geri alınma talebiyle fabrika kapısında direnişe başladılar.

Biri 6, diğeri 10 yıldır Karaca-Narin Triko'da çalışan iki işçi, yıllarca 12 saat ve üzerinde çalıştırıldıklarını, haklarının ödenmediğini, çalışma ve ücret koşullarının değiştirilmediğini ifade ettiler. Direnişçi işçiler, Fabrikadaki çalışma ve ücret koşullarının iyileştirilmesi için sendikaya üye olduklarını fakat patronun sendikaya tasfiye etmek için işçilere baskı uyguladığını, e-devlet şifrelerini alarak istifa ettirdiğini ve kabul etmeyenleri işten çıkardığını belirtti. İşe iade davası açıp kazanan işçilerin olduğu, fakat patronun üst mahkemeye itiraz da bulunduğu aktarıldı.

İşten atmaya kılıf 'patrona hakaret'!

Karaca-Narin Triko patronunun işçilerin işten çıkarıldıktan sonra hiçbir haktan yararlanmaması için İş Kanunu'nun 25/2 (Ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzerleri) maddesinden çıkarıldığına vurgu yapıldı.

İşçiler, sendikalı olduktan sonra işyerinde çalışma saatinin 12 saatten 8 saate düştüğünü, verilmeyen hakları için mücadele etmeye başladıklarını belirttiler. İşçilerden Ramazan Turhal, geçmişe dönük

haklarını talep ettiğini fakat vermediğini, bu nedenle dava açtığını belirtti. Patronun, hem davayı geri çekmesi hem de istifa etmesi için baskıyı arttırdığını, son olarak "patrona hakaret ettiği ve iş huzurunu bozduğu" gerekçesiyle işten çıkarıldığını ifade etti. Yusuf Ceviz, sendikadan istifa etmesi için baskı uygulandığını fakat kabul etmediği için işten atıldığını belirtti. İşçilerin sendikadan atılmaları için bahaneler yaratıldığını, tüm işçiler üzerinde baskı olduğunu vurguladı.

İşçiler, işe geri dönene kadar fabrika önünde direnişçilerini sürdüreceklerini belirtiyorlar. Her gün kapı önünde sendika önlükleri ile bekleyişlerini sürdüren işçileri, direnişlerinin üçüncü gününde TEKSİF üyesi işçiler yalnız bırakmadı. İş çıkışı direnişçilerin yanına gelen sendika üyesi işçiler halaylar çektiler. İşçiler, fabrika kapısında bekleyen sivil polislerin olduğunu, müzik çalmalarına, nerde duracaklarına karışarak taciz ettiklerini belirttiler.

İşçi sömürsüyle büyüyen Narin Grup

1993 yılında İstanbul'da kurulan Narin Grup; Çift Geyik Karaca, De Blasio, Nardi, İbrahim Güneş ve Narin markalarını bünyesinde bulunduruyor. Narin Grup, İstanbul Bayrampaşa'da 5000 metre kare kapalı alana sahip üretim tesisi bulunuyor. Ayrıca İngiltere, Almanya, Polonya, Belçika, Rusya, İsrail, İtalya ve Hollanda gibi birçok ülkeye ihraç ediyor.

Suriyeli iki işçi hayatını kaybetti

Konya merkeze bağlı Karatay ilçesi Kayacık Araplar Mahallesi'nde bulunan bir inşaatta çalışan üç Suriyeli işçi, barınacak yerleri olmadığı için inşaatın önünde bulunan kamyonun konteynerinde kaldılar. İşçiler ısınmak için kovada kömür yaktilar.

Sabah saatlerinde uyanan Mustafa Javver adlı işçi zehirlendiklerini fark ederek, diğer iş arkadaşlarına haber verdi. Hastanesiye kaldırılan işçilerden Muhammet Zervini ile Cesim El Musa hayatını kaybetti.

Dilovası'nda iş kazası

Gebze Dilovası'na bağlı Diliskelesi Mahallesi'nde meydana gelen iş kazasında Ş.A ve C.A isimli işçiler ağır yaralandılar. Çalıştıkları işyerinde dolmuş pompasının olduğu tanktan püsküren fenol isimli kimyasal madenini vücutlarına temas etmesi sonucu yaralanan işçilerin bu durumu denetimsizliğin, işçilerin yaşamlarında nasıl ağır sonuçlar yarattığını bir kez daha gösterdi.

Çalışandan vergi soygunu arttı!

Sermaye düzeninin vergi sistemi emekçilerin sefalet ücretlerini kırıntıya çevirmeye devam ediyor. Yeni vergi düzenlemeleriyle işçilerin ücretlerinden kesintiler artıyor.

Konuyla ilgili Türk-İş'in "İşçi ücretlerinin vergilendirilmesinde adalet istiyoruz" başlığıyla yayınladığı açıklamada mevcut vergi sistemi yüzünden gelir ve kazanç üzerinden toplanan verginin yaklaşık üçte ikisinin ücretliler tarafından ödenir hale geldiği belirtildi.

"Ticari ve serbest kazanç sahiplerinin önemli bir bölümü ise vergi mükellefi yapılamamıştır" denilen açıklamada düzenin ücretli çalışanların sırtından beslendiği vurgulandı. Vergi mükelleflerinin 3'te 2'lik paydasını oluşturan ücretlilerin vergi dilimleri nedeniyle aylık gelirlerinde ciddi erimeler oluşmaya başladığı, bu nedenle "sabit gelirlili" ifadesinin yerini "azalan gelirlili" ifadesinin aldığı ifade edildi. Türk-İş, örneğin aylık 2 bin 200 lira maaş alan bir ücretlinin artan oranlı vergi dilimi nedeniyle 225 lira ücret kaybına uğradığını hesapladı. Bu ücretlinin sene başında aldığı net ücreti yıl sonunda da alabilmesi için maaşına yüzde 16,7 zam yapılması gerekiyor.

Patron işçiyle eşit!

Türk-İş, 2006'dan bu yana uygulanan verginin sistemi nedeniyle asgari ücretlilerin ödediği vergi yüzde 20'ye çıktığına dikkat çekti. Türk-İş, ücretliler yönünden vergi adaletsizliğinin özellikle 2006'da yapılan vergi değişikliğiyle daha da arttığı belirtiliyor. Yapılan değişikliklerle, ticari kazanç sahipleri vergisinde 5 puanlık iyileştirme yapılarak ilk vergi dilimi yüzde 15'e indirildi ve yüzde 25'lik dilim de 27'ye çıkarıldı. Türk-İş, "En büyük vergi ödeyicisi olan işçileri işverenlerle aynı oranlarda vergilendirmek haksızlıktır" dedi.

Türk-İş çözüm olarak "kazanç oranında vergi" önerisini sunsa da bunun yaşamda bir karşılığının olmadığı biliniyor. Zira sorun tek başına ne kadar vergi alındığı değil, vergilerin hangi sınıf için kullanıldığı ile ilgilidir. İşçi ve emekçilerin vergileriyle finanse edilen kamu kurum ve kuruluşlarının kapitalistlerin yağmasına açıldığı, sömürü düzeninin tüm kurumlarıyla kapitalistler için çalıştığı gerçeği karşısında işçi ve emekçilerin insanca yaşanabilecek koşullara ulaşmasının tek yolu devrimci sınıf kavgasını büyütme oluyor.

AKP de gitsin, düzen de yıkılsın!

Eğer işçi ve emekçiler, “bu düzen de yıkılsın” demezlerse, içinde geleceğimizin çalındığı bu oyunda ‘uysalca sömürülenler’ olmaya devam edeceğiz.

Seçimler yaklaştıkça düzen partileri de adaylarını netleştirmeye başladı. AKP bulunduğu durum itibariyle üzerine en çok söz söylenen düzen partisi olmakta. Sonrasının ne olacağı devam edecek iç ve dış gelişmelere bağlı olmakla birlikte, AKP için seçimler önemli bir yerde durmakta. Erdoğan'ın “ustalık dönemi” tarihe bir çöküş dönemi olarak da yazılabilir.

Ancak AKP'nin boşluğunu doldurmak için yeniden revize edilen bir CHP gerçeğini unutmamak gerekiyor. İşçi ve emekçilere Haziran Direnişi'ni de arkasına alarak kendini pazarlayan CHP, AKP-cemaat arasındaki gerici dalaşmadan da istifa etmeye çalışıyor. Bunu yaparken cemaate göz kırpmaktan çekinmeyen CHP, sağdan saymayı ihmal etmiyor.

Liberal ve reformist solunda büyük çaba gösterdiği, toplumsal muhalefetin AKP karşıtlığına indirilmesi, emekçilerde yaratılan bilinç kirlenmesinin dışında en çok da CHP'nin işine yaramakta. Şimdilerde birçok kişinin diline dolanan şiar ‘AKP gitsin de...’ ile başlıyor. AKP dışındaki herkes, dünün “ilim önderi”, “hizmet” gönüllüsü Gülen de dahil bunu istiyorlar.

İstanbul'da kimliği herkesçe malum olan Sarıgül, Ankara'da “faşist” Mansur Yavaş, Antakya'da hala Belediye Başkanı olan “gerici” Lütfü Savaş, Balıkesir'de merkez sağın eski temsilcisi DYP'den parlamentoya seçilmiş Sami Sözat, Kayseri'de yine DYP'nin eski milletvekili Osman Çılsa, Bursa'da yine DYP kökenli Necati Şahin, Çorum'da eski DYP Genel Başkan Yardımcısı Kenan Nohut, CHP'nin sağ şeritteki sürücüleri.

Yine İstanbul Fatih'te Necmettin Erbakan'ın yeğeni Sabri Erbakan, Bahçelievler'de ANAP kökenli Saffet Bulut, Bodrum'da Demokrat Parti kökenli Mehmet Kocadon'da bunlardan biri. Elbette CHP'nin isteyip de hayata geçiremediği böylesine başka girişimleri de oldu. Adana'dan girmediği parti kalmayıp son olarak MHP'den Büyükşehir Belediye Başkanlığı yapan, sonradan yolsuzluk suçlamasıyla görevden alınan Aytaç Durak gibi.

Antakya Belediyesi için adı geçenlerden olan

Mete Aslan'ı da unutmamak lazım. Mafya bağlantılarıyla bilinen Aslan, MHP'den Belediye Başkanlığı yaptığı İskenderun'da Hrant Dink'in öldürüldüğü gün “Ya sev ya terk et” pankartları astırarak kadar bir vatansverdi! Son olarak MHP'nin Antakya adayı olarak açıklandı.

CHP, tüm bunları emin adımlarla yaparken, Haziran Direnişi'nde gözünü kaybeden, ağır yaralanan isimlere de belediye meclis listelerinde yer vermekte. Klasik seçmenin de böylece gönlünü hoş tutmaya çalışmakta. Düzen partilerinde şu sıralar çıkar çatışmaları sonucu çokça görülen istifalar, doğal olarak CHP'de de yaşanmakta. Bunların tüm düzen partileri için olağan olduğunu düşünürsek, CHP'nin asıl gerçeğini daha kolay görebiliriz.

Tılsımlı sözcük ‘AKP gitsin de...’ olunca geriye koca bir sömürü düzeni gerçeği kalıyor. Sadece yerel seçimlerle AKP'nin gitmeyeceği bilirse de, bu sonuç Erdoğan ve ekibinin bavullarını toplamasını hızlandıracak. Ve sonrasında cumhurbaşkanlığı seçimlerini genel seçimler izleyecek.

AKP gidecek ve bu kez balkon konuşmasını yapan Erdoğan olmayacak. Herkes kucaklanacak, hoşgörürüzgarları estirilecek ama bu düzen tüm yaşanmışlıkları ve yaşanacaklarıyla olduğu gibi kalacak. Servet-sefalet arasındaki uçurum büyümeye devam edecek. Bugün bile belediye saraylarından kentlere hükmedenler taşeron köleliğini sürdürürken, o zamanda işçileri kölece çalışma ve yaşam koşullarına mahkum etmeye devam edecekler.

Beyaz Saray'ın yeni müdavimleri ekranlarda poz verecek. Büyük projelerin yeni stratejik ortakları, ulvi amaçlar için yan yana gelecekler. Kapitalist-empyralist sistem yeni işbirlikleriyle yoluna devam edecek.

Eğer işçi ve emekçiler, sadece ‘AKP gitsin de...’ ile yetinmeyip, “bu düzen de yıkılsın” demezlerse, içinde geleceğimizin çalındığı bu oyunda ‘uysalca sömürülenler’ olmaya devam edeceğiz.

Hırsızın biri çalarken...

Aç gözlü hırsızların gözünü diktiği ganimet işçi ve emekçilerin alinteridir, emeğidir. Doğal kaynakların talanından elde edilen büyük vurgunlardır. İşlerine geldiğinde “kamu kaynakları” için, “tüyü bitmemiş yetimin hakkı” masalları anlatanların nasıl bir hırsızlık şebekesi olduğu daha net görülmektedir. Her gün yeni bir haberle karşılaşmaktayız. Kim nerede, nasıl, ne kadar çalmış? Artık iş o kadar yüzüzlüğe vardırılmıştır ki inkar etme gereği bile duyulmamaktadır. Bunca hırsızlık açığa çıktıktan sonra diyorlar ki “çaldık ama bir sorun bakalım, niye çaldık?”

Babasının izinden giden Barış Güler rakip çetenin hışmına uğrayanlardandır. Evinde arama yapılırken doğal olarak Bakan babasını arar. Bu işlerin kurdu Muammer Güler sorar oğluna; “Ne var oğlum senin evinde?” Babasının “pinti” oğlu cevaplar; “Hiçbir şey yok baba.” O hiçbir şeyi sorar baba Güler; “Para ne var?” Oğlanın kendi harçlıklarından biriktirdiği “üç beş kuruş” vardır. Babası kendinden bilir oğlunu, iyi tanır, tekrar sorar; “Kaç para?” Azıcık demiştir ya babasına, altı üstü “1 trilyon civarı para vardır o kadar.” Bu işleri bilir babası, oğlunun kolayca sıyrılabilmesi için tüyoyu verir hemen; “Senin şimdi anladığım kadarıyla Rıza Zarrab'la bir rüşvet ilişkisinden bahsediyorlar. Diyeceksin ki bir danışmanlık işim var. Gayrı- resmi yapıyorum. Benim alacaklı olduğum dayımın oğlu bunların yanında çalışıyor.” Valilik, İçişleri Bakanlığı yapmış bir düzen siyasetçisinin oğluna verdiği öğütlerdir bunlar. Oğluna kol kanat geren ne iyi bir baba örneği değil mi?

Bu hırsızlık şebekesinin bir başka üyesinin de bir medya kuruluşu ile ilişkisi açığa çıkmıştır. Kendisine sorulur; “Sabah ve ATV'yi satın aldınız mı?” Nihat Özdemir: “Hayır doğru değil.” Soru yenilenir; “Sabah ve ATV'nin yeni patronuna 100 milyon dolar verdiniz mi?” Özdemir: “Evet verdim. Ama borç verdim.” Yeniden sorulur; “Nasıl ispatlayacaksınız?” Özdemir'in cevabı pişkincedir; “Her şeyi legal, her şeyi temiz yaptık.”

Şebekenin işleri artık tümüyle açığa çıkmaktadır. Yapılanları inkar etmenin bir anlamı yoktur. Erdoğan da kartları açık oynayanlardandır. Zaten “Alo Fatih” hattı ile Haber Türk üzerinden, hırsızlık düzeninde çarkların nasıl döndüğü, medyanın nasıl bunların parçası yapıldığı alenen ortaya çıkmaktadır. Erdoğan, yandaş basına nelerin haber olup olmayacağını direktiflerle iletmektedir. Tüm medya organları bu hırsızlık şebekesi için bir “Meclis TV'dir.” Hangi haberlerin nasıl yapılacağı, kimlere yer verileceği, yaşananların nasıl saptırılacağı bir dudaktan çıkacak sözcüklere bağlıdır.

AKP'nin düştüğü bu durum şimdilerde başka hırsızlarında ellerini ovuşturmasına neden olmaktadır. Çünkü biri gider biri gelir, makam mevki sahibi olan en büyük vurgunu, en büyük talanı yapar. Yani düzen değişmez, sadece hırsızlar yenilenir. Zira bu sömürü ve hırsızlık düzeninde çarklar böyle dönmektedir.

Demokrasi paketleri kervan olup geliyor

Düzen ne yaparsa yapsın kitleler demokrasi aldatmacasına kanmıyor, sokakta mücadele sürüyor.

Sermaye hükümeti AKP'nin 5. paketi TBMM Anayasa Komisyonu'nda kabul edildi. Resmi adıyla "Temel Hak ve Hürriyetlerin Geliştirilmesi Amacıyla Çeşitli Kanunlarda Değişiklik Yapan Kanun Tasarısı" komisyon toplantısında kabul edildi.

Eylemlerin yeri hakkında mahallinin en büyük mülki amirine belediye başkanları ile siyasi partiler, meslek örgütleri ve sendikaların görüşünü alması şartı getirilerek danışma kararı getirilen tasarı eylemlerin polis tarafından kayıt altına alınmasını, eylemin 'yasadışı' olduğu andan itibaren bitirilmesi dayatmasını yasaya ekleyerek asıl misyonunu gösteriyor.

Siyasi partilere eş genel başkanlık sıfatı hakkını, köylere eski isimlerinin verilebilmesini, seçim yardımı alan partilerin barajını %3'e çekmeyi demokrasi sayan hükümet, yeni hazırlıklar yaptığını açıklayarak oyalama taktiğini sürdürüyor. Komisyon 5. paketi kabul ederken 'İnsan Hakları Eylem Planı' da yeniden şekillendirildi. Seçim sonrası yasalaşacağı ifade edilen planla 'vicdani ret', 'gözetimdeki kadına kadın doktor imkanı', 'hasta hakları' gibi makyajlarla demokrasi aldatmacası devam edecek. Seçim dönemi boyunca propagandasına sarılacakları bu vaatlerin içinin yine boş olacağı aşikar.

Vicdani ret karşılığında askerlik süresinin iki katı kadar kamu hizmeti şartı getirilerek bir taşla iki kuş vurulmak isteniyor. Bir yandan insanların hayatlarından iki yıl çalarak devlete çalışma zorunluluğu getirilirken diğer yandan "zorunluluk kalktı" propagandası yapılıyor.

Gözetiminde sağlık raporu için yapılan muayenede kadınlar için kadın doktor 'imkanı sağlanması' 'büyük gelişme' olarak sunuluyor. Fakat aynı düzenlemeye, işkence ve kötü muamele iddialarına ilişkin soruşturmalarda muayenelerin teknolojik araçlarla kayıt altına alınması da ekleniyor. Kayıtların başka amaçlarla kullanılması, işkenceden şikayette bulunacak kişinin üzerine baskı uygulanması gibi sonuçlar yaşanmasıyla fazlasıyla mümkün.

AKP'nin sıkça dillendirdiği "işkenceye sıfır tolerans" politikasının karşılığının polis şiddetinin sistematik uygulanması olduğu günümüzde, yine aynı argümanlar tekrarlanıyor. Kolluk görevlileriyle ilgili ihbar ve şikâyetlerin tek elden değerlendirilmesi için Kolluk Gözetim Komisyonu kurulacağı ve işkence ve kötü muamelenin cezasız kalmasının önleneyeceği iddia ediliyor. Böylece cezasızlığın devlet politikası olduğu gerçeği örtbas ediliyor.

Plan kapsamında bir dizi benzer vaatle sözde demokrasi dağıtmaya devam ediliyor. Göstermelik, makyaj düzenlemelerinin ardında baskı ve denetim uygulamaları en ağır haliyle sürdürülüyor. İşkence korunuyor, fişleme rutinleşiyor, "yasaklar kalktı" denirken yasaklar yaşamı kaplar hale geliyor. Artan baskı ve yasaklara rağmen iktidarı kaybetme korkusu sürüyor. Düzen ne yaparsa yapsın kitleler demokrasi aldatmacasına kanmıyor, sokakta mücadele sürüyor. Demokrasi paketleri kervanı sıralanmaya devam etse de işçi ve emekçilere paketlerden özgürlük çıkmayacağını herkes görüyor.

Gebze'de hazırlık toplantısı

Gebze BDSP, 8 Mart ve seçimler döneminde yürütecekleri çalışmaları planlamak üzere hazırlık toplantılarını sürdürüyor. Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili 2 Mart tarihinde gerçekleşecek etkinliğin hazırlıklarının konuşulduğu toplantıda, etkinlik programının hazırlıkları çerçevesinde yürütülen çalışmaların planlaması yapıldı.

8 Mart gündemi ile birlikte seçimler süreci de ele alındı. Reformist-parlamentarist hayallerle işçi ve emekçilerin bilincini düzen içine hapsedenlerin karşısında, seçim aldatmacasının teşhir edileceği ve sermaye sınıfından hesap sorulacağı seçim sürecinin önemi vurgulanan toplantıda, yürütülecek çalışmalar üzerine konuşuldu.

Tren son istasyona yaklaştı!

Bu fotoğraf Batıkent-Sincan Metrosu'nun açılış törenine ait. Erdoğan bu açılış törenine yol arkadaşlarıyla birlikte katıldı.

Bu törende yaptığı konuşmada Erdoğan şöyle dedi: "Ankara'ya kapanıp kalan bir hükümet olmadık. Hep yollarda olduk. Ankara'daki devlet dairelerinde kaybolan bir hükümet olmadık. Ankara'ya kapanıp kalan, dışarı çıkamayan, diğer 80 vilayete kendisini kapatan bir hükümet olmadık."

Haksız sayılmaz Erdoğan. Ne yollar kat ettiler şu zamana kadar. Kendilerinden önceki sermaye partileriyle aynı yollardan geçip, hız rekorları kırdılar. Her şey için çok kolay, ustaca yalan söyleyebildiklerini ispatladılar. Yeri geldi "en demokrat", yeri geldi "en vatansever" oldular. Tüm bunları yaparken üretilen tüm zenginlikleri sırayla çalıp çırptılar.

Şimdi yine hep beraber binmişler trene, gidiyorlar. Makinist Gül olmuş, Erdoğan yola bakıyor, Gökçek mutlu. Bu tren bin bir cefayla yolculuk yapılan, o "geciken, belki de hiç gelmeyen" kara tren değil. Yoksul emekçilerin özlem ve ayrılığı yüklü değil bu trene. Vagonlarında katar katar parayla belli bir istikamete doğru yol alıyor.

Deniz Feneri, altın kaçakçılığı, tarihi eser kaçakçılığı, hayali ihracat, usulsüz para transferleri, usulsüz imar, TOKİ, HalkBank, İzmir Devlet Demiryolları, Sarraf'lar, gemicikler, Bilaller, Bakan çocukları bu trenin uğradığı duraklardan...

Son durağa yaklaşmış olmanın verdiği bir panik var tren yolcularında. Yola ilk çıktığı istasyonda 'muhterem hocalarını' arkada bırakmışlardı. Üzerlerindeki "milli görüş" etiketli 'iş önlüğünü' çıkarıp yeni bir gömlek giymişlerdi. İlerde belki yine yollar ayrılacak, makinist belki 'buraya kadar' diyecek. Kimi belki bir sonraki durakta 'müsait bir yerde inecek var' deyip, bir başka trene binecek.

Vagonlara yüklü paralar henüz boşaltılmamışken, yağmalanacak daha çok yer varken karşıda yanıp sönen ışıklarla son istasyon görünür gibi oluyor. Sesler geliyor uzaktan. Yolsuzluklardan geçen yol ya bitecek ya da yeniden başlayacak. Son istasyonda bu trenin yolunu gözleyenler de var. Kimileri vagonlara kendi çaldıklarını yüklemek için sıralarını bekliyor.

Ancak işçi ve emekçiler de bu treni bekliyor. Vagonlarına yüklü emeklerini geri alacakları günler için bekliyorlar. Hırsızlığa, talana, yağmaya, sömürüye son verecekleri günler için bekliyorlar. Yaşatılan tüm zorbalıkların, çekilen tüm tarifsiz acıların hesabını sormak için bekliyorlar. Bu trenin şimdiki yolcularının da, binmek için can atanların da defterlerini dürmek için az kaldığını bilerek bekliyorlar.

Oy istiyorlar...

“Tek seçeneğin devrim!”

Oy istiyorlar... İşçileri en beterinden bir köleliğe mahkum etmek için bizden oy istiyorlar. Çalışma saatlerinin uzamasını, ücretlerin daha da düşmesini, kıdem tazminatı hakkının ortadan kaldırılmasını, kurlsuz çalışmanın tek kural haline gelmesini istiyorlar.

Oy istiyorlar... Kadınlarımızı eve hapsedmek için bizden oy istiyorlar. Toplumunu yeniden Ortaçağ karanlığına götürmek, 3 çocuk fetvaları ile sermaye için yeni ucuz işgücü nesilleri yetiştirmek istiyorlar.

Oy istiyorlar... Gençlerimizin geleceğini çalmak için bizden oy istiyorlar. Eğitimi tamamen paralı hale getirmek, parası olmayı sermayenin çarklarında öğütme istiyorlar.

Oy istiyorlar... Halkları birbirlerine düşman etmek için bizden oy istiyorlar. Yıllardır Türk ve Kürt halkını birbirine düşman etmeye çalıştıkları yetmedi, şimdi de emperyalistlerin çıkarı için Suriye halkına düşman olmamızı istiyorlar.

Oy istiyorlar... Baskı ve zulüm düzenlerinin devam etmesi için bizden oy istiyorlar. Yeni yasaklarla nefes almamıza bile engel olmak, polisleri ile yeni destanlar yazmak; Ethemler'i, Ahmetler'i, Mehmetler'i, Atakanlar'ı, Ali İsmailier'i, Medeniler'i, Hasan Feritler'i katletmeye devam etmek istiyorlar.

Oy istiyorlar... Kentlerimizi yağmalamak için bizden oy istiyorlar. Evlerimizi başımıza yıkmak, yerlerine rezidanslar ve alışveriş merkezleri yapmak, bizleri şehrin en ücra köşelerine sürmek istiyorlar.

Oy istiyorlar... Rant ve vurgun düzeninden paylarına düşeni almak için bizden oy istiyorlar. Köşe başlarını tutup ihaleleri yandaşlarına peşkeş çekmek, ayakkabı kutuları ile milyonları götürmeye devam etmek istiyorlar.

Oy istiyorlar... Adına kapitalizm dedikleri sömürü ve yağma düzenlerinin devam etmesi için, yoksulluğu ve yolsuzluğu kaderimiz olarak kabul etmemiz için bizden oy istiyorlar.

Ama ARTIK YETER. Bizim kapitalist sömürü ve yağma düzenine verecek oyumuz yok. Ondan soracak hesabımız var.

* * *

Bir bunalımlar ve savaşlar düzeni olan kapitalizm çoktan ömrünü doldurdu. 1989'da Sovyetler Birliği dağıldığında kapitalizmin ebediliğine dair atılan nutuklar çoktan tuzla buz oldu. Refah toplumu masalının yerini yeni krizler, barış toplumu masalının yerini ise tüm dünyayı kan gölüne çeviren yeni savaşlar aldı.

Milyonların öfkesi ise gecikmedi. Latin Amerika'da, Avrupa'da ve emperyalist kapitalist sistemin mabedi Amerika'da milyonlar "Başka bir dünya mümkün!" diyerek sokakları ve meydanları dolduruyor, 2008 krizinin ardından "Wall Street'i işgal et!" diyerek kapitalist-emperyalist dünya sistemini hedef alıyordu. On yıllarca tüm irinini "az gelişmiş ülkelere" akıtarak yaşayan emperyalist-kapitalist dünya sistemi artık kendi mabedinde sarsılıyordu.

On yıllarca emperyalist merkezlerin tezgahlarında

kefen biçilen Ortadoğu halkları ise "Arap Baharı" ile ayağa kalktı. 2008 krizinin yıkıcı etkisi tüm dünyayı etkisi altına almışken Tunus'ta işsiz bir üniversite mezununun kendisini yakması ile kıvılcım yangına döndü. Alevler içinde kalan, emperyalist merkezlerde tezgahlanan "Büyük Ortadoğu Projesi", çöküşü hızlanan ise emperyalist-kapitalist dünya sisteminin bizzat kendisi idi.

Emperyalist efendilerin Ortadoğu halklarına model ülke olarak pazarladıkları Türkiye'nin ise tüm bu gelişmelerden etkilenmemesi mümkün değildi. 12 Eylül'den beri bir korku imparatorluğu haline gelmiş Türkiye'de de milyonlarca işçi ve emekçinin öfkesi mutlaka patlayacaktı. Kaldı ki, 12 yıldır emperyalist efendilerine ve yerli tekellere her türlü hizmeti eksiksiz yerine getiren AKP hükümetinin, bu hizmeti ile gözleri kamaşmış, kendisini vazgeçilmez sanmaya başlamıştı. Yıllar boyunca emperyalist merkezlerden aldığı desteğin yanı sıra Gülen Cemaati ile kurduğu kirliliği sayesinde sermaye devletinin hemen tüm kurumlarını ele geçiren AKP, böylece artık sadece bir hükümet partisi olmanın ötesine geçiyor, bir iktidar odağı haline geliyordu. Böylece o, raydan çıkmış bir tren misali, işçi emekçilere yönelik her türlü hak gaspının yanı sıra tüm toplumu Ortaçağ karanlığına sürükleyecek dinci-gerici politikaların taşıyıcısı haline geliyordu.

Türkiye dev kitle hareketinin ilk öncü sarsıntısı, işte bu koşullarda 31 Mayıs günü patlak verdi. Kapitalizmin kenti yağmalayan ve talan eden politikalarına karşı gerçekleşen azgın polis terörü ile birlikte tüm ülkede milyonlarca emekçi 12 Eylül ile birlikte inşa edilen korku duvarlarını yıkmaya başladı. Ne gitgide azgınlaşan polis terörü, ne itidal çağrılarını, ne de reformistlerin kitle hareketini denetim altına almaya çalışan politikaları kar edebildi. Milyonlar günler ve hatta haftalar boyunca meydanları terk

etmedi. Azgın devlet terörüne karşı kararlı ve militan direnişleri ile milyonlar emperyalist-kapitalist dünya düzenini derin bir korkunun içine sürüklediler.

Egemenlerin yüzünden korku akarken, dünyanın dört bir yanında sokağa çıkan emekçiler "Burası Taksim!" diyerek Haziran Direnişi'nin etkisini sınırların ötesine taşıyordu.

Egemenler ne kadar çabalasalar da Haziran Direnişi'nin sarsıcı etkisini kırmaları mümkün olmadı. 12 Eylül'ün korku duvarlarını yıkmış olmanın getirdiği özgüvenle, kitleler artık daha kararlı ve inançlı bir şekilde sokaklara çıkıyor, geleceğe daha büyük bir umutla bakıyorlar.

Egemenler için ise yeşeren bu umutları yeniden köreltmenin tek bir yolu var. Seçimler...

İşte bu yüzden 30 Mart seçimleri çoktan bir yerel yönetim seçimleri olmanın ötesine geçmiştir. 30 Mart'ta yapılacak olan emperyalist dünya sistemine göbekten bağlı olan Türkiye kapitalist düzeni için bir güven oylamasıdır.

İşte bu yüzden AKP, bugüne kadar verdiği hizmetin karşılığı olarak elde ettiği mevzileri terk etmemek için tüm pervasızlığı ile saldırmaya, kendisi ayakkabı kutuları ile milyonları götürürken makarna paketleri ile işçi ve emekçilerin onurlarını satın almaya çalışıyor.

İşte bu yüzden CHP, efendilerin yorulan atı değiştirmek isteyeceğini çok iyi bildiği için kendisi onun yerine yerleşmeye hazırlıyor. Bir yandan işçi ve emekçileri sahte vaatlerle kandırırken, diğer yandan efendilerine kendisini kanıtlayabilmek için gerici odaklarla her türlü işbirliğine girmekte en küçük bir sakınca dahi görmüyor.

İşte bu yüzden MHP, AKP Hükümeti bu kadar yıpranmış ve efendilerinin gözünden düşmüşken parsadan kendisine de pay çıkar mı telaşı ile sağa sola saldırıyor.

İşte bu yüzden, Haziran Direnişi'nde milyonların öfkesini dizginleme telaşına düşen reformist akımlar, CHP'deki sağa kayışı kendilerine malzeme yapıyor, sermaye düzeninin burjuva sol muhalefet boşluğunu doldurmaya hazırlanıyor.

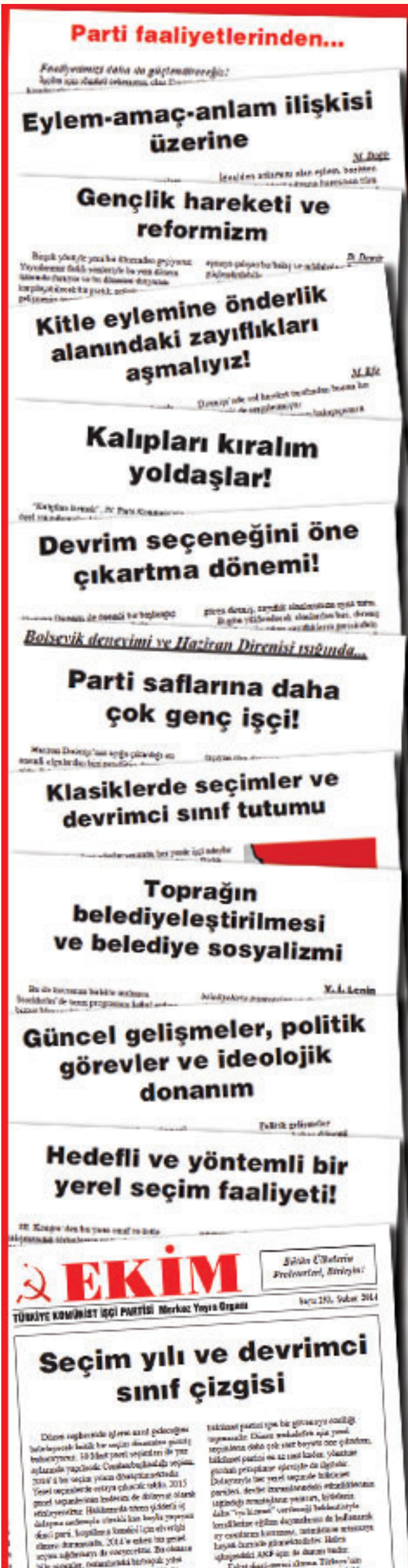
İşte bu yüzden, ufku demokrasiciliğin ötesine geçmeyenler, burjuvazinin sınıf iktidarı orta yerde duruyorken güya kuracakları "yerel iktidarlarla" kitlelerin sorunlarını çözebileceklerini vaaz ediyorlar.

İşte bu yüzden, efendilerine hizmette sınır tanımayan tüm sermaye partileri ile burjuva parlamentosunda yer kapabilmek için canhıraş çırpınan reformistler, işçi ve emekçileri 30 Mart'ta Türkiye'de sermaye egemenliğine onay vermeye çağırıyor.

* * *

21. yüzyılın bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi olduğunu söyleyen Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ise işçi emekçileri devrime hazırlanmaya çağırıyor.

30 Mart yerel seçimlerine 3 büyük kentte bağımsız sosyalist belediye başkan adayları ile katılan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, çürümüş kapitalist düzene karşı tek seçeneğin devrim olduğunu haykırıyor.

Seçim yılı ve

Düzen cephesinde işlerin nasıl gideceğini belirleyecek kritik bir seçim dönemine girmiş bulunuyoruz. 30 Mart yerel seçimleri ile yaz aylarında yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçimi, 2014'ü bir seçim yılına dönüştürmektedir. Yerel seçimlerde ortaya çıkacak tablo, 2015 genel seçimlerinin kaderini de dolaysız olarak etkileyecektir. Halihazırda süren şiddetli iç dalaşma nedeniyle sürekli kan kaybı yaşayan dinci parti, koşulların kendisi için elverişli olması durumunda, 2014'e erken bir genel seçim sığdırmayı da isteyecektir. Bu olmasa bile seçimler, önümüzdeki birbuçuk yılın en temel gündemi durumundadır. Nitekim sermaye partileri kadar parlamentarizm çizgisinde kümelenmiş Türkiye sol hareketinin faaliyeti ve etkinliklerine de çoktandır seçim hesapları yön vermekte, her şey seçimlere endeksli hale gelmiş bulunmaktadır.

Gündemdeki yerel seçimlerin önemi

Seçim yılının ilk halkası olan yerel seçimler zaten uzun bir dönemdir gündemin en önemli maddesidir. Bu bile meselenin büyük rant ve yağma kaynakları olarak belediyelerin ele geçirilmesinden öteye bir anlamı ve işlevi olduğunu gösteriyor. Şüphesiz işin rant yanı da büyük bir önem taşımakta ve düzen partileri arasındaki kirli rekabeti alabildiğine kamçılamaktadır. Buna ek olarak yerel seçimlerin temel özelliklerinden biri de hükümet partisi için bir güvenoyu özelliği taşımasıdır. Düzen muhalefeti için yerel seçimlerin daha çok rant boyutu öne çıkarken, hükümet partisi en az rant kadar, yönetme gücünü pekiştirme işleviyle de ilgilidir. Dolayısıyla her yerel seçimde hükümet partileri, devlet kurumlarındaki etkinliklerinin sağladığı avantajların yanısıra, kitlelerin daha "iyi hizmet" verileceği beklentisiyle kendilerine eğilim duymalarını da kullanarak oy oranlarını korumayı, mümkünse artırmayı hayati önemde görmektedirler. Halen işbaşındaki AKP için de durum budur.

Fakat dinci-gerici akımın Türkiye'nin son on küsur yılına tartışmasız bir şekilde damgasını vuran iktidarlaşma süreci, bu dönem boyunca gerçekleşen yerel seçimleri öncekilerden belirgin bir şekilde ayırmıştır. Gerek 2004 gerekse 2009 yerel seçimleri, AKP'nin iktidar mevzilerini büyütüp tahkim etmesinde, en az genel seçimler kadar önemli aşamalar oldular. 2014 yerel seçimleri ise, henüz son bir yılın gelişmeleri yaşanmamışken bile, AKP iktidarı tarafından kritik bir eşğin atlanması olarak ele alınmaktaydı. O bu seçimleri, bugüne kadar adım adım ele geçirdiği iktidar mevzilerini sağlama alıp kalıcılaştırmanın, böylece gerici ideoloji ve kültürü toplumsal yaşamın tüm alanlarına zorla dayatarak yerleşik hale getirmenin bir dönüm noktası sayılmaktaydı. Başkanlık sistemini de içerecek yeni bir anayasayı ve buna uygun yeni yasal-

hukuki mevzuatı zorlanmadan çıkarabilmesi, seçim yılının ilk etabı olan yerel seçimlerdeki başarıyla mümkün olabilirdi. Bunu riske edecek her türlü etkeni ortadan kaldırmak için de 2013'e hızlı bir giriş yaptı. Özellikle 2012 yazından itibaren, kendisine büyük sıkıntılar yaratma potansiyeline sahip Kürt sorununu yeni bir oyalama manevrasıyla denetim altında tutabilmek için "İmralı görüşmeleri" sürecini başlattı. Dış politikada Suriye'deki iflasın tahribatını minimuma indirebilmek için tüm olanaklarını sonuna kadar zorladı, vb...

Ne var ki geçtiğimiz yılın bir dizi önemli gelişmesi gelinen yerde AKP'nin hesaplarını altüst etmiş bulunuyor. Bu gelişmelerin başında, dinci gerici koalisyonun son yıllarda zaten yüzeye vurmuş, Haziran Direnişi'nin sarsıntısıyla da gittikçe derinleşen ve 2013'ün son ayında geri dönülmez bir noktaya sıçrayan iç iktidar dalaşması gelmektedir. Karşılıklı her türlü kirli yöntemin kullanıldığı, sermaye düzeninin meclis, adalet-yargı, kolluk teşkilatı vb. temel mekanizmaları konusunda sıradan kitlelerdeki geleneksel meşruiyet yarılsamasını bile erozyona uğratan dalaşma, AKP'ye sürekli kan kaybettirmekte, gündemdeki yerel seçimleri onun için bir de bu yönüyle varlık yokluk sorunu haline getirmektedir. Denebilir ki, 11 yıllık sürecin kaderini tayin edecek denli önem kazanmıştır önümüzdeki yerel seçim.

Dinci gericiliğin iktidarlaşma süreci ve iktidar dalaşı

AKP'nin iktidarlaşma serüvenine bakıldığında, sürecin bu aşamaya varmasının şaşırtıcı olmadığı görülecektir. AKP, 28 Şubat müdahalesinin bir ürünü olarak, ABD emperyalizminin ve yerli işbirlikçilerinin "milli görüş"ü ehlileştirme çabalarının sonucu olarak ortaya çıktı. Erbakan çizgisine hep mesafeli duran, CIA ile dolaysız ilişkilere sahip bulunan, dolayısıyla ABD emperyalizminin hizmetinde hareket eden Cemaat'ın de doğrudan desteğine dayandı. Türkiye'de 2000-2001 krizinin geleneksel düzen partilerini yerle bir ettiği koşullarda girilen 3 Kasım 2002 seçimlerinde, üçte birlik oy oranıyla mecliste üçte ikilik bir çoğunluk elde etmeyi başardı.

Daha en baştan ABD'nin 11 Eylül sonrasında gemi azağı alan saldırgan politikasına büyük bir uyum gösteren dinci koalisyon, rejimin geleneksel sahipleri (generaller ve TÜSİAD) tarafından başlangıçta kerhen kabul gördü. AKP, Ecevit döneminin Kemal Derviş programını harfiyen uygulaması, özelleştirme saldırısındaki kararlılığı, AB uyum yasaları adı altında sermayenin ihtiyaçlarını karşılayan kölelik ve baskı yasalarını kolayca çıkarması vb. sayesinde nispi bir istikrar görüntüsü de oluşturdu. Aynı dönemde kapitalist dünyada spekülasyon sermayenin yüksek oranlı

devrimci sınıf çizgisi

faizleri garantiye alarak akacak yer aradığı bir konjoktüre girilmişti. Yüksek faiz garantisiyle mali alana akan sıcak para sayesinde ve emekçi kitlelerin çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün ağırlaştırılarak, borç ekonomisinin sorunsuzca sürdürülmesi sağlandı.

Tekelci sermaye gerek eğitim, sağlık, ulaşım gibi kamu hizmetleri alanında hız kazanan özelleştirmeler, gerekse ağır sömürü koşullarında, tarihinin hiçbir döneminde olmadığı oranda palazlanma imkanı buldu. Ağır sömürüden elde edilen servet bir yana, örneğin AKP döneminde kalıcı hale getirilen deprem vergilerinden elde edilen yaklaşık 50 milyar TL, özelleştirmelerden elde edilen 50 milyar dolar da emperyalist ve yerli tekellerin kasalarına aktı. 65 milyar TL'yi bulan işsizlik sigorta fonu da yine tekellerin ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılıyor. AKP'nin hala övünebildiği "ekonomik başarı"nın gerisinde, bütün bunların yanı sıra 130 milyar dolardan 350 milyar dolara sıçrayan dış borçlar yatmaktadır. Maliye bakanının deyimiyle "bu ülkede alınan her 100 liralık vergi gelirinin 86 lirası faize" gitmektedir.

11 yıllık AKP iktidarının Türkiye'nin işçi ve emekçilerine faturası toplumsal gelişmişlik endekslerinde daha açık görülebilir. Örneğin, AKP'nin "demokratikleşme" yasalarıyla, ekonomik başarıyla, "bölgesel liderlik vizyonu" ile övündüğü Türkiye, 11 yılın sonunda kişi başına gelirden 57'incilikten 63'üncülüğe, insani gelişmişlikte 85'incilikten 95'inciliğe, cinsiyet uçurumu endeksinde 105'incilikten 135'inciliğe, basın özgürlüğünde 99'unculuktan 154'üncülüğe gerilemiş bir ülkedir.

Dinci parti, kitlelere böylesine ağır bir fatura ödetmeyi, sınıf ve kitle hareketinin zayıflığı yanısıra tırmandırdığı faşist baskı ve devlet terörü sayesinde başarabildi. AB'ye uyum, demokratikleşme gibi aldatmacalar eşliğinde yapılan yasal-hukuki düzenlemelerle Türkiye tam anlamıyla polis devleti haline getirildi. Bu dönem boyunca dış politikada ABD emperyalizmiyle tam uyuma büyük bir dikkat gösterildi. Emperyalizmin bölgesel planlarının iflasına kadar BOP'un etkin bölgesel taşeronu olmaya gayret etti ve bununla yeni-Osmanlıcı hayallerini gerçekleştirilebileceği vehmine kapıldı. ABD emperyalizmi tarafından yakın zamana kadar "ılımlı İslam"ın model ülkesi olarak pazarlanması bu hevesi ayrıca kamçılıdı.

İlk yıllardan itibaren düzenin ihtiyaçları çerçevesinde rakipsiz olması, kitlelere ödediği ağır faturaya rağmen oy desteğini artırabilmesi, emperyalist ve yerli tekellerin desteğini daha açık şekilde arkasına almasını sağladı. Böylece hem doğrudan temsilcisi olduğu sermaye gruplarını alabildiğine semirtti, hem medya alanında muazzam bir güç oluşturdu, hem de devleti ele geçirmekte

büyük avantajlar kazandı.

Dinci-gerici partinin tek başına hükümet oluşuyla yeni bir aşamaya giren rejim krizi, bu koşullarda birkaç yıl geçici bir dengede götürülebildi. 2007 Cumhurbaşkanlığı seçimi rejim krizinin artık kontrol altında tutulamayacağı bir dönüm noktasına geldiğinin işaretlerini veriyordu. Generallerin 27 Nisan müdahalesi üzerine rejimin geleneksel sahipleriyle daha açık kavga dönemi başladı. Oy desteğini büyütmiş olmak dışında bu kavgada avantaj sağlayan en önemli etkenlerin başında hiç kuşku yok ki ABD'nin açık desteği gelmekteydi. Emperyalizmin bölgesel politikalarına uyumda bazı noktalarda (Kıbrıs, Ermeni sorunu, Kürt sorunu vb.) sorunlu olan geleneksel devlet bürokrasisi ve ordu, bizzat ABD-AB emperyalizminin açık desteğiyle tam da bu sorunlar üzerinden yapılan "açılım" manevralarıyla etkisiz kılınmaya başlandı. Bu sürecin "Ergenekon" operasyonlarıyla yeni bir aşamaya evrildiğini, dinci-gerici koalisyonun ordu, yükseköğretim, anayasa mahkemesi başta olmak üzere yüksek yargı vb. kurumları tümüyle ele geçirmesiyle sonuçlandığını biliyoruz.

Dinci-gerici koalisyonun başarısı bununla da sınırlı kalmadı. AKP'nin iktidar mevzilerini büyütme hamleleri, "darbelerle, kirli savaş dönemiyle hesaplaşma", "demokratikleşme", "temiz toplum" vb. yalanları eşliğinde aynı zamanda Türkiye solunun bir kesimi ile Kürt hareketinin ona yedeklenmesini de sağladı. Bu ise kitlelerde geniş ölçekli yanılsamalar yaratmakta dinci partinin işini daha da kolaylaştırdı. AKP'nin son iki seçim başarısında "ekonomik istikrar"

görüntüsü kadar bunların da önemli bir rol oynadığı tartışmasızdır.

İktidar dalaşının dönemeçleri

Dinci koalisyondaki iç kavganın belirgin biçimde yüzeye vurması, bu sürecin sonlarına tekabül etmektedir. İktidarlaşma sürecinde sıkı işbirliği, aynı zamanda gücün, dolayısıyla devasa sömürü ve rant kaynaklarının bölüşümüyle mümkün olabiliyordu. Fakat öte yandan bu süreç AKP şefinde aşırı bir güç yığılmasına, dolayısıyla rant ve iktidar paylaşımında tek yanlılığa, zamanla yol arkadaşlarını bile olur olmaz hırpalamaya varacak bir aşırılığa yol açtı. Bu kendini, salt propaganda düzeyinde değer taşısa bile, İsrail ve ABD'yi rahatsız edecek söylemlerde de dışa vurdu.

MİT olayı ile yüzeye vuran iç iktidar kavgası, emperyalist odakların onayını da alan bir terbiye ihtiyacının kendini dayatmasıdır. Haziran Direnişi, bu açıdan emperyalistler ve Türk burjuvazisi için büyük bir uyarı olduğu gibi, dinci güçler arasındaki kavganın derinleşmesini de sağladı. AKP'nin öğrenci evleri ve dersane manevralarının bundan sonra gündeme gelmesi tesadüf değildi. Nihayet dinci güçler arasındaki dalaşma 17 Aralık operasyonu ile geri dönülmez bir aşamaya sıçradı. Bunun yerel seçim kampanyalarının başlangıcına denk getirilmesi ise, meselenin terbiye operasyonunu aştığını göstermektedir.

Zira 2013 yazı sadece Türkiye'de değil, aynı zamanda Mısır ve Tunus üzerinden de "ılımlı İslam projelerinin" hiç değilse AKP ve türevi partiler

şahsında kesin çöküşüne sahne oldu. Dinci partilerin, Türkiye gibi modern kapitalist toplumlarda bir dönem için emperyalist ve işbirlikçi burjuvazinin ihtiyacını karşılasalar bile, güç kazandıkları ölçüde sosyal, siyasal, kültürel kutuplaşmaları kışkırtan, sınıfsal çelişkileri keskinleştiren, etnik ve mezhepsel ayrımcılığı körükleyen, böylece merkezkaç eğilimleri büyüten bir çizgi izlemeden kendi kitle tabanlarını koruyamayacakları bir kez daha net bir şekilde ortaya çıktı. AKP'nin hala da tutunabilmesinin en büyük nedeni, henüz yerine konulacak bir alternatifin hazırlanamamış olmasıdır. Cemaat bu alternatif oluşturma ihtiyacına uygun hareket etmekte ve bu ona ABD emperyalizminin desteğiyle birlikte düzen muhalefetini de yedeklemek biçiminde büyük avantajlar sağlamaktadır. Böylece 11 yıllık sömürücü ortaklığın biriktirdiği tüm hesapları AKP'ye yıkıp sıyrılmamanın yolunu da düşeyebilmeyi ummaktadır.

Sınıf ve emekçi kitle hareketinin yeni dönemi

Halihazırda gündeme damgasını vuran, yerel seçimlere apayrı bir önem kazandıran bu gelişmeleri, geçtiğimiz yılın en önemli olayı olan Haziran Direnişi'nden bağımsız ele almak mümkün değildir. Dinci-gerici koalisyonun on bir yıl boyunca iç ve dış politikadaki saldırgan çizgisinin, ekonomik ve sosyal yıkım politikalarının, siyasal hak ve özgürlükleri hedefleyen saldırganlığının biriktirdiği tepkilerin patlamasıyla yaşanan büyük direniş, düzenin yeni biçimler alan siyasal krizinin derinleşmesinde tartışmasız bir rol oynadı. Düzen güçlerinin kendi iç kavgalarının sadece emperyalist ve yerli egemenlerin plan ve tercihlerine bağlı olmadığı, işçi ve emekçi kitle hareketinin dolaysız etkisiyle belirlendiği apaçık bir olgudur.

Sınıf ve kitle hareketinin son on yıl boyunca da süren parçalı, dağınık ve zayıf tablosu, AKP iktidarının en büyük avantajıydı. Tekil fabrika direnişleri üzerinden işçi sınıfı, genel ve özgül sorunlar üzerinden kamu emekçileri ile gençlik kitleleri sürekli mücadele içinde olsalar da, bu birleşik-militan bir düzeye ulaşmadı. SEKA ve TEKEL gibi öne çıkan bazı direnişler ile 2007'den itibaren militan bir atmosfer yaratan Taksim 1 Mayıs eylemlerini saymazsak, işçi-emekçi hareketi verili zayıflığını aşamadı. Haziran Direnişi ise birleşik ve militan karakteriyle, egemenleri zorlayacak bir sıçrama noktası oldu. Emekçi kitle hareketi bakımından bir eşğin atlanması anlamına gelen bu çıkış, sadece düzen cephesindeki gidişatı etkilemekle kalmadı. Kendinden sonraki hareketli sürece ve eylemlere de coşku ve militanlık kazandırdı. Yankısının hala da sürüyor olmasını ise bahar dönemi hareketliliği açısından önemli bir imkan saymak gerek. İşçi ve emekçilerin dikkatinin seçim yoluyla parlamenter hayallere çekilmeye çalışılmasının güncel plandaki en etkili panzehiri Haziran'ın militan kitle pratiği hattıdır. Hem AKP ve düzen gerçekliğini teşhir etmesi, hem de geniş yığınlara gerçek mücadele alanını göstermesi yanı sıra, bahar döneminde yaygınlaştırılması gereken, Haziran Direnişi'nin mücadeleye devam çağrısıdır.

Kürt sorununda gelişmeler ve yerel seçimler

Toplumsal mücadele dinamikleri açısından geçtiğimiz yılın en belirgin zayıflıklarından biri, Kürt halkının tasfiyeci "çözüm süreci" aldatmacası sayesinde edilgenliğe itilmesi oldu. 2013 başlarında açıklanan "İmralı görüşmeleri" Kürt hareketi saflarında

içselleştirildikçe, Kürt halkının mücadele dinamizmini törpüleyen bir etkene dönüştü. AKP'nin bu aldatmacaya oyalama sayesinde nasıl rahat nefes alabildiği, son bir yılın toplamına bakan herkes tarafından açıklıkla görülecektir. İlk beş aylık süreç dinci-gericiliğin gücüne güç katan bir siyasal atmosfer yarattı. Reformist Kürt hareketiyle birlikte ona eklenmiş reformist sol çevreler bu atmosferin oluşumunda adeta ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Kürt sorununda "demokratik çözüm ve cumhuriyetin demokratikleştirilmesi" çizgisi, Kürt hareketini, AKP gibi bir gerici odaya açmazlarını gözeterek bir tutuma kadar savurabildi. Bu salt Haziran Direnişi karşısında izlenen tutarsız politikayla da sınırlı kalmadı.

Kürt hareketinin düzen içi çözüm çizgisine ve AKP'ye bağladığı temelsiz umutlar, onu Türk sermaye devletinin Rojava'ya karşı izlediği saldırgan politika karşısında bile yalpalamalara itebilmiştir. "İmralı süreci"nin ilk aşamalarından itibaren Rojava Kürtlerinin Suriye'deki çete ordusuna yedeklenme çabalarına kapılar aralanmış ve bu tutum yaz ortasına kadar sürdürülebilmiştir. Türk devletinin çeteler eliyle Temmuz ortasında yoğunlaştırdığı kirli savaş sürecinde bile Kuzey'deki Kürt halkının pasif destek sınırlarında kalabilmesi, yine "çözüm süreci"yle doğrudan ilişkilidir. Bu tasfiyeci aldatmacanın ve reformist Kürt önderliğinin izlediği siyasetin Kürt halkı üzerindeki etkisinin boyutlarını anlayabilmek bakımından, silahlı güçlerin sınır dışına çekilmesi sonrasında gündeme getirilen "Hükümet adım at" eylemlerindeki zayıflık bile yeterli bir fikir vermektedir.

Tasfiyeci aldatmacanın Kürt hareketi üzerindeki en çarpıcı yansıması ise, gerici güçlerin dalaşması karşısında alınan ibret verici tutumda kendini göstermektedir. Bizzat Öcalan'ın devreye girmesiyle Kürt hareketi açıkça AKP'yi kollayan bir çizgide hareket etmekte herhangi bir sakınca görmemektedir. "Paralel devlet" argümanı gerici güçlerin kirli ortaklığını örten bir şal olarak kullanıldığı halde, Kürt hareketi sıkı sıkıya bu argümana sarılmakta ve Roboski'den Paris cinayetine kadar her türlü melaneti bununla izah edebilmektedir. Cemaat'ın MİT'le ilgili ifşaa ettiği bilgiler bile hükümsüz kalabilmektedir. Oysa reformist bir ulusal hareket payına bile bu kadarı da çok denilecek kadar her şeyin feda edildiği "çözüm süreci"nin, en baştan itibaren bir seçim yatırımı olarak gündeme gelmiş olduğu bilinmekte, bu KCK'nin önde gelen temsilcileri tarafından da ihtiyaç oldukça dile getirilmekteydi. Abdullah Öcalan'ın kirli savaş örgütü MİT'le kapalı kapılar ardında yapılan görüşmelere büyük değer atfetmesinin, gerçekte hiçbir inandırıcılığı kalmamış "çözüm sürecine" dair umutları diri tutma çabasının ve halihazırdaki dalaşmada pislüğünü yargı darbesiyle engellemeye çalışan AKP'yi Cemaat karşısında kollayan açıklamalarının gene de anlaşılır

nedenleri var. Zira Öcalan, kendi deyimiyle, İmralı duruşmalarında verdiği sözlerin gereğini yapmaktadır. Anlaşılır olmayan, Kürt hareketinin ve halkının buna bu kadar kolay uyum sağlayabilmesidir.

Kürt hareketi bu akıl almaz çizgide ısrar ettiği sürece, bütün bu tutarsızlıkların, "reel politika" adına sergilenen ilkesizliklerin ağır faturasıyla karşılaşmaktan kurtulamaz. "İmralı teslimiyeti" sonrası süreçte özellikle bölgede yaşanan gelişmelerle birlikte Kürt hareketi toparlanma yaşamış, Kürt halk kitleleri daha kitlesel bir biçimde mücadele alanlarına çıkmış, bu süreç büyük bir moral ve özgüven yaratmıştı. Ne yazık ki, gündemdeki yerel seçimlere, bu en büyük politik-moral avantajı kendi eliyle kötürümleştirmiş olarak girmektedir.

Sol hareketin kanıksanan tablosu

Kürt hareketinin sergilediği tutum artık yalnızca kendisini de bağlamıyor. Geline yerde Türkiye solunun HDP çatısı altında birleşmiş kesimi de bu tutuma eklenmiş durumdadır. Zira 2002'de belirgin bir şekilde yerleştikleri parlamentarizm düzlemi, onları Kürt hareketinin "demokratik cumhuriyet" bayrağı altında birleştirmekle kalmamış, gündelik politikalarını, faaliyet ve eylemlerini de belirler hale gelmiştir. O tarihten bu yana yaşanan tüm seçim süreçleri, genel seçimlerde "iktidar yürüyüşü", yerel seçimlerde ise "yerel iktidarlaşma" söylemleri eşliğinde, düzen solunun boşalttığı alanı doldurma gayretiyle geride kaldı. Ve bu bugün artık, hala devrimcilik iddiasındaki bir dizi çevreyi de girdabına alarak, net bir saflaşmaya dönüştü. Devrimci ilke ve değerlerde 1990'ların ortasından itibaren ivmelenen erozyonun son safhası da böylece tamamlanmış oldu. "Demokratik cumhuriyet" programında birleşmiş sol şahsında bunun artık tartışılacak bir yanı yoktur. Bu öylesine çıplak bir olgudur ki, Türkiye'de tüm kurumlarıyla düzeni derinden sarsan bir büyük halk hareketi dahi bu çevrelerde yalnızca parlamenter hayallerin iyiden iyiye depreşmesi olarak karşılığını buluyor.

Haziran Direnişi üzerinden benzer bir davranış reformist solun "ulusal cumhuriyet" çizgisinde hareket eden öteki kesimi tarafından da sergilenmektedir. Bu kesim payına parlamentarizm ve "belediye sosyalizmi" o denli içselleştirilmiştir ki, onlara ilişkin böyle bir tartışma yapmak artık gereksizleşmiştir. Tasfiyeci reformizmin her iki odağı sadece parlamentarizm paydasında aynışmakla kalmıyorlar, düzen soluyla dirsek temaslarında da benzer bir pratik sergiliyorlar. Özetle, düzen çatlaklarında politika yapmaya endekli ideolojik-siyasal çizginin gerçek yaşamdaki karşılığı, düzen güçlerinden birine ya da ötekine açık ya da

örtülü bir yedeklenmenin ötesine geçemiyor.

Seçimlerde devrimci sınıf tutumu ve parti çalışması

Bu tabloyu, Türkiye sol hareketinde safların netleşmesi olarak değerlendiriyor, bir kayıp saymıyoruz. Bu netleşme partimizin devrimci sorumluluklarının ne denli yaşamsal bir önem kazandığının yeni bir teyididir yalnızca. Zira solda tasfiyeciler reformizm karşısında devrim ve sosyalizm bayrağını tek başına taşıma onuru artık tümüyle partimizin omuzlarındır.

Partimiz solun ideolojik ve moral açıdan bu tükenişini bir dizi açıdan olduğu gibi, seçim süreçleri üzerinden de zamanında ayrıntılı değerlendirmelere konu etti. Öte yandan bunu tasfiyeciler sürüklenişe karşı ilkeli bir ideolojik-siyasi mücadeleyle birleştirdi. Burjuva temsili kurumlar, seçimler, parlamentarizm vb. konulardaki devrimci yaklaşımını da içeren bu birikim, TKİP'nin gündemdeki seçimlere ilişkin tutumuna da her yönüyle ışık tutan bir kapsama sahiptir.

Partimizin yerel seçimlere ilişkin yaklaşımının genel ilkesel çerçevesi ve esasları, 2009 seçimleri vesilesiyle bu birikimden süzülerek özlü bir şekilde ortaya konulmuştu. 30 Mart yerel seçimleri konusundaki perspektifimizi de ifade eden bu çerçeve, özetlenmiş haliyle şöyledir:

“- Komünistler seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan olduğu gibi yerel yönetimlerden de devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, yerel yönetimlerin işlevi, gücü ve sorunlara çözüm olanakları konusunda herhangi bir yanılsama yaratmamaya da özel bir dikkat gösterirler. Bununla da kalmaz, buna ilişkin burjuva ve reformist aldatmacaların içyüzünü kitleler önünde teşhir etmeyi temel önemde bir görev sayarlar.

- Komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların bilincini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede, kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları ve bildirgeleriyle değil, kendi

bağımsız devrimci sınıf programıyla, bunun döneme uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar.

- “Ulusal irade” yanılsaması üzerinden burjuvazinin gerçek iktidar odaklarını perdeleme işlevi gören burjuva parlamentosunun içyüzünü kitleler, özellikle de onların ileri kesimleri önünde sergilemek nispeten daha kolaydır. Kitlelerin uzun yılları bulan deneyimleri bunu bir ölçüde olsun kolaylaştırır. Buna karşın kurum olarak yerel yönetimler, “halkın yönetimi”, “halkın katılımı”, “halka dolaysız hizmet” vb. argümanlar üzerinden sunulmaya elverişlidirler. Özellikle reformist sol buna yönelik yanılsamalara güç katar ve ona solcu söylemlerle belli bir inandırıcılık da kazandırır.

- Oysa bu büyük bir aldatmacadır. Merkezi iktidar organlarının burjuvazinin elinde olduğu ve bunun bin bir kolla (vilayet, emniyet, istihbarat, garnizon, yargı vb.) kendini yerel düzeyde de gösterdiği bir durumda, yerel “halk yönetimi” tepeden tırnağa bir yalan ve yanılsamadır. Aynı gerçek, üretim araçları ve zenginliğin ezici bölümü (dolaysız özel mülkiyet ya da devlet bütçesi ve mülkiyeti olarak) burjuvazinin elinde ve denetiminde olduğu sürece, yerel planda halkın sorunlarının çözülebileceği inancı ya da beklentisi için de geçerlidir. Alabildiğine sınırlanmış ve güdükleştirilmiş yerel yönetimler ve bütçeler, bu sınırlar içinde bile burjuvazi tarafından bin bir yolla en sıkı bir denetim altında tutulurlar.

- Bu temel önemde bilimsel-toplumsal gerçeklerden hareketle TKİP, yerel yönetimler üzerinden yapılabilecekler hakkında özellikle reformist sol tarafından işçilere ve emekçilere pompalanacak hayallere karşı bir kez daha özel bir mücadele yürütecektir. Her biçimiyle “Belediye sosyalizmi”

yanılsamasının içyüzünü kararlılıkla teşhir edecek, bunu, kurulu düzenin gerçek yapısı, kurumlaşması ve işleyişinin ortaya konulması çabasıyla birleştirecektir.

- Komünistler, yerel seçimlerde işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin karşısına kendi bağımsız adaylarıyla çıkacak, yerel seçim kampanyalarını bu adaylar üzerinden öreceklidir. Bu kampanyanın amacı elbette oy toplamak değil, fakat partinin devrimci propaganda ve ajitasyonunu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek, kitleleri devrimci açıdan

aydınlatmak, parti programını tanıtmak, onun döneme uyarlanmış stratejik ve taktik istem ve şiarlarını kitleler içinde yaymaktır. Her zaman olduğu gibi bu seçimlerde de partinin seçim çalışmasında başarısının temel ölçüsü bu olacaktır.” (Yerel Seçimler ve Komünistler, Ekim, sayı:256, Ocak 2009)

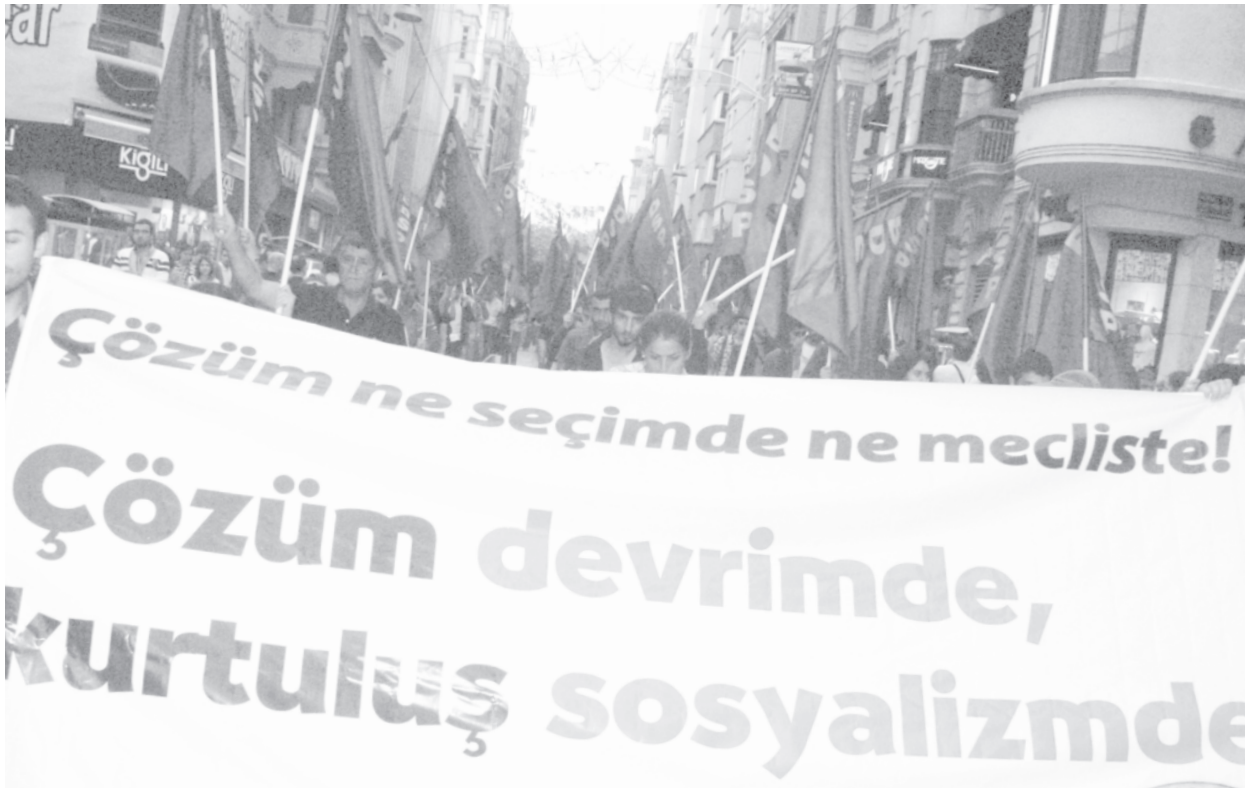
Komünistler bu esaslar temelinde hareket edecek, oy kaygısıyla hareket etmeden işçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm davası uğruna mücadeleye çağıracaklardır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç, örgütlenme ve mücadele düzeyinin geriliği bugün için açık bir olgudur. Devrimcilik, bunun basıncı altında kalmadan, mevcut siyasal kriz ile seçimlerin yarattığı kendiliğinden politizasyonu, düzen karşıtı mücadeleyi güçlendirmek, kitlelerin bilincini ve örgütlenmesini devrimci

temelde geliştirmek çerçevesinde değerlendirmektedir. Oluşmuş bulunan düzen içi cepheleşme ve tasfiyeciler reformist solun bu cepheleşmeye endeksli oportünist hesaplar içinde olması, son tahlilde yalnızca düzenin kendini onarıp yenileme arayışı ve ihtiyacına hizmet etmektedir. Tam da her türlü devrimci ilke ve değerlerin tasfiyeciler sol tarafından ayaklar altına alındığı, en berbat yanılsamaların kitlelere empoze edilmeye çalışıldığı böylesi koşullarda, devrimci sınıf politikasına sıkı sıkıya sarılmak her zamankinden daha büyük bir önem kazanmıştır ve parti olarak hakkını verdiğimiz durumda sonuçlarını mutlaka üretecektir. Sömürü ve kölelik düzenini perdeleyen düzen içi taraflaşmaların yarattığı tasfiyeciler atmosferin kanıksanma boyutu, bu hatırlatmayı özellikle gerekli kılmaktadır.

Partimiz yerel seçimlere yönelik faaliyetinde öncelikle ve özellikle sınıf eksenli çalışmayı güçlendirmeye odaklanacak, propaganda-ajitasyon, örgütlenme ve eylem çabalarını işçi kitleleri içinde, sanayi havzalarında ve emekçi semtlerinde yoğunlaştıracaktır. Bu, partimizin yerel seçimler de dahil bahar dönemi boyunca yürüteceği faaliyetin en ayırdedici yanlarından biri olmak durumundadır.

Özetle, yerel seçimlerin yarattığı politizasyonu devrimci baharı kazanmaya bağlı ele alan, işçi ve emekçi kitlelerin dikkatini devrimci mücadeleye kanalize etmeye çalışan, dönemin sunduğu olanakları sınıf çalışması zemininde güce dönüştürmeye yoğunlaşan, tempolu ve hedefli bir siyasal yüklenme ve devrimci seferberlik günün en yakıcı ihtiyacı ve yegane devrimci tutumdur. Komünistler için devrimci baharı kazanmak, bu ihtiyacın ve politikanın hakkını vermekten geçmektedir.

(Ekim, sayı 293, Başyazı, Şubat 2014)

Toprağın belediyeleştirilmesi ve belediye sosyalizmi

V.İ.Lenin

Bu iki kavramın birlikte anılması, Stockholm'de tarım programını kabul ettiren bizzat Menşeviklerden çıkmıştır. Önde gelen iki Menşevik'in adını vermek yeterlidir: Kostrov ve Larin.

"Bazı yoldaşlar -dedi Kostrov Stockholm'de-, sanki belediye mülkiyetini ilk kez duymuş gibi davranıyorlar. Bu yoldaşlara, Batı Avrupa'da kentsel ve kırsal özyönetimlerin mülkiyetlerinin genişlemesinden ibaret olan ve yoldaşlarımızın da benimsediği tüm bir eğilimin (tam da öyle!), İngiltere'de 'belediye sosyalizmi'nin var olduğunu anımsatmak istiyorum. Birçok belediyenin gayrimenkulleri var ve bu durum bizim programımızla çelişmiyor. Şimdi belediyelerimiz için parasız (!!) gayrimenkul servet edinme (!) olanağımız var ve bu olanaktan yararlanmalıyız. Elbette el konulmuş toprağı belediyeleştirmek zorunludur." (s. 88)*

"Parasız servet elde etme olanağı" naif bakış açısı, burada mükemmel biçimde ifade edilmiştir. Ne var ki konuşmacı, örnek gösterdiği bu belediye sosyalizmi "eğilimi"nin tam da özel bir eğilim olarak ve özellikle de -örnek olarak ileri sürdüğü- İngiltere'de neden son derece oportünist bir eğilim olduğu üzerine hiç düşünmemiştir. Engels, Sorge'ye mektuplarında İngiliz Fabianlarının bu aşırı aydın oportünizmlerini karakterize ederken, "belediyeleştirme" çabalarının küçük-burjuva anlamını neden vurguluyordu?

Larin ise Menşevik programın yorumunda Kostrov'la ağız birliği içerisinde şöyle diyor:

"Belki halkın yerel özyönetimleri, bazı bölgelerde bu büyük işletmeleri, örneğin bugün belediyelerin tramvayları ya da mezbahaları idaresinde tutması gibi, kendi idaresine alabilecektir, ve o zaman onların bütün (!!) safi hasılatı tüm (!) halkın hizmetinde olacaktır." ("Köylü Sorunu ve Sosyal-Demokrasi", s. 66.)

Yerel burjuvazinin hizmetinde olmayacak yani, öyle mi Bay Larin?

Batı Avrupa belediye sosyalizminin küçük-burjuva kahramanlarının küçük-burjuva hayalleri gün ışığına çıkmaya başlıyor artık. Burjuvazinin egemenliği unutuluyor, sadece yüksek oranda proleter nüfusun bulunduğu kentlerde, belediye idarelerinden emekçiler için üç-beş kuruş koparılabildiği olgusu da unutuluyor. Fakat bu tali bir yan. Toprağın belediyeleştirilmesine dair "belediye sosyalisti" düşüncenin esas hatası şudur:

Batıdaki burjuva aydınları, İngiliz Fabianlarına benzer biçimde, belediye sosyalizmini tam da, sosyal barış, sınıflararası uzlaşma düşü kurdukları ve kamuoyunun dikkatini iktisat ve tüm devlet düzeninin temel sorunlarından, yerel

özyönetimlerin küçük sorunlarına çekmeye çalıştıkları için, özel bir "eğilim" derekesine yükseltmişlerdir. Birinci tür sorunlar alanında sınıf çelişkileri en keskin durumdadır, tam da bu alan, daha önce de söylendiği gibi, burjuvazinin sınıf olarak egemenliğinin temellerine dokunmaktadır. O nedenle, tam da bu alanda sosyalizmin kısmen gerçekleştirilmesi küçük-burjuva ütopyasının özellikle hiç şansı yoktur. Dikkatler

yerel nitelikli küçük sorunlara -burjuvazinin sınıf olarak egemenliği sorununa değil, bu egemenliğin temel araçları sorununa değil, bilakis burjuvazinin "halkın gereksinimleri için" ayrılmasına izin verdiği üç-beş zavallı kırıntının harcanması sorununa çekilir. Burjuvazinin kendisinin sağlık hizmetleri için (Engels, "Konut Sorunu"nda, kentlerde salgın hastalıkların gelişmesinin burjuvaziyi korkuttuğuna dikkat çekmektedir), eğitim için (burjuvazinin tekniğin yüksek seviyesine ayak uydurabilecek eğitilmiş işçilere ihtiyacı vardır!) vs. ayırdığı (toplam artı-değer kütleyle ve burjuvazinin devlet giderlerinin toplam tutarıyla karşılaştırdığında) son derece düşük olan bu

miktarların harcanması sorunu öne çıkarıldığında, böylesine küçük sorunlar alanında "sosyal barış", "sınıf

mücadelesinin zararları" vs. üzerine güzel laflar etmek mümkün olur. Bizzat burjuvazinin "halkın gereksinimleri" için, sağlık hizmetleri için, eğitim için vs. para harcadığı bir yerde sınıf mücadelesinden nasıl söz edilebilir? Eğer yerel özyönetimler sayesinde "ortak mülkiyeti" birazcık ve yavaş yavaş genişletmek ve üretimi -değerli Larin yoldaşın öylesine işine gelir biçimde işaret ettiği tramvayları, mezbahaları- "toplumsallaştırmak" olanaklıysa, sosyal devrime ne gerek var?

Bu "eğilim" in küçük-burjuva oportünizmi, "belediye sosyalizmi"nin (gerçekte İngiliz sosyal-demokratlarının Fabianlara karşı haklı biçimde açıkladıkları gibi, belediye kapitalizminin) dar sınırlarının unutulmasında yatmaktadır. Burjuvazinin, sınıf olarak egemenliğini sürdürdükçe, egemenliğinin gerçek temellerine sadece "beledi" açıdan da olsa dokundurtmayacağı ve burjuvazi eğer "belediye sosyalizmi"ne izin veriyorsa, ona göz yumuyorsa, bunu tam da, o bu temellere dokunmadığı, zenginliğinin ciddi kaynaklarına saldırmadığı ve burjuvazinin kendi isteğiyle "halk"a bıraktığı sınırlı yerel harcamalarla yetindiği için yaptığı unutuluyor. Batıdaki "belediye sosyalizmi"nin en yüzeysel bilgisi bile, sosyalist belde meclislerinin, alışılmış olanın, yani küçük, en küçük olanla yetinen, işçilere önemli kolaylıklar getirmeyen idare-i maslahatın biraz dışına çıkma yönündeki her türlü girişimlerinin, sermayeye birazcık saldıran her girişimin, daima, burjuva devletin merkezi iktidarının mutlaka kesin bir vetosunu beraberinde getirdiğini bilmek için yeterlidir.

İşte Batı Avrupalı Fabianların, Possibilistlerin ve Bernsteinilerin tam da bu temel hatası, bu küçük-burjuva oportünizmi, belediyeleştirmecilerimiz tarafından devranılmıştır.

Burjuvazinin, sınıf olarak egemenliğini sürdürdükçe, egemenliğinin gerçek temellerine sadece "beledi" açıdan da olsa dokundurtmayacağı ve burjuvazi eğer "belediye sosyalizmi"ne izin veriyorsa, ona göz yumuyorsa, bunu tam da, o bu temellere dokunmadığı, zenginliğinin ciddi kaynaklarına saldırmadığı ve burjuvazinin kendi isteğiyle "halk"a bıraktığı sınırlı yerel harcamalarla yetindiği için yaptığı unutuluyor.

“Belediye sosyalizmi”, yerel özyönetim sorunlarında sosyalizmdir. Yerel çıkarlar sınırını aşan, devletin idari işlevlerinin sınırının ötesine geçen herşey, yani egemen sınıfların en önemli gelir kaynaklarını, egemenliğini güvence altına almanın temel araçlarını ilgilendiren, devlet idaresine değil, devlet düzenine dokunan herşey, “belediye sosyalizmi”nin çerçevesi dışındadır. Fakat çokbilmişlerimiz, tüm halkın davası olan, egemen sınıfların temel çıkarlarına en doğrudan biçimde dokunan toprak sorununun yakıcılığına, bu sorunu “yerel idari sorunlar” kategorisine sokarak yan çiziyorlar. Batıda tramvaylar ve mezbahalar belediyeleştiriliyor –niye biz de tüm toprakların yarısını belediyeleştirmeyelim? diye düşünüyor Rus aydını; bu, hem bir restorasyon durumunda, hem de merkezi iktidarda tam bir demokrasinin olmaması durumunda iyidir!

Yakıcı sorunlarda sınıf mücadelesinin, bu sorunların küçük, sadece yerel özyönetimleri ilgilendiren sorunlar kategorisi içine sokulması yoluyla yumuşatılmasına dayanan burjuva devriminde tarım sosyalizmi ve en küçük-burjuvaca bir küçük-burjuva sosyalizmi böylece oluşmuş oluyor. Fakat gerçekte en iyi toprakların yarısının işletilmesi ne yerel ne de idari bir sorun olabilir. Bu devlet çapında genel öneme sahip bir sorundur, sadece toprak beyi devletin değil, aynı zamanda burjuva devletin de yapısal bir sorunudur. Ve halkı, tarımda “belediye sosyalizmi”nin gelişmesinin sosyalist devrimden önce mümkün olduğu düşüncesiyle tavlama, en kötü türden demagoji yapmak demektir. Marksizm, ulusallaştırmayı burjuva devrimi programına almayı mümkün kılıyor, çünkü mutlak rant kapitalizmin gelişmesini engellemektedir, toprak ve arazi üzerinde özel mülkiyet onun için bir engeldir. Burjuva devriminin programına büyük çiftliklerin belediyeleştirilmesini alabilmek için ise, Marksizmi Fabiancı bir aydın oportünizmine dönüştürerek tepetaklak etmek gerekir.

Tam da bu noktada, burjuva devriminde küçük-burjuva ve proleter yöntemler arasındaki fark açıkça ortaya çıkmaktadır. Küçük-burjuvazi, en radikal olanı da dahil, -bunlar arasında bizim Sosyal-Devrimciler Partisi de- burjuva devriminden sonra sınıf mücadelesi değil yatışma ve genel refah bekliyor. O nedenle kendine peşinen “sıcak bir yuva” hazırlıyor, burjuva devrimine küçük-burjuva reform planları taşıyor, türlü çeşitli “norm”lardan, toprak mülkiyetinin “düzenlenmesi”nden, emek prensibinin ve küçük emek iktisadının sağlamaştırılmasından vs. söz ediyor. Küçük-burjuva yöntem mümkün olduğunca büyük bir sosyal barış ilişkilerinin yaratılması yönetimidir. Proleter yöntem ise sadece, yolun bütün Ortaçağ kalıntılarından temizlenmesi, sınıf mücadelesi için açılması yöntemidir. O nedenle proleter, çeşitli toprak mülkiyeti “normları” üzerine tartışmayı küçük mülk sahiplerine bırakır: proleterleri sadece toprak beyi latifundiyalarının yok edilmesi, tarımda sınıf mücadelesinin önündeki son engel olarak toprak ve arazi üzerinde özel mülkiyetin yokedilmesi ilgilendirir. Bizi burjuva devriminde küçük-burjuva reformculuğa değil, yatışan küçük mülk sahiplerinin gelecekteki

“yuva”sı değil, burjuva toplumu zemininde her türlü küçük-burjuva yatıştırma politikasına karşı proleter mücadelenin koşulları ilgilendiriyor.

Fakat belediyeleştirme sayesinde tam da bu ant-proleter ruh, burjuva tarım programına taşınmaktadır, çünkü belediyeleştirme, -Menşeviklerin kökten yanlış anlayışının tersine- sınıf mücadelesini genişletip şiddetlendirmez, bilakis tam tersine köreltir. O bunu merkezi iktidarda tam demokrasi olmadan yerel demokrasiye izin vererek de yapmaktadır. O bunu “belediye sosyalizmi” düşüncesiyle de yapmaktadır, çünkü bu burjuva toplumda ancak sınıf mücadelesinin büyük yolu dışında, sadece, burjuvazinin kendisinin sınıf olarak egemenliğini koruma olanağı kaybetmeksizin alttan alabileceği, uzlaşabileceği küçük, yerel, önemsiz sorunlarda mümkündür.

“

Küçük-burjuvazi, en radikal olanı da dahil, -bunlar arasında bizim Sosyal-Devrimciler Partisi de- burjuva devriminden sonra sınıf mücadelesi değil yatışma ve genel refah bekliyor. O nedenle kendine peşinen “sıcak bir yuva” hazırlıyor, burjuva devrimine küçük-burjuva reform planları taşıyor.

”

iktidarında demokrasi yokken, yerel demokrasinin savunulması, büyük “karışıklıklar”ın dışındaki bir küçük reformculuk için sakın bir belediye iktisadi köşesine garantilemek, had safhadaki toprak çatışmasının sertliğine, anti-Semitik reçeteye göre, yani tüm halkı ve tüm devleti ilgilendiren büyük bir sorunu, küçük yerel sorunlar kategorisine sokarak yan çizmek.

1905-1907 İlk Rus Devrimi'nde Sosyal-demokrasinin Tarım Programı, Bölüm IV, 7. alt başlık (Lenin, Seçme Eserler, C. 3, İnter yayınları, s. 252-256)

* 18 Ocak 1893'te Engels, 1848 devriminden sonra Amerika'ya göç eden Alman sosyalisti Sorge'ye, belediye sosyalistleri ve Fabiancılar hakkında, bunların “hırslı bir çete” olduklarını yazmıştı: “*Bunların sosyalizmi belediye sosyalizmidir; ulus değil, belediyeler, en azından geçici olarak üretim araçlarının sahibi olmalıdır. Sonra da onların bu sosyalizmi, burjuva liberalizminin en aşırı fakat kaçınılmaz sonucu olarak gösterilir, ve onların liberallere karşı hasım olarak kararlılıkla mücadele etmek değil, onları sosyalist sonuçlara itmek, ergo (yani-ÇN) onlara hile yapmak, to permeate Liberalism with Socialism (liberalizme sosyalizm nüfuz ettirmek) ve liberallerin karşısına sosyalist adaylar çıkarmak yerine bunları onlara yamamak ve dayatmak, yahut yutturmak taktiği buradan gelir. Fakat burada ya kendilerinin aldatılıp kandırıldığını ya da sosyalizmi aldattıklarını kavramıyorlar elbette.*”

Klasiklerde seçimler ve devrimci sınıf tutumu

“Burjuva demokrat adaylar yanında, her yerde işçi adaylar da gösterilmelidir, bu adaylar olanaklar elverdiğince Birlik üyeleri arasından oluşmalı, ve mümkün olan bütün yollar kullanılarak bunların seçilmeleri için çalışılmalıdır. Bunların seçilme şanslarının hiç bulunmadığı yerlerde bile, işçiler, bağımsızlıklarını korumak, güçlerini ölçmek ve kamuoyunun önüne kendi devrimci tutumlarını ve kendi parti görüşlerini koymak için, kendi adaylarını göstermelidirler. Bu konuda demokratların, örneğin, böyle yapmakla demokratik partiyi böldükleri ve gericiyle kazanma olanağı sağladıkları yolundaki savlarla kendilerini ayartmalarına fırsat vermemelidirler. Bu türden sözlerin nihai amacı proletaryayı aldatmaktır. Proleter partinin böyle bir bağımsız eylemle kaçınılmaz olarak göstereceği ilerleme, temsili-kurum içerisinde birkaç gericinin varlığının doğurabileceği sakıncadan çok daha önemlidir...”

(Marx-Engels, Merkez Komitesi'nin Komünist Birliğe Çağrısı)

“Burjuva partileri alelacele ve tam bir savruk edasıyla, seçmenlerin gözünü boyamak için, vaad dolu ‘seçim bildirgeleri’ tasarlıyorlar. Tasfiyeciler kendi şaşkınlıklarını, dağınıklıklarını, ideolojik ilke yoksunluklarını, saygın yasa-tanır bir ‘seçim bildirgesi’yle örtmeye çalışırken, yasal sansürlü basında da seçim bildirgeleri hakkında yaygarayı basıyorlar.”

“‘Seçim için’ bildirge değil ama **devrimci sosyal demokrat** bildirgeyi uygulamak için seçimler! -işçi sınıfının partisi konuya böyle bakıyor. Seçimlerden bu amaçla esasen yararlandık, sonuna kadar da yararlanacağız. Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin devrimci bildirgesini, taktiklerini ve programını savunmak için en gerici Çarlık Dumasını bile kullanacağız. Gerçekten değerli olan bildirgeler, tasfiyecilerin yaptığı gibi alelacele sırf laf olsun diye gürültülü bir reklam olarak hazırlanmış bildirgeler (özellikle yasal olanlar) değil, ama hareketin **tüm** sorunlarına **tam** yanıt veren, uzun sürmüş **devrimci** uyandırma çalışmalarını tamamlayan bildirgelerdir...”

(V. İ. Lenin, Dördüncü Duma Seçimleri Arifesinde, Temmuz 1912)

“Şimdi, eğer siyasal hedeflerimizi, küçük grupların sofuca dilekleri olarak değil de işçi sınıfının hedefleri olarak çözümlenmek istiyorsak, eğer programlarımızla seçim bildirgelerimizi yığın savaşımının gerçekleriyle ve bu toplumdaki **tüm** sınıfların eylemleriyle karşılaştırarak doğruluklarını marksist bir yolda sınamak istiyorsak, aynı zamanda öteki seçim bildirgelerini de yığınların **bu devrimci hızlanışında**, bu mihenk taşında denemeliyiz. Çünkü sosyal-demokratlar için seçimler, özel bir siyasal işlem değildir, binbir türlü vaatte bulunarak sandalye kazanmaya çalışmak değildir, ama sınıf bilinci olan proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için bir fırsattır.”

(V. İ. Lenin, Reformcuların ve Devrimci Sosyal-Demokratların Seçim Bildirgeleri, Kasım 1912)

Sömürgecilikle mücadele BM'nin değil ezilen halkların işidir!

Birleşmiş Milletler (BM), 150'den fazla devletin üye olduğu bir örgüt olmasına rağmen, bu örgütte belirleyici yetki ve etkiye sahip olan devletler, Güvenlik Konseyi (GK) daimi üyeleridir. ABD, Rusya, Çin, İngiltere, Fransa beşlisinden oluşan GK, kapitalist/emperyalist sistemin temel çıkarları söz konusu olduğunda, -doğrudan veya dolaylı- ortak hareket ediyorlar. Suriye örneğinde olduğu gibi, çıkarları çatıştığında ise, GK fiilen devredışı kalmaktadır. Aynı durum, siyonist İsrail'e karşı karar almak söz konusu olduğunda da yaşanıyor. Zira ABD emperyalizmi, GK'yı saf dışı bırakarak, İsrail'in saldırganlığına kalkan oluyor.

Belirleyici konumda olan GK daimi üyeleri, genelde kapitalist sistemi, özelde ise kendi özgün çıkarlarını, BM aracılığıyla korumakla iştigal ediyorlar. Nitekim ABD ve suç ortakları tarafından girişilen birçok askeri saldırının BM tarafından da onaylanması, bu örgütün yapısı ve misyonu hakkında, somut bir fikir veriyor.

BM sömürgeciliğin neresinde?

BM'nin dünyadaki olaylar karşısındaki tutum, tam bir rezalet olmasına rağmen, kapitalist/emperyalist sistemin yarattığı birçok soruna karşı, "gün" ilan etmiştir. "İrkçiliğe karşı mücadele günü", "Kadınlara yönelik şiddete karşı mücadele günü", "İnsan hakları günü", "Çocuk hakları günü" vb. şeklinde liste uzuyor. Bugünlerden biri de, "sömürgecilik karşı mücadele günü"dür. 21 Şubat'ı sömürgecilik karşı mücadele günü ilan BM, yıllardır sömürgeci saldırganlığın deskçisi konumundadır.

Sömürgecilik gibi emperyalizmin her gün yeniden ürettiği bir soruna karşı mücadele, elbette yılın bir gününe sıkıştırılmaz. Ancak BM söz konusu olduğunda, bir günlüğüne de olsa, sömürgecilik karşı tutum alması olası değil. Tersine BM, sömürgeci emperyalist saldırganlığa "meşru" bir görünüm vermekle mükelleftir; tıpkı Afganistan, Libya ve daha birçok ülkeyi hedef alan emperyalist saldırılara destek olması gibi.

Hal böyleyken, BM'nin sömürgecilik karşı "mücadele günü" ilan etmesi, riyakarlığın kaba bir biçiminden başka bir şey değildir. Bu, katilin kurbanına göz yaşı dökmesi gibi bir şeydir. Rezil imajını düzeltilemek için, "gün"ler ilan eden BM, hem

sistemin ürettiği ağır suçların ortağı hem söylemde bu sorunlara karşı mücadele ediyor.

Bilindiği üzere, sömürgecilik veya başka bir toplumsal soruna karşı mücadele içi boş nutuklar atmak veya bildiri yayınlamakla olmuyor. Bu pratik bir tutumdur. "Sömürgecilik karşı mücadele günü" ilan eden BM'nin pratik tutumu ise, söylemin 180 derece zıttıdır. Zira BM, sömürgeci sistemin bir parçası olmak kalmıyor, emperyalist saldırganlık ve savaş planlarına hizmet ediyor aynı zamanda. O halde BM, hem sömürgeci sistemin parçası hem yeniden üreticisi durumundadır ve sömürgeci sistemin yıkılması ile BM'de yıkılacaktır.

Sömürgecilik karşı mücadele kapitalizme karşı mücadeledir!

Emperyalist çağda sömürgecilik, sistemin karakteristik özelliklerinden bir halini almıştır. Tekelci kapitalizmi çözümleyen Lenin, 1903 yılında dünyanın emperyalist güçler tarafından paylaşımının tamamlandığını saptamıştı. Bu tarihten sonrasına meydana gelen yeniden paylaşım, dünya savaşlarını tetiklemiştir.

20. yüzyıla iki emperyalist paylaşım savaşı sığdıran sistem, 21. yüzyılda da sömürgeci politikalarını tüm acımasızlığıyla uyguluyor. Sömürgecilik bazı bakımlardan değişse bile, bu biçimsel sınırların ötesine geçememekte ve özü itibarıyla, sorun devam etmektedir.

Emperyalist güçler kimi zaman -Afganistan ve Irak'ta olduğu gibi- ülkeleri fiilen işgal etmekte kimi zaman işbirlikçi devlet kullanmakta, kimi zaman ise -Suriye'de olduğu gibi-, tetikçi devşirmeleri öne sürüyorlar... Biçimdeki bu değişikliklere rağmen amaç aynı; ülkeyi egemenlik altına almak, zenginlikleri yağmalamak ve rakip emperyalist odaklara karşı konumunu sağlamlaştırmak...

Bu durumda sömürgecilik, tekelci kapitalimin/emperyalizmin dolaysız ve zorunlu ürünü olmaktadır. Demek ki, sömürgecilik ortadan kaldırmak, bu sorunun kaynağı olan kapitalizmi ortadan kaldırmakla mümkün olacaktır. Diğer bir ifadeyle, çağımızda sömürgecilik karşı tutarlı mücadele, anti-kapitalist olmak zorundadır aynı zamanda.

Hamburg'da sessiz yürüyüş

Çoğunluğunu Ortadoğu kökenli mültecilerin barındığı Eimsbüttel Caddesi üzerinde 5 katlı bir apartmanda çıkan yangında anneleriyle birlikte iki çocuğu hayatını kaybetti. 27 kişiye yaralandı. Yangında hayatını kaybedenler için 11 Şubat'ta Anti-faşist Otonomcu kurumların çağrısıyla anma yapıldı.

Yürüyüş için önce Sternschanze Bahnhof'unun önünde toplanıldı. Bir süre beklenildikten sonra yürüyüşe geçilerek en önde Anti-faşist Otonomcu gurupların pankartı yer aldı. Arkasında ise ATİK ve ADHK gibi göçmen kurumlarının da yer aldığı Güç Birliği Platformu'nun pankartı taşındı.

Almanya'daki partilerden Die Linke ve MLPD'de eyleme destek verdi. Sessiz olarak gerçekleştirilen yürüyüş yangının çıktığı eve kadar devam etti. Binanın önüne çiçekler bırakıldı.

İrkçi saldırılar devletin mülteci politikasının ürünüdür

Eylemde yürüyüşü düzenleyen Anti-faşist Otonomcu gruplar adına kısa konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda 3 kişinin yaşamını yitirmesi ve 27 kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan kundaklama olayının, Alman devletinin gitgide iğrenç boyutlar kazanan ırkçı ve gericici ilticacılar politikasının dolaysız bir sonucu olduğu vurgulandı. Lampedusa ve Ceuta'da çok sayıda mültecinin boğularak ölmesinin de bu politikanın eseri olduğu hatırlatıldı. Alman sermaye devletinin bu trajik gelişmelere ve toplum ölçüsünde artan tepkilere rağmen bu politikada ısrar ettiği, son derece elverişsiz koşullarda yaşayan bu insanlara oturma hakkı vermek yerine polisiye önlemleri daha da koyulaştırdığı dile getirildi. Bu acımasız uygulamalar derhal son verilmesi çağrısı yapıldı.

Yaklaşık bin 500 kişinin katıldığı sessiz yürüyüş Hamburg BİR-KAR da destek verdi.

Polis yetkilileri, apartman girişinde yangın sonucu tahrip olmuş bir çocuk arabası bulduklarını ve yangının bu çocuk arabasının ateşe verilerek başlatıldığını, alevlerin elektrik dağıtım kutusuna oradan da binaya sıçradığını ileri sürüyorlar. Polis sözcüsü Holger Vehren bu durumdan hareketle yangının kundaklama sonucu çıkmış olmasının muhtemel seçenek olduğunu açıkladı.

Hamburg eyalet hükümetinin ırkçı mülteciler politikasına ve polislin insanlık düşmanı uygulamalarına dönük tepkiler git gide artarken, kundaklama olayının gerçek nedeni konusundaki araştırmalar da devam ediyor.

NATO işgali Afganistan'da ölüm saçıyor

Afgan halkı, 2001'den beri iki ateş arasında bulunuyor. Bir tarafta "modern vahşi" NATO orduları, öte tarafta "ilkel vahşi" Taliban güçleri...

11 Eylül saldırılarını bahane eden ABD emperyalizmi, 7 Ekim 2001'de Afganistan'ı bombalamaya başladı. İngiltere'nin desteği ile başlayan saldırı ve işgal, Türkiye dahil tüm NATO üyesi devletlerin suça ortak olmalarıyla daha da vahşi bir hal aldı. 13. yılında devam işgal, şuna kadar yıkım ve ölümden başka bir sonuç yaratmış değil.

Bu uzun işgal yılları boyunca Afganistan'ın birçok bölgesi enkaza çevrildi. Ölümün kol gezdiği ülkede, NATO orduları ile (dönemin Sovyetler Birliği'ni Afganistan bataklığına çekecek savaşı başlatmak için CIA tarafından imal edilen) Taliban güçleri arasında devam eden savaşın faturasını ödeyen Afgan halkı, 2001'den beri iki ateş arasında bulunuyor. Bir tarafta "modern vahşi" NATO orduları, öte tarafta "ilkel vahşi" Taliban güçleri...

Taliban güçlerinin işgale karşı direnmeleri haklı ve meşrudur. Ancak Afgan halkının işgale karşı öfkesini güç devşirmenin olanağına çeviren bu kökten dinci hareket anti-emperyalist olmadığı gibi, savaş ağalarının yönetiminde halka zulüm eden bir "haydutlar çetesi" olarak iş görüyor.

İşgalin ağır bedelini halk ödüyor

Emperyalist işgale destek veren Birleşmiş Milletler (BM), pek çok yerde olduğu gibi, Afganistan'da da ABD ve NATO'nun suçlarına ortak olmuştur. Buna rağmen, sivil ölümlerin çetelesini tutarak, timsah gözyaşları dökmeye de devam ediyor.

BM'nin Afganistan'daki kıyımına ilgili hazırladığı son rapor, katledilen sivillerin sayısında büyük bir artış olduğunu ortaya koydu. Geçen günlerde açıklanan BM raporuna göre 2013 yılında öldürülen ve yaralanan sivillerin sayısında bir önceki yıla oranla yüzde 14'lük bir artış gerçekleşti.

BM Afganistan'a Destek Misiyonu (UNAMA) tarafından hazırlanan rapora göre, 2013 yılında 2 bin 959 sivil katledildi, 5 bin 656 sivil ise yaralandı. Raporda, 2012'ye kıyasla, geçen yıl çocuk ölümlerinin % 34, kadın ölümlerinin ise % 36 arttığı belirtildi.

2013'ü, "2009 yılından bu yana en çok kadın ve çocuğun katledildiği yıl" olarak kaydeden BM raporu, çatışmaların giderek yerleşim bölgelerine yayıldığına, yani sivil halkın ayrımsız şekilde katledilmeye devam edeceğine de dikkat çekiyor.

BM verilerine göre, NATO-Taliban savaşında 2009 yılından bu yana 14 bin sivil öldürüldü. Vurgulamak gerekiyor ki, bu rakamlar, buzdağının görünen kısmından ibarettir. Zira BM görevlilerinin, NATO savaş uçaklarının yağdırdığı bombalarla katledilen sivilleri kayıt altına almalarının koşulları bulunmuyor.

Gerçeği yansıtmasa da rakamlar, NATO işgalinin ağır bedelini Afgan halkının ödediğine işaret ediyor. İşgalci NATO güçleri halkın tepesine bomba yağdırarak toplu katliamlar yaparken, Taliban güçleri ise, kafa keserek kıyıma katılıyor. NATO güçleri, "Taliban savaşıları sandık" diyerek hava bombardımanıyla katliamlarını gerekçelendiriyor. Taliban ise, şeriata

aykırı davrandıkları gerekçesiyle, (Ağustos 2012'de şarkı söyleyip oynuyorlar diye 17 köylünün kafasının kesilmesi olayında olduğu gibi) katliam yapıyor.

Kukla rejim ABD'yi suçluyor

CIA fideliğinde yetiştirilip NATO'nun savaş uçaklarıyla Kabil'e taşındıktan sonra "devlet başkanı" koltuğuna oturtulan Hamit Karzai, son aylarda sivillerin katledilmesinden ABD'yi sorumlu tutmaya başladı.

Konuyla ilgili konuşan Karzai, "Biz yıllardır Afgan köylerinde yapılan operasyonlarını durdurmasını istiyoruz, ancak ABD verdiği sözlere ve yapılmış olan ikili anlaşmalara önem vermeyerek, sivil bölgeleri bombalıyor ve sivilleri öldürüyor" dedi.

Konuyla ilgili konuşan bir Afgan hükümet yetkilisi de, ABD'den neden şüphelendiklerini anlatırken, Afgan sivillerin öldürüldüğü şüpheli saldırıların genelde Amerikan hava saldırılarında sivillerin hayatını kaybettiği saldırılardan sonra gerçekleştiğine dikkat çekti.

Taliban'la anlaşıp iktidarı paylaşmak için zemin arayan Karzai ve ekibi, emperyalist işgali destekledikleri ve bizzat işgalciler tarafından yönetime getirildikleri gerçeğini saklamaya çalışıyorlar.

İki ateş arasında...

Afgan halkı, 35 yıldan beri CIA ve Pakistan

istihbaratı tarafından icat edilen köktendinci savaş ağalarının kuşatması altında bulunuyor. "Komünizme karşı cihat" adına savaşa sürülen bu ilkel çeteler, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'dan çekilmesinden sonra, birbiriyle iktidar savaşına tutuşarak, ülkeyi enkaza çevirdiler.

Afgan halkı, 2001'den bu yana ise hem emperyalist işgalin hem vahşi savaş ağalarının iki ateşi arasında bulunuyor. Bu süreçte toplumsal birikimlerini ve ilerici değerlerinin çoğunu yitiren Afgan halkı, yazık ki, bu acımasız/gerici kuşatmayı kırabilecek bağımsız devrimci bir alternatif yaratamadı. Zira uzun süreli savaş, bir yanda derin bir yozlaşma, öte yanda genç kuşakların yoğun göçünü beraberinde getirmiş, bu ise ülkenin toplumsal dinamiklerini yıkıma uğratmıştır.

Görünen o ki, işgalciler korumasındaki Karzai yönetimi ile Taliban'ın savaş ağaları, iktidar paylaşımı için zemin oluşturma çabalarına devam edecekler. Hemen olmasa bile, bu gerici güçlerin anlaşması kaçınılmaz görünüyor. Birbirleriyle savaşsalar bile, aynı sistemin, kapitalist/emperyalist sistemin parçasıdır ve koşullar oluştuğunda anlaşacaklardır. Bu da, Afgan halkının bir süre daha bedel ödemeye devam etmesinin kaçınılmaz olduğuna işaret ediyor.

Tarafı olmadıkları savaşlar dizisinin bedelini onlarca yıldan beri ödeyen Afgan halkının, bu vahim kuşatmadan çıkış yolu bulabilmesi, ancak emperyalizme, işbirlikçilerine ve Ortaçağ zihniyetini dayatan kökten dincilere karşı mücadeleyi geliştirmesi ile mümkün olacaktır.

Dünyada işçi sınıfı ve emekçilerin mücadeleleri sürüyor

Yunanistan'dan Haiti'ye, Güney Afrika'dan Çin'e dünyanın dört bir yanında işçilerin grevleri, eylemleri sürüyor. Kapitalizmin bitmeyen krizleri, daha fazla kâr için sömürüyü katmerlendiren saldırıları sürüyor. Dünyanın dört bir yanında işçiler de eylemlerle saldırılara karşı direniyor, emeklerinin karşılığını almak için mücadele ediyor.

Yunanistan

Yunanistan sağlık emekçileri geçtiğimiz hafta 24 saatliğine greve gitti. Greve binlerce doktor ve hemşire katıldı. Greve katılan sağlık emekçileri sağlık alanında yapılan kesintileri ve işten çıkarmaları protesto ediyorlar. Grev nedeniyle hastaneler sadece acil servislerde hizmet verdi. Hükümetin "kemer sıkma" programı hastanelerin de kapanmasını öngörüyor.

İşsizliğin, yoksulluğun kol gezdiği Yunanistan'da emperyalist Troyka (AB, Avrupa Merkez Bankası, İMF) ile hükümetin işçi sınıfı ve emekçilere karşı amansız saldırıları sürerken, köylüler de üretemez duruma getirildi.

Kriz nedeniyle hükümetin köylüleri hedef alan yeni vergi yasa tasarısına karşı köylüler yollara barikatlar kurarak direnişe geçtiler. Hafta başında köylüler Selanik ve Atina yolunda yüzlerce traktörle barikatlar kurmuştu. Barikatlar ülke geneline yayılırken ülkenin ikinci büyük kenti Selanik'te ise kitlesel bir gösteri düzenlendi.

Köylü sendikaları haklarını almak için mücadelede kararlılığını sürdürürken, meslek örgütleri, kadın ve gençlere de eylemlere katılma, mücadeleye destek olma ve güçleri birleştirme çağrısı yapıyorlar.

Haiti

Karayip adası Haiti'de Ocak ayının sonunda öğretmenler kendilerine söz verilen yüzde 29 ve yüzde 57 arasındaki ücret artışı için greve gitmişti. Öğretmenlerin grevi askıya almalarına rağmen bir bölümü taleplerinde ısrar ediyor.

Eğitim emekçilerinin ardından bu kez alanlara tekstil işçileri çıktı. 30 bin tekstil işçisinin ücret artışı ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle bir süre önce düzenledikleri eylemlere katıldıkları gerekçesiyle 35 sendikali işçinin işten atılması üzerine işçiler, birkez daha sokaklara çıktı. Sınıf dayanışmasını yükselten işçiler, arkadaşlarının işbaşı yapmasını talep ediyorlar.

Güney Afrika

Güney Afrika'nın Rustenburg kentinde 3 bin metal işçisi, ücret artışı ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için greve başladı.

İrkçi yönetim 20 yılı aşkın süre önce yıkıldı ama sömürü ve baskı pervasızca devam ettiği için Güney Afrika'da gün geçmiyor ki, sokaklar protestolara sahne olmasın, grevler yaşanmasın. Bu ülkede halen günde ortalama 34 protesto eylemi gerçekleşiyor. Bu protestoların yüzde 5'ine saldıran polis ve devletin kolluk güçleri ile işçi sınıfı ve yoksul halk arasında militan sokak çatışmaları yaşanıyor. G. Afrika'da 2014

yılının daha başında olunmasına karşı en az 10 kişinin polis kurşunuyla katledildiği vurgulanırken yüzlerce kişinin temiz suya ulaşamadığı için öldüğü belirtiliyor.

Çin

Çin'in Fujian ilinde emekçi köylüler, bölgede kimya fabrikası kurulmasına karşı mücadele ediyor. Ocak ayı sonunda inşaatı devam eden fabrikayı kuşatan binlerce köylü, şantiyeyi ateşe verdi. Yangından itfaiye, polis araçları ve bazı ağır inşaat araçları da zarar gördü.

Kimya fabrikasının doğayı kirleteceğinden endişe eden bölge halkı, buna karşı kararlıkla mücadele ediyor.

Kamboçya

Kamboçya'nın başkenti Phnom Penh'de atık toplamadaki sorumlu şirketi Cintri'de çalışan bini aşkın temizlik işçisi greve gitti. Asgari ücretin 160 dolara yükseltilmesini talep eden işçiler, şirketin çalışanlara ücretsiz iş elbiseleri dağıtmasını da istiyorlar. Kölece çalışma koşullarına maruz kalan işçilerin aylık ücretleri, sadece 65 dolar.

Fas

Bölge halkı, Alebban dağında İmter Metal Ocakları'nda çıkarılan gümüş madeninın yarattığı çevresel ve toplumsal sorunlara karşı mücadele ediyor.

Bu bölgedeki ocaklar, Afrika'nın en zengin gümüş madeni kaynağı kabul ediliyor. Ancak maden çıkarıldıkça, Berberi halkının yaşadığı bölgenin suları çekilmekte ve bu kuraklığa neden olmaktadır. Bu nedenle bölge halkı, 2012 yılında gümüş madenine karşı blokaj eylemlerine başlamıştı. Gümüş üretimi 2012 yılında yüzde 40, 2013 yılında ise yüzde 30 düştü.

Madenin sahibi Kral Muhammed IV. olmasına rağmen mücadelede ısrar eden tarım emekçileri, yaşam kaynakları olan suyu savunmaya kararlı görünüyorlar.

İran

İran'da günlerdir Lastik Sanayi Comp 'de çalışan yüzlerce işçi işten atılmaları protesto eylemlerini sürdürüyor. Eylemler, 26 Ocak'ta 600 işçinin gündelik

işten atılmalarına karşı greviyle başladı. Atılan işçilerin bir kısmı 15 yıldır aynı firmada çalışıyorlardı.

Uluslararası ekonomik ambargolar, yüksek enflasyon ve paranın değer kaybetmesi nedeniyle İran'da işsizlik ve yoksulluk hızla artıyor.

İspanya

İspanya'da bulunan dört fabrikasını kapatma kararı alan ve 1250 işçiyi işten çıkaracağını açıklayan Coca Cola Iberian Partners'a karşı grev kararı alan işçiler, firmanın Madrid'deki merkezi önünde eylem yaptı. 4 Şubat'tan bu yana grevde olan işçiler, "Fabrika kapatmaya ve işçi çıkarmaya hayır!" yazılı pankart açarak, sloganları ile işçi kıyımını protesto ettiler ve emekçilerden Coca Cola ürünlerini boykot etmelerini istediler. Coca Cola Iberian Partners ise işçilerin büyüyen öfkesine karşılık yeni teklifler sunuyor. İşçilerin tazminatlarını arttıracığını söyleyen şirket, çıkarılacak 1250 işçiden 500'ünün başka fabrikalara alınmasında kolaylıklar sağlanabileceğini söyledi. Ancak sendikalar firmanın bu teklifini reddetti. Kriz ile birlikte binlerce gösteriye sahne olan İspanya'da işsizlik oranı yüzde 26.

Brezilya

Geçen hafta Rio Belediye Başkanı Eduardo Paes, kamu ulaşım araçları biletlerine %9 zam yapıldığını açıklamıştı. 7 Şubat'ta yürürlüğe girecek zammı protesto için Candelaria katedralinin önünde toplanan emekçiler, metro ve otobüslerin yoğunlaştığı yere doğru yürüyüşe geçti. Zamlara karşı sloganlar atılan eylemde Dünya Kupası organizasyonuna da eleştirilerde bulunuldu. Eylemde FIFA organizatörlerin stadyumlarda kendileri için yüksek standart istemesine tepki gösterildi.

Akşam saatlerinde, Central do Brazil'in kalabalık olduğu sırada yapılan eylemde emekçiler, turnikelerin üzerinden atlayarak bilet makinelerini kırdılar. Polis, ücretsiz ulaşım hakkını kullanan emekçilere saldırdı. Polisin gaz bombalarıyla saldırısına emekçiler de molotofkokteylleri ile karşılık verdi. Çatışmalar neticesinde altı kişi yaralanırken, 20 kişi de gözaltına alındı.

Suriyeli kadınlar bataklığa sürükleniyor!

Suriye'deki kamplarda tecavüze uğrayan, fuhuşa sürüklenen ve işkenceye uğrayan kadınlar Türkiye'de de aynı sorunlarla baş başa bırakılıyorlar.

Emperyalist yağma ve savaş politikaları Suriye halkını yıkıma sürüklerken Suriyeli kadınların yaşadığı trajedi de tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriliyor. Hayatlarını kurtarmak için savaştan kaçarak Türkiye'ye sığınan mülteci kadınları tıpkı çocukları ve erkek mültecileri olduğu gibi Türkiye'de açlık ve sefalet karşılıyor. Suriyeli kadınların emperyalistlerin çıkarları uğruna ödedikleri bedel bunlarla da sınırlı kalmıyor. Suriye'deki kamplarda tecavüze uğrayan, fuhuşa sürüklenen ve işkenceye uğrayan kadınlar Türkiye'de de aynı sorunlarla baş başa bırakılıyorlar.

Birkaç ay önce Türkiye'deki kamplardaki tecavüz iddialarıyla ilgili soru önermesine Dışişleri Bakanı Davutoğlu "tek bir şikayet bile almadık" diyerek düzenin ikiyüzlü tutumunu gösterdi. Ancak düzenin tüm aldatmacalarına, üstünü kapatma çabalarına rağmen Suriyeli kadınların yaşadığı trajedinin geldiği boyut tüm kamuoyunda iyice teşhir olmuş durumda. Geçtiğimiz günlerde Mehveş Evin'in "Suriyeli Misafirler" başlığı ile yayınlanan yazı dizisi de Suriyeli kadınların Türkiye kamplarında yaşadığı trajedinin boyutu açık bir şekilde göstermekte.

İşte yazı dizisinde öne çıkan, Suriyeli kadınların Türkiye'de sürüklendikleri bataklıği anlatan birkaç başlık:

- Suriyeli kadınlar mülteci kamplarında kalamıyorlar. Çünkü kamp ortamının kadınlar ve kız çocukları bakımından cinsel istismar, taciz, tecavüz ve şiddete uğrama risklerine açık olması, sığınmacıları kamplara gitme fikrinden uzaklaştırıyor. Pek çok sığınmacı inşaatlarda, depolarda hatta ahırda yaşamak zorunda kalıyor.

- "Suriyeli kadın ticareti" Hatay'da sektöre dönüştü. Hayatta kalmak için başka seçeneği olmayan, fuhuşa

sürüklenen Suriyeli kadınlar 200-250 TL'ye satılıyor.

- "Suriyeli gelinler", savaştan önce de talep görüyordu. Ancak savaştan bu yana ikinci, üçüncü eş olarak Suriyeli kadınlarla imam nikahı yapanlar arttı. Özellikle Hatay, Urfa ve Kilis "Suriyeli kuma"da başı çekiyor. Çocuk gelinler ise "doğal" sayılıyor.

Şore: "Çaresiz koca bekliyorum"

Yaşananlar tıpkı diğer emperyalist savaşlarda olduğu gibi Suriye'de yaşanan emperyalist savaşın kadınlar üzerindeki yıkıcı etkisini gösteriyor. Bir kez daha kadınlar emperyalist savaşın en ağır faturasını ödemek durumunda bırakılıyorlar. 23 yaşındaki Şore'nin anlattıkları ise Suriyeli kadınların yaşadığı çaresizliği özetliyor:

"Savaştan kaçıp Türkiye'ye sığındım. Yaşadığımız semte sürekli 'yardım için' gelen adamlar vardı. Sonrasında biri, benimle evlenmek istedi. Yaşı 55'miş, eşi ölmüş ve çocuğu yokmuş. Çaresizlikten kabul edecektim. Çünkü adam, aileme ev tutacağını söyledi. Araştırdım öğrendim ki evliymiş, 4 çocuğu varmış. İptal ettim, şu an çaresiz koca bekliyorum."

Emperyalist savaşın kadınlara ödettiği bedel Şore'nin çaresizliğinde görülmekte. Şore çaresizce "koca" beklerken onu bekleyen onun 55-60 yaşındaki bir erkeğin ikinci veya üçüncü eşi olmak veya fuhuşa sürüklenmek olduğu ortada. Tıpkı diğer sayısız örnekte olduğu gibi. Şore'yi ve diğer Suriyeli kadınları bekleyen acı sonu değiştirecek ve insanca yaşabilecekleri özgür bir geleceğe kavuşturacak tek yol ise kuşkusuz ki emperyalist savaşları doğuran yağma ve talan düzenine karşı yükseltilecek mücadelede yatmakta.

Mısır işçi sınıfı yeniden sahnede

Mısır işçi sınıfının ülkede özel bir yeri ve ağırlığı bulunmakta. Hak arama eylemlerinin militan biçimleri aldığı Mısır'da tekstil işçilerinin direnişi ise özel bir yer tutmakta. 2006 yılının Aralık ayında 300 kadın işçisinin iş bırakmasıyla başlayan ve yaklaşık 30 bin tekstil işçisinin direnişine sahne olan Mısır'da dişe diş mücadeleler olmuştur. "İşgal, grev, direniş!" sloganları Mısır'da hayat bulmuştu. İkramiyelerin askıya alınmak istemesi üzerine Mısır İplik ve Dokuma Fabrikası, tekstil işçileri tarafından dört gün boyunca işgal edilmişti. Bu direniş diğer fabrikalara da yayılarak büyüyerek sürmüştü.

Mısır'daki halk ayaklanmasının en sıkıntılı zamanlarında sahneye yine Mısır işçi sınıfı çıkmış ve yol açıcı olmuştur. Geçen Ekim ayında da greve çıkan iplik ve dokuma işçileri, şirket yönetim binasını işgal etmiş ve dört gün süren militan eylemleri sayesinde taleplerini hükümete kabul ettirmişlerdi. Şimdi bir kez daha Mısır tekstil işçilerinin direnişine sahne olmaktadır. Hem de 2006 Aralık'ta, direnişin patlak verdiği aynı yer ve aynı fabrikalarda.

Mahalla'da kurulu olan bir kamu işletmesi olan Mısır İplik ve Dokuma Fabrikası ile Helvan İplik ve Dokuma fabrikasındaki işçiler ikramiyelerin ödenmesi ve yeni asgari ücretin hayata geçmesi için süre vermişlerdi. Bu sürede talepleri kabul edilmezse greve gideceklerini ilan etmişlerdi. İşçilerin ilk olarak, 10 Şubat günü şirketin merkezinde bir oturma eylemi hayata geçirdikleri ve iki fabrikada üretimi durdurdukları gelen haberler arasında. İşçiler talepleri kabul edilene kadar greve devam edeceklerini açıkladılar.

Grevle dayanışma içinde bulunan sol/sosyalist partilerin açıklamalarına göre, işçilerin başlıca talepleri şöyle sıralanıyor:

Yolsuzluk ve rüşvete batan şirket yönetiminin azledilmesi ve yeni yönetim için seçim yapılması, şirket yönetimiyle işbirliği yapan sendika bürokratlarının azledilmesi ve sendika yönetiminin işçiler tarafından seçilmesi, enflasyon oranında ücretlere zam yapılması, yeni işçiler dahil, ücretlerin minimum asgari ücret düzeyinde olması, işçilerin iki aylık primlerinin ödenmesi...

Grevin ikinci gününde primlerin 15 Şubat'ta ödeneceğine dair resmi bir yazı, işletmenin farklı yerlerine asıldı. Ancak şirket yönetiminin bu hamlesine, asılan kağıtları yırtarak tepki gösteren işçiler, tüm talepleri kabul edilene kadar grevin devam edeceğini belirttiler.

Bu arada aynı şirket kapsamında bulunan iplik boyama ve işleme işçileri de greve çıktı. İplik ve dokumadaki sınıf kardeşleriyle dayanışma için greve çıkan boyama ve işleme işçileri, özellikle şirket yönetiminin azledilmesi talebini öne çıkarttılar. Mahalla el Kübra, Mısır işçi sınıfının militan grev ve eylemlerine sık sık sahne olmasıyla biliniyor.

Devrimci politika ve örgütlenme ilişkisi

Bu tartışma, gençliğin devrimci dinamizmini açığa çıkaracak müdahalenin örgütsel alandaki karşılığıdır esasında. Politikanın cisme dönüştürülmesidir.

Türkiye’de gençlik toplumsal mücadelenin önemli bir parçası, dinamik bir unsuru olagelmıştır. 1960’lı yıllara kadar gençlik kitleleri düzen içi olmuş, egemen sınıfların himayesinde kalmış ve sermaye iktidarının resmi ideolojisini aşamamıştır. Ancak ’60’lı yıllarla birlikte işçi sınıfı başta olmak üzere alt sınıflarda ortaya çıkan sosyal hareketlilik gençlik hareketinin devrimcileşmesine önemli bir katkıda bulunmuştur. Özellikle ’65 sonrasında gençlik düzenden köklü bir kopuş sürecine girmiş, düzen içi unsur olmaktan çıkmıştır. Gençliğin en ileri, diri ve politik kesimleri, bu yıllarda Marksizm’e yönelmiş, devrim ve sosyalizm idealini benimsemiştir. 20. yüzyılın ikinci yarısında Türkiye’de yaşanan iki devrimci yükseliş döneminde gençlik, toplumsal hareket içinde aktif, militan ve kitlesel olarak yer almıştır.

Bugüne kadar uzanan toplumsal mücadele tarihi içinde gençlik -özelde de öğrenci gençlik- son derece önemli bir mücadele dinamiği taşıdığını göstermiştir.

12 Eylül faşist darbesinin en ağır saldırılarının hedefinde yine gençlik yer almıştır. Baskı, zorbalık, zulüm ve katliamın yanı sıra, sermaye düzeni, gençliğin bu dinamik yanını törpülemek, toplumsal mücadele içindeki aktif tutumunu kırmak, tümüyle ezemediği yerde de denetim altında tutmak için “önlemler” almıştır. Düzenin tüm bu çabaları nafile çıkmış, ’80 sonrasında da gençlik tepkisini -yer yer kitlesel ve militan çıkışlarla- ortaya koymuştur.

2000’lerin başında gençlik hareketi, dönemin politik atmosferine uygun bir seyir izlemiş, ancak hareket giderek gençliğin ileri unsurlarına daralmaya, kitleselleşme sorunu yaşamaya başlamıştır.

Özellikle 2004 sonrasında ise gençlik hareketi, deyim yerindeyse, dibe vurmuş, sermaye düzeninin bir bir sıraladığı saldırılar karşısında anlamlı yanıtlar

üretmemiştir.

Dolmabahçe eylemleri vb. süreçlerde sahneye çıkan gençlik hareketi, her ne kadar ileri gençlik kitlelerine sıkışmış olsa da devrimcileşmenin ve kitleselleşmenin nüvelerini barındırdığını göstermiştir.

Nihayetinde, 2012 sonu-2013 başı arasını kapsayan dönemdeki ODTÜ çıkışı, bunu izleyen dönemde yaşanan bir dizi gelişme gençlik hareketinin kitleselleşeceği yönünde güçlü emareler vermiştir.

Son olarak, toplumsal mücadele tarihimizde bir eşiği ifade eden Haziran Direnişi, gençlik kitlelerinde biriken hoşnutsuzluğun patlamasına vesile olmuş, gençliğin sermaye düzeninin cenderesini kırma gücünü ve potansiyelini ortaya koymuştur. Gençlik kitlesel olarak çıktığı sokaklara dinamizmini, mücadele azmini, özlemlerini ve militan ruhunu yazmıştır. Geleceği ve özgürlüğü için barikatın başına geçmiş, kavgaya tutuşmuştur.

Buraya kadar kısaca hatırlatmış olduğumuz süreçler, gençliğin (hareketinin) niteliğine dair şu sonuçları ortaya koymaktadır.

Birincisi; sermaye düzeni hiçbir dönemde gençliğin özlemlerine yanıt verememiş, gençliğe gelecek sunamamıştır. Bu nedenledir ki, tüm baskılarına, zulüm ve katliamlarına, ideolojik saldırılarına rağmen gençliği tümüyle denetimi altına alamamıştır. Gençlik kitlelerinde biriken hoşnutsuzluk ve umutsuzluk çeşitli vesilelerle kendisini -çoğu zaman kitlesel ve militan biçimlerle- ortaya koymuştur.

İkincisi; gençlik hareketi, her dönemde -farklı düzeylerde de olsa- politik bir nitelik taşımıştır. Toplumsal mücadelenin dinamik ve militan parçası olmuştur. Bugüne kadarki deneyimler göz önüne alınırsa, gelecek dönemde de gençliğin bu karakterini koruyacağından kuşku duyulmamalıdır.

Haziran Direnişi, gençlik için de yeni bir dönemin kapısını araladı. Yıllardır apolitizmle suçlanan gençlik kitleleri, Haziran Direnişi süresince barikat başındaki yerini aldı. Kuşkusuz bu, çok yönlü bir eğitim demektir. Direnişin gençlik kitleleri üzerindeki politik etkisi, militan eylemlerde ve barikat başlarında edinilen deneyim, yeni döneme fazlasıyla anlamlı bir miras olarak kaldı.

ODTÜ’de rant yoluna karşı verilen militan yanıt, üniversiteler açıldığında direniş ruhunun kampüslerde dolaşmaya başlayacağı düşüncesi yarattı. Aynı dönemde İstanbul’da yapılan eylemlere yönelik polis terörüne karşı ortaya konan direniş ve bu direnişin dinamik gücünün yine gençlik olması, bütünlüklü olarak düşünüldüğünde yeni dönemde gençlik payına hareketli bir süreç yaşanacağı beklentisi oluşturdu. Öyle ki, sermaye düzeni bile ‘Eylül sendromuna’ kapılarak önlemler almaya başladı.

Aradan geçen süreyi göz önüne alırsak, gençliğin bu beklentileri gerçeğe dönüştürdüğünü söylemek mümkün değil ne yazık ki. Gençlik kendi talepleri için sokağa dökülemedi. Üniversite kampüslerini direniş mezcilerine çeviremedi.

Bu, Haziran Direnişi’nin gençlik kitlelerine ‘kalıcı’ bir ekti bırakmadığı anlamına gelmemektedir. Zira bu aynı dönemde gençlik hareketi bir dizi lokal eyleme imza attı. Gençlik kitlelerinin siyasal mücadeleye ilgisinin arttığı, bu ilginin, onun ileri unsurları şahsında pratik bir tutuma da konu olduğu gözlemlendi.

Sözünü ettiğimiz yakın dönem deneyiminden dersler çıkaracak olursak, kısaca:

* Gençlik hareketi, kimi dönem militan çıkışlar yaşasa da kendisine politik planda bir yön çizememiş, taleplerini sistematik bir mücadeleye konu edememiştir. Bu yapılamadığı için, ilk anda etkisi ne olursa olsun, yaşanan çıkış bir süre sonra gençliğin politik unsurlarına daralmıştır. Bunun kaçınılmaz akıbeti de giderek sönümlenmek olmuştur. Bu durumun kendisi, bir kez daha, devrimci önderlik boşluğuna işaret etmektedir.

* Haziran Direnişi gibi bir deneyime rağmen, gençlik hareketinin yeni bir düzeyde kendisini ortaya koyamaması gençlik hareketi içerisinde devrimci önderlik ihtiyacını ortaya koymaktadır. Sermaye düzeni gençlik sorununa dair en ufak bir çözüm gündeme getirmemişken, sorunlar aynı biçimde orta yerde duruyorken, gençlik koskoca bir direniş deneyimine sahipken, hepsinden önemlisi açığa çıktığında muazzam sonuçlar üretecek bir dinamizm biriktirmekteyken hareketin nitelik ve nicelik planında yeni bir düzeye girememesinin başka bir izahı olmasa gerek. Eğer kitle hareketinin kendiliğinden çıkışlarının bir sınırı olduğunu, devrimci müdahalenin yapılamadığı takdirde bu sınırı atlayamayacağını biliyorsak; gençlik hareketi cephesinden yakın dönemde bunun örneklerini yaşamışsak; bugün çubuk bükülmesi gereken nokta devrimci müdahale ve önderlik olmalıdır.

Gençlik hareketine devrimci müdahale ya da devrimci önderlik boşluğunun doldurulması sorunu farklı başlıklar üzerinden tartışılabilir. Gençliğin militan eylemine önderlik, politik ufkun genişletilmesi vb. başlıklar bunların ilk akla gelenleridir.

Bugün, tüm bunlarla beraber, harekete müdahalenin örgütsel ayağını tartışmak gerekmektedir. Bu kaba bir biçimde "yeni bir örgüt kurma" tartışması olamaz elbette. Devrimci müdahalenin örgütsel ayağı demek; hareket içinde devrimci bir odak yaratmak, geniş gençlik kitlelerini devrimci politika ekseninde bir araya getirmek, onun en ileri unsurlarından başlayan ve giderek geniş gençlik kesimlerini kucaklayan örgütsel bir form oluşturmak, nihayetinde gençliği devrimci politikada kenetlenmiş ve örgütlü bir yapıya kavuşmuş biçimde sermaye düzeninin karşısına çıkarmak demektir.

Bu tartışma, gençliğin devrimci dinamizmini açığa çıkaracak müdahalenin örgütsel alandaki karşılığıdır esasında. Politikanın cisme dönüştürülmesidir. Zira devrimci müdahale sadece hareketin izlemesi gereken yolu göstermekle değil, bu yolda yürünebilmesi için gerekli araçların yaratılmasını da sağlamakla gerçek anlamını bulur. Diğer türlü sadece gençlik kitlelerine akıl vermek olur ki bunun da zerre kadar etkisi olmaz.

Bugün gençlik hareketinin -tüm birikim ve deneyimine rağmen- yaşadığı bu durumu aşmanın, hareketi yeni bir eşığe getirmenin yolu; politik, kitlesel ve devrimci bir örgütlenmenin yaratılması, bu örgütlenmenin gerçek işlevine kavuşmasının, yani kitlesel bir güce dayanan devrimci odak olabilmesinin sağlanabilmesinden geçmektedir.

Genç komünistler, yeni dönemde bu müdahaleyi tüm yönleriyle tartışacak, hayata geçirebilmek için adımlar atacaktlar. Gençlik içinde devrimci bir kitle örgütlenmesi/birliği yaratmanın çabasını harcayacaklar.

Gençlik hareketine böylesi bir müdahalede bulunmak yeni bir şey değil elbette. Reformizm kendi cephesinden bunu yapmaktadır. Ancak eşyanın tabiatı gereği, onun politik niteliği gençlik hareketini ileri taşıyacak bir müdahale olmamaktadır. Tersine, reformist politika kitle örgütü olarak cisimleştiğinde uğursuz rolünü aktif olarak oynamaya başlamakta, gençlik hareketinde devrimci çıkışın dayanak noktalarını kötürümleştirmektedir.

Reformizmin gençlik hareketi üzerindeki ablukasını dağıtmanın yolu da sözünü ettiğimiz devrimci odağı yaratmak ve onu geniş gençlik kitlelerine mal edebilmektir.

Son olarak, burada ortaya konan düşünceler, gençlik hareketine devrimci müdahalenin kapsamı ve bunun örgütsel karşılığı üzerine henüz ilk tartışmalardır. Bu politikayı tüm yönleriyle tartışmak, geçmiş deneyimleri değerlendirmek, giderek de politikaya şekil vermek gerekmektedir. Tüm yoldaşlarımızın ve okurlarımızın, gençlik hareketinin devrimcileşmesi, devrimci politik eksen üzerinde kitlesel bir örgütlülüğe ulaşması için yapılacak müdahaleye düşünsel ve pratik olarak katkı sunması ise günün ivedi sorumluluğudur.

(Ekim Gençliği'nin Şubat 2014 tarihli 149. sayısından alınmıştır...)

Elemeci sınav sistemine karşı yürüyoruz...

Devamsızlık hakkımız için devamsızlık yapıyoruz!

"Elemeci sınav sistemine karşı yürüyoruz, devamsızlık hakkımız için devamsızlık yapıyoruz. 14 Mart 14.00'te Karşıyaka'dayız"

İkinci eğitim öğretim dönemine yine her sene olduğu gibi kapitalist sömürü sisteminin getirdiği birçok sorunla beraber giriyoruz. Kılık kıyafet yönetmeliklerinden, paralı eğitimin bin bir çeşit uygulamalarına dek örnekleyebileceğimiz sorun alanlarımız ağırlaşarak devam ediyor. Sistemin liselere, orta öğretim kurumlarına yaklaşımı ise artık bilinen bir gerçek. Geleceğin işçilerini, işsizlerini yetiştiren, bizleri kendi kirli ideolojisiyle zehirleyen, bu esnada ise eğitim alanını rant alanı olarak değerlendiren bu anlayışın temelinde insani bir öz bulmak mümkün değil. Bizlere dayatılan bu anlayış kendi içinde elemeci sınav sistemini de barındırınca ortaya koskocaman bir geleceksizlik çıkmaktadır ki, bu da kapitalist sistemin gençliğe sunduğu, sunabileceği tek şeydir.

İşte tam karşımızda duran bu geleceksizliğe karşı sesimizi yükselttiğimiz de ise bizlerden susmamız, derslerimize çalışıp bireysel kurtuluş rüyaları görmemiz isteniyor. Ancak biz kurtuluşun, geleceğin sınav salonlarında olmadığını, tam aksine özgürlüğün sokaklarda olduğunu Haziran Direnişi'yle beraber daha da net gördük. Sokaklara attığımız bu adımlarımızın güçlenmesinden, "Artık yeter!" diye haykırmamızdan ve onlar için daha da kötüsü devrim ve sosyalizm mücadelesine omuz vermemizden korkanlar adımlarımıza çelme takmak istediler. Devamsızlığımızı 10 güne indirip aile onayı şartı koştular, geçme notunu yükselttiler. Başımızı o ezberci, anti-bilimsel, hurafelerle dolu kirli ideolojik derslerinden kaldırmamızı istediler. Her daim gözlem altında tutulmamızı istediler. Bizleri birer yarış atına çevirenler gözlerimize at gözlükleri de yerleştirmekten geri durmadılar. Ticarethanelere dönen okullarımızı bir de haphanelere çevirip öğretmenlerimizi, ailemizi

başımıza gardiyan yaptılar.

Ancak bir şeyi hesaba katmadılar. Bizlerden çaldıklarıyla kasalarını, ayakkabı kutularını dolduranlar şunu unuttular: Gelecek biziz! Özgürlük biziz!

İzmir Devrimci Liseliler Birliği olarak, "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" diyerek işçi sınıfının cephesinden haykıran ve sınıfın hanesine bir işgal deneyimi daha ekleyen, sınıfın yolunu aydınlatan Greif işçilerini selamlıyoruz. Devrimci sınıfın kızıl bayrağı altında mücadele ateşini liselere taşıyan İzmir Devrimci Liseliler Birliği olarak;

Yolsuzluk ve rüşvet düzenine karşı Haziran ruhuyla mücadeleyi büyütme için, ortalığa saçılan tüm pisliği devrimin temizleyeceği bilinciyle liselerde sosyalizmin kızıl bayrağını dalgalandırıyoruz. İkinci döneme birinci dönem biriktirdiğimiz güç ve moralle giriyoruz. Merkezi noktalarda referandum sandıklarımızla liseli gençliği taraf olmaya çağıracağız, liselerimizde elemeci sınav sistemine karşı imzalar toplayacak, isyanı büyütecek, örgütlenecek ve geleceği, devrimi örgütleyeceğiz!

"Elemeci sınav sistemine karşı yürüyoruz, devamsızlık hakkımız için devamsızlık yapıyoruz. 14 Mart 14.00'te Karşıyaka'dayız" diyerek ikinci eğitim öğretim dönemine coşkuyla başlıyoruz.

Devrimci baharı karşıladığımız bugün, Greif işçilerinin İstanbul'da yaktığı direniş ateşinin coşkusuyla, eğitim öğretim yılının bu ikinci dönemine mücadeleye giriyor, "Gelecek biziz, özgürlük biziz!" şiarıyla liseli gençliği mücadele saflarına çağırıyor ve tüm devrimci coşkuyla selamlıyoruz!

İzmir Devrimci Liseliler Birliği

11 Şubat 2014

Devrim Okulları'nın son dersleri

Devrimci Liseliler Birliği'nin (DLB) Ankara'da ve İstanbul'da Avcılar ve Kartal'da örgütlediği Devrim Okulları'nın son dersleri yapıldı.

İstanbul

Avcılar DLB, Devrim Okulu'nun ikinci ve son programını Avcılar Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde 07 Şubat'ta gerçekleştirdi. Liseli gençlik hareketinin güncel tablosunun yanısıra Haziran Direnişi'nin liseli gençliğe etkilerinin tartışıldığı Devrim Okulu'nda DLB'nin önümüzdeki dönem hayata geçireceği mücadele hattı tartışıldı.

Toplantıda, liseli birliğinin amaç ve hedeflerine ilişkin bilgilendirmede bulunan DLB'liler, işçi sınıfı devrimciliğini temel alan bir mücadele çizgisiyle devrimci kimliği geliştirme ve büyütmenin önemine dikkat çektiler. Oldukça canlı tartışmalara sahne olan bu bölümde söz alan DLB'liler deneyimlerini paylaştılar. Berkin Elvan ziyareti ve internet sansürüne karşı gerçekleştirilecek eyleme katılımın da organize edildiği Devrim Okulu, yarıyıl tatilinin ardından liselerde mücadeleyi büyütme çağrısıyla son buldu.

7 Şubat'ta toplanan **Kartal DLB**'liler Devrim Okulu'nun son dersinin konusu olan "Liseli gençlik ve DLB" konusunu tartıştı. İlk önce mevcut yaşam koşulları ve liseli gençliğin karşı karşıya kaldığı sorunlardan bahsedildi. Gençliğin yaşadığı sorunlar ve dayatılan geleceksizlik karşısında kurtuluşun devrim ve sosyalizm olduğu vurgulandı. Gençliğin mücadele dinamizmine vurgu yapılarak Haziran Direnişi'ndeki rolü vurgulandı. Devletin bu konudaki tahammülsüzlüğünün devamsızlık hakkı ve geçme notuna yönelik müdahalelerde kendisini gösterdiği belirtildi.

Bir DLB'li, bu durum karşısında DLB'nin nasıl bir yer tuttuğunu, neyi ifade ettiğini anlatan bir sunum yaptı. Sunumda "Neden liseli, neden devrimci, neden birlik?" başlıkları üzerinden DLB'nin liseli gençliğin mücadelesinde devrim ve sosyalizmin temsilcisi olduğu anlatıldı. Sunum üzerine tartışmalar yapıldı. İkinci döneme ilişkin planlamaların yapılmasının ve hedeflerin belirlenmesinin ardından Devrim Okulları sonlandırıldı.

Ankara

Ankara'da bir süredir çalışması yürütülen Devrim

Okulu'nun ilk dersi 7 Şubat'ta Kızılay'da gerçekleştirildi. İlk ders açılış konuşmasıyla başladı. Devrim Okulu'nun düzenin eğitim sistemine bir alternatif olmadığı, ara tatillerde mücadelenin sorunlarını, Marksizm'i, devrimi kollektif bir çabayla anlamının bir yolu olarak gerçekleştirildiği vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından "Sosyalizm nedir?" başlıklı sunum gerçekleştirildi. Sınıfın tarihsel devrimci misyonu tariflenirken kapitalizmden sosyalizme geçişte zorunlu rolü tartışıldı. Sunum ve tartışmalar tamamlandıktan sonra bir ara verildi.

Aranın ardından ikinci ders başlığı olarak "Türkiye devrimci gençlik hareketi" sunumu gerçekleştirildi. Sunumda 1965-1971 ve 1974-1980 arası gençlik hareketi tarihi özetlenirken '80 sonrasında 2000'lere kadar Türkiye'de yaşanan gençlik hareketi tarihinden örnekler de aktarıldı.

Devrim Okulu'nun ikinci günü 8 Şubat'ta yapıldı. İlk olarak "DLB nedir?" başlıklı sunum gerçekleştirildi. Sunumda DLB, "Liselileri kendi sorunları için mücadeleye çağırarak", "Gençliğe siyasi bilinç kazandırmak", "Devrim mücadelesi için kadrolar yetiştirmek" başlıkları altında açıklandı. DLB'nin düzen-devrim kamplaşmasında devrimden taraf olduğu belirtilerek, liselilerin dinamizminin reformist örgütlerce çürütülmemesi için DLB'yi kitleleştirilebilmenin önemi ve yolları üzerinde duruldu. Devrim Okulu'nun son dersinde "Gezi ve yeni dönem görevlerimiz" başlıklı sunum gerçekleştirildi. Öncelikle yaşanan yeni ekonomik kriz nezdinde Haziran Direnişi'ni hazırlayan faktörler açıklandı.

Liselilerin devrim ve sosyalizm şiarını her alanda yaygın bir şekilde dillendirmesi gerektiği, eylemlere militan bir şekilde devrimci bir bakış açısıyla öncülük etme misyonuyla hareket etmenin gerekliliği, nicelik olarak gelişirken alanlarda mevziler oluşturulması gerektiği vurgusu yapıldı.

İki gün ve dört konudan oluşan Devrim Okulu kapanış konuşmasıyla sona erdi. Liselilerin, yaklaşan seçimlerde bağımsız devrimci sınıf adayının propagandasında aktif rol oynayacağı belirtildi.

Liselilerin Sesi / Avcılar-Kartal-Ankara

Gençlik biraraya geliyor

Lise ve üniversite öğrencileri 7 Şubat sabahı Gebze'de kahvaltıda biraraya geldi. Birlikte kurulan sofrada kahvaltı yapıldıktan sonra toplantıya geçilmeden önce türküler söylendi.

Bir önceki toplantıda gençliğin örgütlenmesinin ve gençlik hareketinin ileriye taşınmasının gerekliliğini vurgulanmıştı. Bu toplantıda örgütlenme için yapılabilecekler üzerine sohbet edildi.

Gebze'de, YGS sınavına kadar sınav ve eğitim sistemine karşı çalışma yürütülmesine, lise ve dersane öğrencilerine seslenmek için yerel bir gençlik bülteni çıkartılmasına karar verildi.

Film gösterimi

İkinci dönemin ilk günü 10 Şubat'ta da biraraya gelen lise ve dersane öğrencileri, Gebze'de, sınav dönemine kadar yürütülecek çalışmalar üzerine konuştular. Bu süreçte kullanacakları yerel gençlik bülteninin içeriğine ve hazırlıklarına dair planlamalar yapıldı.

Toplantının ardından film gösterimi gerçekleştirildi. Eşitsizliği, sömürüyü ve yoksulların hakkının çalınmasını zaman kavramı üzerinden anlatan "Zamana Karşı" adlı film izlendi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Üniversiteye öğrenci girişi yasak

Mersin Üniversitesi Kız Öğrenci Yurdu, Akdeniz Oyunları kapsamında yapılmıştı ve yurt olarak Mersin Üniversitesi'ne teslim edilmişti. 3 bin 500 kişilik yurttan yaşanan trafik ve sağlık sorunları nedeniyle 2 kadın öğrenci yaşamını yitirmişti. 19 Aralık 2013 tarihinde yapılan işgal eylemi de bunun ardından gerçekleşmişti. Rektör Süha Aydın'la görüşme talepleri kabul edilmeyen öğrenciler rektörlük binasını işgal etmişti. Bunun üzerine 121 öğrenci hakkında soruşturma açılmıştı. Rektörlük son olarak da 27 öğrenci hakkında "tedbir" kararı aldı. Bu öğrencilerin okula girişi de özel güvenlik tarafından engellendi.

Haklarında tedbir kararı alınan 27 öğrenci, bu kararı, ikinci dönemin ilk gününde okula geldiklerinde öğrendi. Çiftlikköy Yerleşkesi girişinde özel güvenlik tarafından durdurulan öğrenciler içeri alınmadılar. Öğrenciler bunun üzerine yerleşke önünde oturma eylemi yaptı.

Rektörlüğün hiçbir öğrenci hakkında soruşturma açılmayacağına dair söz verdiğini söyleyen öğrenciler, soruşturma sonuçlanıncaya kadar okul girişinde eylemlerine devam edeceklerini ifade ettiler.

Sömürü düzeninde “insan” olmak ya da olamamak!

TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu’nun yaptığı yalnızca var olan bu zihniyeti belgelemek ve kapitalist sistemin tarihe bıraktığı kara lekelerden birinin fırçası olmaktır.

TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu, AKP Sakarya Milletvekili Ayhan Sefer Üstün’ün başkanlığında toplandı. Suriye’deki işkence fotoğraflarını kınayan bir bildiriye imza atan ve ardından ise hapishanelere dair düzenin kendi kirli yüzünü yansıtan raporları onaylayan komisyon kendi misyon ve karakterini sergileyen ibretlik bir oturum gerçekleştirmiş oldu.

Öncelikle hapishaneler üzerinden hazırlanan ve onaylanan rapora geçmeden önce komisyon salonunda duvarlarda parçalanmış cam bardakların kırıklarından kapitalist sistemin insan haklarına bakışını izleyelim. Zira o cam kırıkları ki, sistemin insana biçtiği değeri nasıl da sınıfsal çıkarları temelinde, nasıl da klik çatışmalarının menfaatleri ekseninde ele aldığını göstermektedir.

Komisyonun ilk gündemi ortaya çıkan Suriye işkence fotoğrafları oldu. Cenevre 2 Konferansı’nın öngünlerinde “manidar zamanlama” ile basına servis edilen fotoğraflara dayanarak AKP şefi Erdoğan’ın kendinden geçmişesine esip gülediği hafızalarda. Sonrasında ise fotoğraflara gelen itirazlarla sesini kısıtı ve insanlığın bir kez daha ulu orta ortalıkta bırakıldığı da.

Görünen o ki, Erdoğan’ın, AKP hükümetinin kirli siyaseti çerçevesinde kendini var eden TBMM komisyonu da üstüne vazife edinerek ayaklar altına düşmüş olan insanlığı doğrultma çabalarına soyunmuş. Ancak bu çabadan onların anladığı tek şeyin AKP’nin söylemlerini ve dönemsel ihtiyaçlarını desteklemek olduğu ise yayınlanan bildiriden açık ve net okunuyor.

Komisyon yayınlanan bildiriye; “Suriye rejimini, bu dehşetengiz vahşetine artık dur demeye çağırıyoruz. Komisyonumuz Suriye’deki gelişmeleri bundan sonra da yakından izlemeye devam edeceğini belirtir, Suriye rejiminin hiç değilse bu andan itibaren kendi halkının yaşam hakkına saygılı olması gerektiğini önemle hatırlatırız. Bilinmelidir ki çağımız Hitler’in, Miloseviçler’in çağı değildir. Bugün olmazsa yarın ama mutlaka bir gün bu katliamları yapanlardan hesap sorulacağını unutulmaması gerektiğini Suriye rejimine hatırlatmak isteriz. Bu zulüm ve vahşet artık dursun, yeni ölümler olmasın istiyoruz” diyerek AKP şefinin yükselttiği savaş borazanlığını da sürdürmeyi de elden bırakmıyorlar.

Bildirinin okunmasının ardından sahneye konulan oyun ise ayrı bir ibretlik dersi barındırıyor. CHP’li milletvekillerinin “muhalefet”i ilkin işkence fotoğraflarının gerçek olup olmadığı noktasında yükselirken sonradan haklı olarak AKP hükümetinin de bu işkencenin sorumluları arasında olduğuna bağlanıyor. Birbirlerine çamur atarak temize çıkmaya çalışan düzen partilerinin temsilcileri toplantı salonunda duvarlarda parçalandıkları cam bardaklarla bu ibretlik oyunu tamamlamış, bildirinin onaylanmasının ardından el birliği ile ülke içindeki vahşete ortak olmanın onurunu yaşamışlardır.

İkinci oturumda cezaevleri alt komisyon raporlarının görüşmelerine en sonu geçildiğinde ise TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu, Ankara Çocuk ve Gençlik Kapalı Cezaevi, Antalya’daki cezaevleri ve Kırıkkale F Tipi Yüksek Güvenlikli Cezaevi ile Ankara Numune Hastanesi Hasta Mahpus Bölümü’nde yapılan incelemelere ilişkin raporları kabul edildi.

Komisyonunda tartışılan çıplak arama sonuna dair ise özellikle kadın tutsaklara cinsel kimlikleri kullanılarak uygulanan saldırı komisyon başkanı Üstün tarafından savunulmuştur. Çıplak aramanın kanunlarda ve AB mevzuatında da yerinin olduğunu, “olmasın” demenin güvenlik açısından mümkün olmadığını ifade etmiş, bu aramanın insan haklarına, onuruna daha da uygun hale getirilebileceğini savunmuş, son dönemde bazı cezaevlerinde ameliyat elbisesi altında bu aramanın yapıldığını hatırlatarak bu uygulamanın yaygınlaştırılması gerektiğini kaydetmiştir.

Söz konusu raporda, “bazı mahpusların mensup oldukları örgüt ideolojisi uyarınca, ceza infaz kurumlarını devlet veya sistemle bir mücadele alanı olarak tahayyül ettiği yönünde bir kanaat oluştuğu” kaydedilmiş, bu kayıttan ise ceza infaz kurumlarının durumu hakkında kamuoyunun yanıltılmasını amaçlayan bu örgüt ideolojisinin gerçek insan hakkı ihlallerinin tespitini zorlaştırdığı sonucu çıkarılmıştır.

Tutsakların, hükümlü tutukluların ve hükümlülerin toplamının “mahpus” olarak ifade edildiği raporda tutsakların şikayetleri tek tek işlenmiş ardından ise şikayetlerin gerçeği yansıtmadığına hükmedilmiştir. Ancak bu hükmün hangi şartlar altında nasıl verildiği raporda yer bulmamıştır. Yukarıda yansıyan zihniyetin sonucu ortaya çıktığı aşikar hükümler, kapitalist sistemin insani değerleri ideolojik çıkarlarına kurban ettiğinin tescilidir.

Örneğin oda sıcaklığı üzerine gelen şikayet sonucu odaların sıcaklığı ve kalorifer peteklerinin ısısının kontrol edildiği, peteklerdeki ısının oldukça iyi olduğunun hissedildiği belirtilmiştir. “hissedilen” bu sonucun ne insani ne de bilimsel bir yanı bulunmamaktadır. Yine avukat görüş kabinlerindeki camlara dair uzunca bir açıklamanın yer aldığı raporda yine her zamanki gibi “genel olarak kurum güvenliğinin korunması amaçlanmaktadır” denilmiştir. Varılan

sonuç ise bir kez daha tutsakların haklarının keyfi ihlali olmaktadır.

Sonuç kısmında ise bir kısım “terör örgütüne” mensup bazı mahpusların cezaevi hakkında ilettiği fazla sayıdaki şikayetlerin, cezaevi şartları göz önünde bulundurulduğunda haksız ve çok abartılı bulunduğu belirtiliyor.

Kısacası rapordan çıkan sonuç zaten “mahpus”ların hapishaneleri devletle bir savaşım alanı olarak gördükleri ve bundan kaynaklı da hemen her konuyu “sorun” a çevirdikleri aslında hiçbir sorunları olmadığı yönünde belirleniyor. Bu zihniyet Türkiye hapishaneler gerçekliğine zemin hazırlayan olgunun da kendisidir. Bugün hapishanelerde kalamayacaklarına dair raporları bulunan ağır hasta tutsaklar dahi “tehlike”li olarak değerlendirilmekte ve ölüme terk edilmektedir. TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu’nun yaptığı yalnızca var olan bu zihniyeti belgelemek ve kapitalist sistemin tarihe bıraktığı kara lekelerden birinin fırçası olmaktır.

Burada belirtmek gerekir ki, her ne kadar kendi kirli zihniyetlerinin ürünü olarak ortaya böylesi bir rapor çıkarmış olsalar da bir nokta vardır ki, o da, hapishanelerin sınıf savaşımının sürdüğü alanlardan biri olduğu gerçeğidir. Ve öylesi bir alandır ki bu, savaşım sert ve acımasızdır. Kapitalist sistemin temsilcilerinin konuları gereği tutsaklara saldırmaları, haklarını yok saymaları, ölüme terk etmeleri doğalarının gereğidir. Burada ibretlik olan, doğalarının gereği olan davranış tarzlarını bin bir kılıf altında sunma beyhude çabalarıdır yalnızca. Sonrasında ise tüm bu beyhude çabalarını adına “insan hakları” ön ekini taktıkları bir komisyonca yaparak meşrulaştırma girişimidir

Sermaye devleti ve onun her bir kesiminin temsilcileri bugün, Suriye ve Ortadoğu halklarına karşı işledikleri insanlık suçlarını kah Ortadoğu rejimlerine kah ise birbirlerine kafa tutarak aklamaya çalışıyorlar. İşte bu zatlar, bu topraklarda bir yandan sistemin kanlı katliamlarıyla hafızalara kazınan ama bir diğer yandan ise devrimci tutsaklar cephesinden direnişin sembolü olan hapishanelere dönük uygulanan sindirme politikalarının getirdiği hak gasplarını ve işkenceleri tutsakların siyasi düşüncelerinin ardına saklanarak meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

“AKP için sonun başlangıcı oldu!”

Haziran Direnişi’nde İzmir’de gözaltına alıp tutuklanan Erol Özdemir ile Haziran Direnişi ve tutuklama süreci üzerine konuştuk.

- 31 Mayıs’ta başlayan Haziran Direnişi’nin ardından tutuklandınız. Tutuklanma sürecinizden sözeder misiniz? Neyle suçlanıyordunuz?

- İzmir’de Haziran Direnişi çerçevesinde polisin yaptığı toplam dört operasyonun üçüncüsünde 5 Temmuz 2013’te gözaltına alındım. Üç günlük gözaltının ardından adliyeye çıkarıldım ve 9 Temmuz’da tutuklanarak Kırıklar 1 No’lu F Tipi Cezaevi’ne gönderildim.

Dosyamızda “gizlilik kararı” olduğu için ne ile suçlandığımızı tam olarak bilmiyorduk. İçeriğini ancak gözaltı süresinin son günü öğrenebildik. TMK’nın 10. maddesiyle yargılanıyorduk. Yani ‘örgüt üyesi olmamakla beraber örgüt adına suç işlemek’, saçmalığı ifade edilmişinden bile belli olan bir yasa maddesi ile. Düşünün ki “örgüt üyesi” olmanın kanundaki cezası 7 yıl ancak, üye olmamakla beraber örgüt adına suç işlemenin cezası 17 yıl. Savcı bizim için 17 yıl istemişti. Örgüt üyesi olmak bu durumda daha makul gözüküyor. Zaten yasayı çıkaran hükümetin başbakan yardımcısı da bu saçmalığı kabul etmiş olmalı ki “şaşkınlıkla” bu yasayı hangi akli evvelin çıkardığını anlayamadığını söylüyordu.

- Direnişe dair neler söylemek istersiniz?

Haziran Direnişi’nin nedenini anlamayan, bu kadar büyümesine anlam veremeyen faşist baskı yöntemleriyle bu direnişin zaptedilebileceğini düşünen devlet, çareyi “dış mihraklar”, “faiz lobisi”, “paralel devlet”, bazı sermaye çevrelerini olayların sorumlusu göstermekte aradı. “Marjinal örgütleri” suçlamakta aradı. Tüm bunlara rağmen Gezi sendromundan kurtulamayınca Haziran Direnişi’ne örgüt bulmaya girişti. Bunun sonucunda yapılan operasyonlarla 200’e yakın devrimci tutuklandı. Bu, yine derdine derman olmadı hükümetin. Çünkü Türkiye genelinde şu anda sadece 8 Gezi tutuşağı kaldı cezaevlerinde ve hala bir örgüt bulunabilmiş değil. Bu da Haziran Direnişi’nin büyük bir halk isyanı olduğunu bir kere daha gözler önüne seriyordu.

- Türkiye’de yıllardır yaşanan bir hapishane gerçekliği ve devrimcilere dönük gerçekleşen F tipi saldırısı var. Siz de 7 ay Kırıklar Hapishanesi’nde tutuklu kaldınız. Kırıklar’ı ve koşullarını anlatır mısınız?

- Daha önce birçok kere gözaltına alınmıştım. Ama bu ilk tutuklanmamdı. Doğal olarak hapishanede kalmanın somutta nasıl olduğunu bilmiyordum. Ve bu süre zarfında hapishanelerin nasıl bir yer olduğunu, faşizmin buradaki yüzünü de parça parça yaşayarak gördüm.

Ben ‘3. dalga operasyonu’nda tutuklandığım için bizden önce giden diğer siyasi yapılardan dostlarımızın arasında bulduk kendimizi. Devrimci dayanışmanın anlamlı ve güzel örneklerini yaşadım, yaşadık. İlk başta ihtiyacımız olan eşyalar sağımızdaki-solumuzdaki dostlarımız tarafından karşılandı. Pet şişelerde çay demleyip aynı şekilde ulaştırdılar bize. İlk başlarda yan hücrelerdeki kimler olduğunu anlamadık. Ama

zamanla dışardaki eylemlerde hep birlikte olduğumuz devrimci dostlarımız olduğunu gördük. Kitleleri kontrol edemeyen devlet öncülerini tutuklayarak bunu sağlamaya çalışmıştı.

F tipi hapishanesine girmeden önce birçok kişiden nasıl bir yer olduğunu dinlemiştim. Ama genelde anlatılanlara katılmadım tutuklandıktan sonra. Hep korkunç yaşanmaz bir yer olarak anlatılıyor. Evet, F tipleri, devletin özel bir saldırısıydı devrimcilere dönük. Devrimcileri tecritle, tredmanla, yalnızlaştırmaya, kimliksizleştirmeye kişiliksizleştirmeye çalışan devletin çok planlı bir saldırısıydı. Ama devrimciler en zor şartlarda da olsa her yerde her koşulda ideallerinden aldıkları güçle ideallerine bağlılıkla yaşama sarılmayı mücadeleyi her yerde sürdürmeyi bilmişlerdir. Ben F tipine adapte olmakta çok zorlanmadım. Çünkü günün birinde her devrimcinin karşılaşabileceği bir mücadele alanı olduğunu biliyordum. Bu bilinç sayesinde belki daha rahattım.

- Peki Kırıklar’da bir günden bahsedecek olursak neler söylersiniz?

- Sabah saat 07.00’de kahvaltı, 08.00’de sayım, gün böyle başlıyor. Günde 3 kez sayım vardı. Hemen hemen sohbet, kütüphane, spor faaliyetleri dışındaki bütün boş zamanlarımda okuyordum. Bol bol okuma fırsatı yakaladım. Bunun dışında içeride her şey dilekçe yoluyla yürüyor. Doktor, berber, kantin, idari görüş, APS FAKS vs. dilekçe yazmadan hiçbir şey gerçekleşmiyor. Günlük gazete TV haberlerini düzenli takip edebiliyordum. Bütün siyasal yayınlara ulaşabiliyordum. Sohbetlerde diğer siyasal yapılarla belli gündemleri tartışabiliyordum.

- Kırıklar’da sizin de kaldığınız dönem boyunca sürekli bir kamera saldırısı yaşandı. Biraz açar mısınız?

- Biz tutuklandığımızda hapishane idaresinin, avlulara yatakhaneyi de görecektir şekilde kamera takma çalışmaları vardı. Devrimci yapıların bu konuda almış oldukları kararlar vardı. Biz kendimizi sürecin içerisinde bulduk. Daha önce alınmış kararlara uyduk ve uyguladık. İlk kameralar takıldıktan sonra aynı anda

hapishanenin her yerinde, tüm yapılar tarafından kırıldı kameralar. Sonrasında idare ile görüştük. Yaşam alanlarımızı gözetleyecek şekilde kamera takılmasına kesinlikle izin vermeyeceğimizi ve her kamera takılışında tavrımızın aynı olacağını söyledik. 1 ay sonra tekrar takıldı ve tavrımız aynı oldu. Kameraları kırдық. Bu süre boyunca kameraları protesto için aynı anda kapı dövüp slogan atıyorduk. Bundan kaynaklı hapishane idaresi 15’e yakın soruşturma açtı her birimize. Ve istenen cezalar toplamında 9 aydan fazla iletişim cezasıydı. Ayrıca bazı arkadaşlarımıza Asliye Ceza Mahkemesi’nde 593 TL’lik para cezası davaları açıldı. Tabii istenen en ağır ceza tüm mahkumlara 20 gün tek kişilik hücrede kalma cezası idi. Defalarca infaz hakimliğine çıktık. 3 Ekim Gençliği okurumuzun cezaları kesinleşti. Bu ilk kesinleşen hücre cezaları oldu. Biz cuma günü tahliye olduk. Duruşmamız o gün olmasaydı aynı gün üçümüzü de hücreye alacaklarını bildirmişlerdi. Tahliyeler olunca hücre cezaları da düşmüş oldu.

- İlk kez hapishane deneyimi yaşadığınızı ifade ettiniz. Bu deneyim size neler kattı?

- 3. operasyonda F tipine 12 kişi gönderildik. Sohbet grubumuz 10 kişiydi. (10 kişiden fazla olamıyor) ve biz bu 10 kişi gözaltından tahliyemize kadar neredeyse hep birlikteydik. Güzel anılarımız oldu. Dostluklarımız pekişti. Devrimci dayanışmanın güzel örneklerini yaşadık. Çok şey öğrendiğimi düşünüyorum. 7 ay tutuklu kaldım ve 7 Şubat’ta tahliye oldum. Haziran Direnişi’nde yer almaktan gurur duydum. Bunun bedelini de ödedim ama bu ayağa kalkışta milyonlarla beraber olmak onur vericiydi. Ayrıca cezaevinde hiç yalnız kalmadığımızı yalnız bırakılmadığımızı belirtmek isterim. Ailelerimize, dostlarımıza arkadaşlarımıza, yoldaşlarımıza ve avukatlarımıza, Çağdaş Hukukçular Derneği’ne bizleri 7 ay boyunca hiç yalnız bırakmadıkları için çok teşekkür ediyorum. F tiplerindeki tecrit politikalarını yalnızlaştırmayı dışarıdan parçalayan, bizlere içeride mücadele gücü veren çok önemli bu yönü özellikle vurgulamak istiyorum.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Son olarak şunları söylemek istiyorum. Binlerce gözaltı verdik, binlercemiz yaralandı. Berkin hala yoğun bakımda ve 6 insanımızı şehit verdik bu direnişte. Ve 200 civarında tutuklumuz vardı. Ağır bir bedel ödedik. Ancak hapishane üzerinden şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki bizler devrimci iradenin teslim alınamayacağını gösterdik. Mahkemede, yargılayan savunmalarımızda da belirttiğimiz gibi, Haziran Direnişi’nin yargılanamayacağını direnişi her yönüyle tüm meşruluğuyla savunarak ve sahiplenerek gösterdik.

Haziran Direnişi AKP için sonun başlangıcı oldu. Devamında 17 Aralık yolsuzluk operasyonu yaşandı ve seçimler yaklaşıyor. 2013 tarihi bir yıldır ve 2014 de tarihi günleri yaşadığımız bir yıl olacak.

“Sınıf savaşımına hazırlık yapacağız!”

Haziran Direnişi’nde İzmir’de gözaltına alıp tutuklanan Soner İnanç ile Haziran Direnişi ve tutuklama süreci üzerine konuştuk...

- Haziran direnişini ardından gerçekleştirilen operasyonlarla tutuklandınız. 7 aydır Kırıklar F Tipi’nde bulunuyorsunuz. Tutuklanma sürecini aktarabilir misiniz?

- Haziran Direnişi ve sonraki süreçle ilgili genel hatlarıyla her şey uzun uzun yazıldı-çizildi. Aslında benim bahsetmek istediğim bir konu var. Keza biz bunu mahkemede savunmamızda uzun uzun vurgular yaptık. Milyonlarca insanın direnişe geçtiği bir süreçte neden sadece bizleri tutsak aldılar. Bunun tek cevabı da devrimci, sosyalist olduğumuz içindir. Ki, bunu iddianamenin arka sayfalarında çok açık belirtmişler. İzmir Emniyet Müdürü “biz tanıdığımız, siyasi geçmişli olanları aldık” demiştir. İddianamede de bu böyle geçmiştir. Bu yolla bizlerin üzerinden genel bir korku salmak istenmiştir. Bu tutuklama operasyonunda bir nokta daha vardır, o da, yüreklerimize korku salıp mücadeleden bizi koparmak istemişlerdir. Tabii ki bu hesapların en başta ters teptiğini gördüler.

- Devletin özel katliam ve baskıcı politikalarıyla hayata geçirdiği F tiplerinde kalıyorsunuz. Hapishane koşullarında nelerle karşılaştınız?

- İçeri girdiğimizde bizleri direk kamera süreciyle karşıladılar. Havalandırmalara kamera takma girişimleri başlamıştı. Biz de hemen sürece dahil olduk. Kararlar aldık diğer hücrelerdeki siyasetlerle beraber. Kamera takma anından başta belirlenen saatlerde sloganlarla kamera takılmasını protesto ettik. Tabii ki kameralar daha sonra takıldı. Bizde belirlediğimiz gibi kameraları kırarak cezaevi idaresine teslim ettik. Bundan dolayı idare tarafından 20 gün hücre cezası aldık. 15 gün sonra kameralar tekrar takılacak haberi geldi. Ve bu ikinci kamera takılmasında kameraları kırmamamız için demir

kafesle korunacak şekilde takılacakmış. Biz bunu sloganlarımızla, onlar ise kafesle takarak kararlı olduklarını gösterdiler. Bu günlerde slogan attığımız için günde iki kez soruşturma kağıdı geçiyordu. Her bir soruşturma için 2 ay iletişim cezası veriyorlardı. Bu soruşturmalarda tahmin ettiğimiz gibi sloganların önünü kesmek içindi. Kararlı duruşumuz karşısında idare geri adım atarak soruşturmaları geri çekti. Ve ikinci kamera bu zaman içinde kafesle korunacak şekilde takıldı. O kamerayı da aynı gün teslim ettik. Cezaevindeki 7 aylık zaman böyle kavgalı şekilde geçti.

- F tiplerinde mücadeleniz sürerken, dışarıda da örgütlenen bir kamuoyu oluşturuldu. Bu mücadelenin içeriye yansımaları nasıl oldu?

- İçeride tüm bunlar yaşanırken dışarıda hem de Cumartesi eylemleri, masa açmalar ve bir dizi mücadele yöntemiyle bizimle destek ve dayanışma eylemleri örgütlendi. Gezi Tutsak Aileleri bizi zindanlardan almak için çok emek harcadılar. Biz bu yapılanları duyduğumuzda, okuduğumuzda yerimizde duramıyorduk. Bunun sebebi ne diye sorsanız yanıtım şöyle olur: “Daha düne kadar bu mücadele için karşında olan ailen bugün eylemden eyleme, masadan masaya koşturuyor” derim. Bunu bile düşünmek bize ayrı bir gurur veriyordu.

- Bugün dışarıdasınız ve mücadele devam ediyor. Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Az öncede belirttiğim gibi bu operasyonla bizleri mücadeleden alıkoymak istiyorlardı. Bu planlarının tutmayacağını gösterdik. Artık dışarıdayız, mücadeleye düne göre daha önde devam edeceğiz. Ve özlemini çektiğimiz sınıf savaşımına hazırlık yapacağız.

Kızıl Bayrak / İzmir

İzmir Gezi tutsaklarına tahliye

İzmir’de BDSP’li Gezi tutsakları 7 Şubat’ta mahkemeye çıkarıldı. Tutsaklar sabah saatlerinde adliyeye getirilirken, aileler ve İzmir Dayanışması da adliye önünde toplandı.

Gezi tutsağı Serdar Gür’ün annesi Nesrin Gür, adliye önünde yaptığı konuşmada, çocuğunun tutuklanmasına tepki göstererek “Adaleti sokaklarda arayacağım” dedi. Ulaş Arslan’ın babası Musa Arslan da adalet sistemini teşhir etti.

İzmir Dayanışması adına yapılan açıklamada, Haziran Direnişi’nde 51 direnişçinin zindanlara atıldığı ve defalarca adliye koridorlarını doldurdıkları hatırlatıldı. Haziran Direnişi’nin yargılanamayacağı vurgulandı. Basın açıklamasının okunmasının ardından duruşma salonuna geçildi.

Duruşmanın başında savcı, yakalama kararı olanların infazının durdurulmasını ve tutukluların serbest bırakılmasını istedi. Savunma yapan Av. İmdat Ateş, hükümetin toplumsal muhalefete sert yaklaşımını teşhir etti. Tayyip Erdoğan’ın tehditlerinin ardından direnişçilerin tutuklandığını belirtti. İzmir’dekiler dışında tutuklu kalmadığını, iddianamenin çöktüğünü ve direnişin yargılanamayacağını belirtti. Yargının siyasi muhalifler üzerinde baskı aracı olduğunu söyledi. Tutsakların serbest bırakılmasını istedi.

Diğer avukatların savunmalarının ardından tutsaklar da kısa savunmalar yaparak beraatlerini talep ettiler. Karar için duruşmaya kısa bir ara verildi. Aranın ardından açıklanan kararda tüm tutsakların serbest bırakılacağı bildirildi. Erol Özdemir, Serdar Gür, Soner İnanç, Yunus Kızıldaş ve Abdullah Yüksel tahliye edildi. Dava 11 Nisan’a ertelendi.

Duruşmanın ardından adliye önünde açıklama yapıldı.

Aileler tutsakları karşılamak için hapishane önüne gittiler. Buradaki bekleyiş sırasında halaylar çekildi. Bir süre sonra tutsaklar hapishaneden çıktı.

Hapishane önünde “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!” ve “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları atıldıktan sonra bekleyiş sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/07 * 14 Şubat 2014
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İŞl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Greif işçisi emeği ve onuru için 'İŞGAL'de...

Direnen işçilerle sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Dünyanın birçok ülkesinde işletmeleri bulunan ve binlerce işçinin emek sömürsü üzerinden büyüyen Greif (Sunjüt) patronuna karşı örgütlenme mücadelesine giren DİSK/Tekstil Sendikası üyesi işçilerin 10 Şubat'ta başlattıkları işgal eylemiyle açtıkları yol, işçi sınıfı ve emekçilere yürünmesi gereken yolu göstermiştir.

Dünyanın önde gelen firmalarına çuval üretimi yapan Amerikan tekeli Greif'in Hadımköy ve Dudullu'daki fabrikalarında taşeron köleliğine başkaldıran, sefalet ücretleriyle çalışmayı reddeden, sosyal haklardan yoksun biçimde yaşamayı kabul etmeyen Greif işçilerinin yaktıkları direniş ateşi, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinin yeni bir aşamasıdır.

Kardeşler!

Bir süredir devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde Greif yönetimi tarafından talepleri reddedilen işçilerin başlattığı işgal eylemi her türlü dayanışmayı hak etmektedir. Greif işçilerinin yaktığı işgal ve direniş ateşinin zaferle sonuçlanması, sermayenin baskı ve sömürü politikaları altında ezilen tüm işçi ve emekçilere umut ışığı olacaktır. Bu onurlu yola adım atan Greif işçilerinin taleplerinin tamamı haklı ve meşru taleplerdir. Greif işçilerini, girdikleri bu çetin mücadelede yalnız bırakmayalım. Greif işçilerinin sesi-soluğu olalım. Bu kıvılcımı

yangına çevirerek sınıf mücadelesini büyütelim.

Bu mücadele, tek başına toplu sözleşmedeki bir zam meselesi değildir. Bu direniş, işçi sınıfının emek ve onur mücadelesidir. Greif işçilerinin çıktığı kıvılcım, başta Esenyurt-Hadımköy-Kıraç bölgesinde kölelik koşullarında çalışan yüz binlerce işçi olmak üzere, tüm işçi sınıfına yol gösterecektir.

Greif işçilerinin fabrikalarında dalgalandırdıkları "**Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!**" şiarı, bu mücadelenin daha da büyüyen ilerleyeceğini göstermektedir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, tıpkı Greif işçileri gibi patronların sömürü ve kölelik dayatmaları altında yaşamlarını sürdürmeye çalışan tüm sınıf kardeşlerimizi Greif işçileriyle dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz.

Taşeron köleliğine son!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Greif işçilerini ziyaret için adres: Yeşilbayır Mah., Hadımköy İstanbul Yolu Cad., No: 59 Arnavutköy-İstanbul

(Esenyurt-Hadımköy'deki pervanelerin -rüzgar tribünleri- hemen yanı)

İrtibat tel: 0539 414 35 45

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)